

MASLAČAK

10

jubilarno deseto izdanje

Tridesetogodišnji san postao stvarnost :
Otvorenje nove školske dvorane (str. 8.)



Poštovane čitateljice, poštovani čitatelji!

Ove godine izlazi deseti broj našeg školskog lista *Maslačak*. Prvi se *Maslačak* pojavio 2002. godine (ukupno 29 stranica). Prva tri broja uređivali su Miljenko Bitanga, ravnatelj škole i Ivana Čupo, nastavnica likovne kulture, a lektorirala Marija Tomić, knjižničarka, daka-ko, uvijek uz značajno sudjelovanje učenika. Od trećeg broja zajedno s učenicima suurednicima uređuje ga autorica ovih redaka.

Maslačak je prerastao početni stadij i postao uistinu školski list učenika i nastavnika s prepoznatljivim, sada već stalnim rubrikama (*Dežurnice*, *Predmetnice*, *Bisernice*, *Zdravstvenica*, *Maslačkići*, *Zabavnice*...), s mnogo tema. Zorno to pokazuje i podatak da je u prošlogodišnjem broju sto pedeset (150!) potpisanih autora raznih priloga.

Kao školski list – osim što zapaža i bilježi sva događanja u školi, analizira ih i komentira, razgovara s učenicima, učiteljima i roditeljima – obrađuje i druge zanimljive teme, uspostavlja suradnju, npr. sa školskom liječnicom dr. Marijom Dabro (stalna rubrika *Zdravstvenice*), s *Odjelom Gradske knjižnice Marka Marulića* na Ravnim njivama (piše nam knjižničarka gđa Maja Prizmić). Posjetili smo i *Vatrogasnu postaju* u Splitu, *Splitski vodovod*, poduzeće *Des*, okućnice naših susjeda po Neslanovcu... od *Kauflanda* smo tražili suradnju u humanitarnim akcijama što je (jednokratno) bilo i prihvaćeno. O svemu smo u *Maslačku* detaljno pisali.

Dovoljno je razloga da svim čitateljima *Maslačka*, svim suradnicima čije se ime po-



Svi brojevi *Maslačka* na hrpi

javljivalo u našem školskom listu kao autora ili mentora (posebno gđi Dariji Zlatar, gđi Mariji Pleština, gđi Antoneli Beriç, gđi Ivani Čupo i ravnatelju koji je školski list podržavao i svojim fotopriložima pomagao), svim ljubiteljima *Maslačka* čestitam njegovu desetu obljetnicu.

I ovaj je *Maslačak* započela i u velikoj mjeri sa svojim suradnicima pripremila autorica ovih redaka. Neki poslovi – osobito tekući – ostaju za gđu Antonelu Beriç koja preuzima uredničku štafetu na *Maslačkovu* putu.

Neka dugo cvjeta naš *Maslačak*!

Urednica Kata Jozić
Split, siječanj 2010.

Poštovani čitatelji i čitateljice!

Znam da ste svi nestrpljivo iščekivali novi, slavljenički broj *Maslačka*. I evo ga, opet je u vašim rukama, šarolik, zabavan, poučan kao što je uvijek bio. Ovaj deseti broj po mnogočemu je poseban pa tako i po činjenici da ima dvije urednice. Spletom okolnosti urednička

palica stigla je na drugu adresu. Primivši štafetu, znala sam da me očekuje zahtjevna dionica, puna primamljivih izazova.

Upravo je tako izgledalo dovršavanje i uređivanje *Maslačka* – izazovno. Ipak, zahvaljujući predanosti i temeljitosti prve urednice gospođe Kate Jozić, bezuvjetnoj suradnji nekolicine učenika te razumijevanju pojedinih kolega/kolegica, uspjeli smo ostvariti naš zajednički cilj.

Posebne zahvale idu učenicima suurednicima osmih razreda koji su svih ovih godina svojim predanim radom obogaćivali stranice našeg lista! Kojim god putem krenuli u život, neka im bude posut srećom i uspjesima!

Nadam se da će vas i ovaj broj *Maslačka* nasmijati, poučiti i podsjetiti na brojne zanimljivosti koje su se odvijale tijekom ove školske godine koja se polako bliži svome kraju!

Urednica Antonela Beriç



Učenice drže prvi broj *Maslačka*

Osnivač i izdavač: OŠ Ravne njive, Sarajevska 30, Split, telefon: 021/ 367 963, faks: 021/ 456 534

Za izdavača: ravnatelj škole Miljenko Bitanga

Urednice: Kata Jozić i Antonela Beriç

Učenci suurednici: Ana Ljulj, Hanni Baković, Josip Varnica, Hana Perković, Mia Križan, Renata Runjić, Marko Mandarić, Marina Gudelj, Petra Čotić, Sara Čupurdija, Mateo Strmotić, Helena Barač, Vedran Beara, Iva Đolonga, Tea Kačić-Bartulović, Matej Kalebić, Marcela Mandarić, Karla Matošić, Antonia Muslim, Magdalena Zanze, Petra Marić

Izbor likovnih radova: Ivana Čupo

Fotografije: razni izvori

Naslovnica: Ivan Podrug

Zadnja stranica: osmaši šk. god. 2010./2011.

Lektura: Antonela Beriç

Grafičko oblikovanje: Zebra - grafički dizajn studio

Naklada: 800 primjeraka

Maslačku

*Maslačkovih deset godina
deset je godina radosti,
želja i snova – skrivenih
u pjesme, crteže i priče –
ispletenih u vijence slavljeničke.*

*Neka i dalje Maslačak plovi,
neka nastavi svoj let
i zaustavi najljepša
sjećanja i snove
za naš školski svijet.*

Marija Tomić, knjižničarka

SADRŽAJ

Dežurnice.....	3
Dvorana	8
Dani dobrote	12
Božićni sajam	16
Literarni i likovni radovi	21
Bisernice	29
Predmetnice	34
Maslačkići	39
Roditeljski kutak	45
Zdravstvenica	47
Šarenice	48
Zabavnice / poučnice	56
Sport	60
Dvorana - foto	62

Riječ ravnatelja

Dragi učenici, kolegice i kolege, poštovani čitatelji našeg školskog lista!

Na kraju smo još jedne nastavne godine, a u rukama držite deseti, jubilarni broj našeg školskog glasila u kojem, duboko vjerujem, svatko od vas može pronaći nešto lijepo, poučno, slikovito, zanimljivo i zabavno.

Dok prelistavamo stranice *Maslačka*, nismo ni svjesni koliko je truda, znanja, a ponajviše ljubavi uloženo kako bi ove stranice ispunjene svim događajima tekuće nastavne godine na vrijeme stigle u vaše ruke.

Sjećam se oduševljenja i velikog entuzijazma nekolicine učenika 7-og razreda koji su na moj potvrđan odgovor o tiskanju *Maslačka*, odmah prionuli na posao formirajući uredništvo. Već krajem mjeseca svibnja 2001. stiglo je prvih 30-ak stranica našeg lista.

Prelistavajući stranice dosadašnjih brojeva, uočio sam brojne promjene, kako u tisku, broju stranica, kvaliteti, sadržajima, a ponajviše u broju djece koji sudjeluju u stvaranju tekstova.

Usporedo s obljetnicom *Maslačka* slavimo i nešto što generacije naših učenika, današnjih roditelja nisu mogle, a to je otvaranje školske sportske dvorane te košarkaškog i nogometnog igrališta. Taj svečani čin obilježen je 7. ožujka kada smo uz vrhunsku svečanu priredbu dočekali brojne goste iz prosvjetnog miljea, umirovljenike, predstavnike iz naših kotara i mnoge druge!

Ove smo godine na inicijativu učiteljice gđe Jadranke Bitanga realizirali humanitarnu akciju pod nazivom „Dani kruha – dani dobrote“, a nadamo se da će ta akcija postati i ostati tradicija naše škole. Nažalost, uvijek ima onih kojima je pomoć potrebna, ali na sreću među nama je velik broj učenika, djelatnika i roditelja koji žele pomagati.

Ovu školsku godinu pamtit ćemo po brojnim uspjesima naših učenika koji su ostvareni na gradskim, županijskim i državnim natjecanjima. Svima koji su našu školu predstavili kao pozitivnu i uspješnu radnu sredinu iskreno zahvaljujem.

Onima koji ove godine završavaju osnovno obrazovanje želim pravilan odabir srednje škole, a ostalima dugo i toplo ljeto s puno zdravlja, ljubavi i sreće.

Vaš ravnatelj, Miljenko Bitanga

Rubrika *Dežurnice* prati sva važnija događanja u našoj školi vezana uz redovnu nastavu.

Kraj nastavne godine

Nastavna godina 2009./2010. završila je 18. lipnja. Popravni ispiti (prvi termin) održani su 23. i 24. lipnja. Učenicima osmih razreda svjedodžbe su podijeljene 24. lipnja. Zbog „pada sustava E-matice“ razrednice su imale velikih problema koje su - dežurajući danonoćno - uspješno svladale. Treba im zahvaliti i u *Maslačku* ih pohvaliti, iako je to već učinio Ministar. Ostali učenici dobili su svjedodžbe 30. lipnja.



Učenicima su podijeljene svjedodžbe

Povrat rabljenih udžbenika

Svi učenici koji su na početku školske godine dobili udžbenike, vratili su ih kako bi te udžbenike mogli koristiti drugi učenici.

Prikupljeni rabljeni udžbenici čekaju svoje klijente



Podjela rabljenih udžbenika i gradskih bonova

Na početku srpnja (1., 2. i 5. srpnja) roditelji i učenici mogli su se poslužiti rabljenim udžbenicima. Prva tri dana određena su za učenike s dječjim doplatkom prema imovinskom cenzusu. Četvrti dan je svatko slobodno mogao uzeti potrebne udžbenike.

Bonove grada Splita namijenjene kao pomoć za kupnju udžbenika roditelji su mogli preuzeti u tajništvu škole (prema važećim pravnim propisima, odnosno imovinskom cenzusu). Štednja - bez razbacivanja!



Podjela udžbenika, zadnji dan



Podjela prikupljenih rabljenih udžbenika

Sjednica prije početka godišnjih odmora

Na završnoj sjednici Nastavničkog vijeća (6. srpnja 2010.) ravnatelj je obavijestio članove Vijeća o ispitnim komisijama na drugom popravnom roku koji će se održati 19. i 20. kolovoza 2010. te ispitnim komisijama.

Kako će se sredinom rujna (!) otvoriti novi sportski objekti (dvorana, igralište...), treba misliti na pripreme za otvaranje tih objekta.

Na ovoj sjednici nagrađeni su neki učenici i nastavnici:

nastavnica Vedrana Šitić i nastavnik Mateo Mijić zajedno s učenicima Lucijom Rajčić i Markom Milasom nagrađeni su za sudjelovanje na državnim natjecanjima (objavljeno u prošlogodišnjem Maslačku).

Ana Glavinović (s ravnateljem)

Učenica **Ana Glavinović** (8. r.) nagrađena je za „najbolje sportske rezultate u našoj školi, za vrijeme svih četiriju godina viših razreda“.



Ravnatelj uručuje nagradu najboljoj školskoj sportašici



Zabava u zbornici - ispunjavanje križaljke

Učenica generacije



Razrednica Eti Vrančić obrazlaže zašto je baš Tea Bilić učenica generacije

Učenicom generacije osmaša šk. god. 2009./2010. proglašena je **Tea Bilić**, učenica s vlastitim izgrađenim stavom, "s izvrsnim idejama, kreativna, pažljiva... podrška ostalima u razredu, kulturno osviještena... ponijet će u V. gimnaziju dobar glas o našoj školi." (razrednica Eti Vrančić)

Sjednice početkom nove školske godine 2010./2011.

Pred početak nove školske godine, i na samom početku (6. i 7. rujna), održano je više sjednica Nastavničkog vijeća. U prvi plan je stavljen *Kurikulum* za osnovne škole – javni dokument koji objedinjuje izvannastavne aktivnosti, program rada dopunske i dodatne nastave, izbornu nastavu te planirane školske projekte. Školski projekti bili su predmet razgovora, rasprave, a potom i prijedloga pojedinih nastavničkih akcija. Sve ih je objedinila pedagoginja Martina Lončar te su predstavljeni na sljedećoj sjednici. Vrijeme i način ostvarenja predviđenih projekata bit će praćen u Maslačku.



Nastavnici i Kurikulum pred početak školske godine

Novi prvašići



Prvi dan u školi

Nova godina, nova pravila

2010./11. pamtit ćemo kao školsku godinu obilježenu inovacijama. Osim brojnih školskih dokumenata, prosvjetni djelatnici obogaćeni su još jednom novinom - svakodnevno prijavljivanje i odjavljivanje dolaska/odlaska s radnog mjesta. Ipak, revno smo prihvatili i tu dužnost, bila ona opravdana ili ne. Da je barem suvremenija tehnologija posrijedi, možda bi bilo manje rupa u križaljci!

I ove školske godine bogatiji smo za još jednu generaciju prvašića. Došli su nam 6. rujna 2010. u 10.30 sati. Kišan dan nije ih smeo, nikomu nije trebalo opravdanje. Primio ih je ravnatelj škole, a srdačno dočekali bivši četvrtaši i njihove učitelje.

Jedno od četiriju odjeljenja bit će u tzv. cjelodnevnom boravku, što se u našoj školi prakticira po prvi put. (Čitajte u *Maslačkićima*.)

Na Svjetski dan pošte ravno u poštu

Učenici trećih razreda naše škole sa svojim učiteljicama (Jela Ivković, Jadranka Bitanga i Zdravka Alujević) posjetili su *Centar poštu* u Hercegovačkoj ulici i vidjeli, doživjeli za njih još neviđene stvari. Bila je to jedna prava edukativna radionica. (Čitajte u *Maslačićima*.)

Dani dobrote

Dana 13. listopada 2010. održan je u našoj školi *Dan kruha* koji smo mi s pravom nazvali *Danom dobrote*. Toga smo dana (zahvaljujući roditeljima i učiteljicama/nastavnicama koji su sami ispekli kolače i peciva te prodavali učenicima roditeljima i zaposlenicima škole) prikupili znatna sredstva za liječenje našeg učenika. (Opširnije u *Danima dobrote*.)



- Pojesti ili ne pojesti još jedan kolač?



Vesela družina pred poštom

Nikad zaboravljeni Vukovar

Svake godine 18. studenoga – na Dan sjećanja na Vukovar – mnoštvo učenika i učenica iz raznih splitskih škola zajedno sa svojim razrednicama/razrednicima odlaze u Vukovarsku ulicu upaliti svijeće.

Ove godine su učenici naše škole išli bez razrednika, u malim „grupicama“. Odajući počast svim stradalnicima grada Vukovara, poručuju da priča o „gradu-heroju“ nikada ne smije biti zaboravljena.



I u mom srcu Vukovar svijetli

Nastava Tjelesne kulture u školskom atriju

Sveprisutne birokratske zamke i svestrana aljkavost teško napuštaju naše prostore. Ružno je kad se to „osvećuje“ na djeci koja za sve to nisu ni kriva ni dužna, a *Tjelesni* moraju odrađivati u školskom atriju, zapravo ulici kroz koju se stalno šeće: prolazi, ulazi, izlazi... I to traje – nevjerovatno – cijelih pet mjeseci, a dvorana gotova.



Za vrijeme zimskih praznika učiteljice na informatičkom seminaru



Ne baš ugodno vježbanje u predvorju

Seminar iz informatike

Za vrijeme školskih praznika (4. i 5. siječnja 2010.) za sve nastavnike održan je seminar iz informatike. Seminar je organizirala *Agencija za odgoj i obrazovanje*, a zadane četiri teme (Elektronički identitet, Sigurnost na internetu, Komunikacija elektroničkom poštom i CARNetov portal za škole) predstavio nam je Mate Dorvak, nastavnik informatike iz OŠ *Vjekoslav Parać* (Solin).

Radovi u školi

Naša je škola protekle školske godine bila pravo gradilište (ne mislimo pritom na novu školsku dvoranu). Na završetku nastavne godine 2009./2010. u školskom atriju radilo se „punom parom“. Nekad poderani pod školskog atrija, presvučen linoleumskim pločama, zasjao je mramornom bjelinom.

Konačno su uređeni i sanitarni čvorovi kojima se služe učenici i koje će, onako uredne i estetski vrlo prikladne, sigurno sačuvati za buduće generacije.

I bivša dvorana za tjelesni odgoj preuređena je, ali još uvijek ne služi svrsi (vjerojatno će biti otvorena zajedno sa školskom dvoranom?!).

Još samo treba bojama osvježiti neke učionice koje na to čekaju više od... Kako li će lijepo izgledati na početku nove školske godine 2011./2012. S nestrpljenjem to čekamo!



Radovi u školi, kraj lipnja, početak srpnja 2010.

Okvirni vremenik pisanih provjera

27. rujna 2010. na snagu je stupio novi Pravilnik o načinima, postupcima i elementima vrjednovanja učenika u osnovnoj i srednjoj školi (NN br. 112/10). Jedna od izmjena koja je uzburkala svakodnevicu u većini škola bio je okvirni vremenik pisanih provjera. Prema Pravilniku svaka je škola dužna imati vremenik pisanih provjera za tekuću školsku godinu. Škola je dužna do kraja trećega tjedna nastave u svakom polugodištu javno objaviti vremenik za sve razredne odjele na oglasnoj ploči ili mrežnoj stranici škole.

10. veljače pedagoginja Dubravka Katačić predstavila je Razrednim vijećima upute o primjeni i važnosti ovog školskog dokumenta. Od tog dana vremenik je i službeno dostupan učenicima i roditeljima putem školske vebne stranice.

Maškare, ča mogu maškare



Bilo je tu raznih likova...

8. ožujka 2011. simbolično smo obilježili Dan žena i pokladni utorak. Prvi dio proslave odvijao se u zbornici uz kavu i prigodne kekse, a bučniji i veseliji dio slavlja odigravao se u školskom dvorištu za vrijeme velikog odmora u smjeni B.

U organizaciji Pipi Duge Čarape (čitaj: nastavnice Haidi Tudor) maškarana povorka predvođena Spužva Bobom Skockanim (čitaj: okvirni vremenik pisanih provjera) krenula je na izricanje presude. „Spali ga, spali ga!“ odjekivalo je školskim dvorištem, ali vjetar je odlučio stati u obranu svih pisanih provjera te naš naum nije ostvaren u cijelosti. Usprkos vjetru i maloj količini razočaranja, u sjećanju je ostao jedan veseli školski odmor i jedan drukčiji nastavni dan.



Odzvonilo je i Spužva Bobu

Županijsko natjecanje iz geografije

16. ožujka u našoj je školi održano Županijsko natjecanje iz geografije za učenike osnovnih i srednjih škola. U prepunom atriju goste je prigodnim programom dočekao školski zbor, a ravnatelj je svim natjecateljima i njihovim mentorima uputio riječi podrške. U 10 sati započelo je i službeno natjecanje, a nakon toga uslijedilo je ispravljanje testova i domjenak za članove ispitne komisije. Redovna nastava tog dana nije održana.

Dobili smo mentoricu!

11. veljače nastavnica Gabrijela Šitum unaprijeđena je u zvanje nastavnika mentora. Počasna titula kruna je višegodišnjeg predanog i kvalitetnog rada s učenicima tijekom kojega su ostvareni zapaženi rezultati. Maslačak joj želi dug i uspješan mentorski vijek!



Mentorica Gabrijela Šitum

Projekti, projekti - pripreme za (Ne)pismenik

Tijekom izrade školskog kurikuluma početkom školske godine, nastavnici pojedinih nastavnih predmeta predložili su Učiteljskom vijeću provođenje nekoliko projekata koji bi trebali obogatiti redovnu i izbornu nastavu. Neki od dogovorenih projekata već su za nama (Dani dobrote, Božićni sajam), jedan od projekata držite u rukama, a o nekima ćete detaljnije čitati tek sljedeće školske godine.

(Ne)pismenik je naziv projekta koji se ostvarivao tijekom prvog (te dijela drugog polugodišta) s ciljem prikupljanja najučestalijih i „najteži“ pravopisnih, gramatičkih i pravogovornih navika ne samo kod učenika, već i šire (nastavnici, roditelji).

Riječ je o internom priručniku džepnog formata u kojem se nalaze primjeri pogrešaka, ali i objašnjenja. (Ne)pismenik bi trebao ugledati svjetlo dana tijekom sljedeće školske godine.



Izrada Nepismenika s nastavnicom Bećić

Školska natjecanja

Siječanj nam svake školske godine donosi nove izazove zvane školska natjecanja. U svakoj se generaciji, u svakom razrednom odjelu nađe pokoji učenik koji se svojim znanjem i vještinama ističe među ostalima. Natjecateljski duh potaknuo je učenike i njihove mentore da opet iskušaju svoje znanje, ali i sreću.

Predmeti u kojima smo se natjecali:

Hrvatski jezik: 8. a, b, c, d (mentorica Kata Jozić/Antonela Beriĉ)

Engleski jezik: 8. a, b, c, d (mentorica Vesna Kujundžić)

Matematika: 4. r. (mentorica Katarina Perlain), 5. r. (mentor Marko Višić), 6. a, b (mentorica Dinka Šuto), 7. r. (mentor Marko Višić), 8. b, c, d (mentorica Gabrijela Šitum)

Biologija: 7. a, b, c, d (mentorica Silvana Mijić), 8. a, b (mentorica Grozdana Alebić), 8. c, d (mentorica Silvana Mijić)

Kemija: 7. r. (mentorica Jadranka Radonić)

Fizika: 8. r. (mentorica Andrea Norac)

Tehnička kultura: 6. r., 8. r. (mentor Mateo Mijić)

Vjeronauk: 6. r., 7. r. (don Ante Čotić)

Talijanski jezik: 8. a, b, c, d (mentorica Vedrana Šitić)

Županijska natjecanja

Najuporniji i najmarljiviji učenici stigli su do županijske razine natjecanja. Ožujak je prošao u natjecateljskom duhu i donio nam zapažene rezultate.



Josip Varnica - 3. mjesto iz Hrvatskog jezika

Hrvatski jezik: Josip Varnica 8. r. (mentorica Antonela Beriĉ)

Engleski jezik: Renata Runjić, 8. r. (mentorica Vesna Kujundžić)

Matematika: Martin Čelar i Srećko Anić, 4. r. (mentorica Katarina Perlain); Joško Kristić, Matej Dražić Balov, 5. r. (mentor Marko Višić); Marko Mandarić, Ivan Kalebić, Ante Leskur, 6. r. (mentorica Dinka Šuto); Renata Runjić, Jelena Milić, Josip Varnica, Matej Kalebić, Antonio Leskur, 8. r. (mentorica Gabrijela Šitum)

Biologija: Sara Radanović, Duje Jerić-Miloš, 8. r. (mentorica Silvana Mijić)

Kemija: Tea Kuvek, Nada Šunjić, 7. r. (mentorica Jadranka Radonić)

Fizika: Branimir Rajčić, Josip Varnica, 8. r. (mentorica Andrea Norac)

Tehnička kultura: Marko Milas, Marcela Mandarić, 6. r.; Marin Kovačević, Marin Šipić, 8. r. (mentor Mateo Mijić)



Sara Radanović i mentorica Silvana Mijić imale su razloga za slavlje

Vjeronauk: Marko Mandarić, Tea Grizelj, 6. r.; Marina Ljulj, Lea Bratić, 7. r.

Talijanski jezik: Lucija Šošić, Mario Ramljak, Matej Kalebić, Tijana Perić, 8. r. (mentorica Vedrana Šitić)

Državno natjecanje

Iako su prvi rezultati nakon županijskih natjecanja ulijevali nadu da će na državnim natjecanjima sudjelovati nekoliko učenika iz naše škole (**Biologija - 1. mjesto, Matematika - 3. mjesto, Hrvatski jezik - 3. mjesto**), rasplet događaja nije se odvijao u našu korist. Josip Varnica propustio je državno natjecanje samo zbog jednog boda, Sari Radanović daljnji plasman također je „za dlaku“ iskliznuo iz ruke.

Ipak, sudjelovanje na Državnom natjecanju iz matematike uspjeh je koji će naša škola dugo pamtit i zahvaljujući učeniku Jošku Kristiću (5. d) i njegovom mentoru Marku Višiću.

Naime, među 25 najboljih hrvatskih matematičara (u kategoriji 5-ih razreda) našao se i Joško Kristić.

52. državno natjecanje iz matematike održano je u Opatiji od 31. ožujka do 2. travnja. Joško je i tamo pokazao zavidnu razinu znanja osvojivši 4. mjesto u ukupnom poretku!

Čestitke učeniku i mentoru u nadi da će nastaviti sa svojim uspješnim rezultatima!



Joško Kristić (5.d) i mentor Marko Višić

Nastavak Dežurnica na str. 20. ➔

Otvorenje školske dvorane

Tridesetogodišnji san - napokon postao stvarnost



Igre mogu početi

TKO ČEKA, I DOČEKA

Prije 32 godine, kada smo se preselili na novu adresu, ni slutili nismo (ali priželjkivali jesmo) kako će jednog dana naša škola biti jedna od najsuvremenijih i najbolje opremljenih škola na području grada Splita, a i šire. Skrivena, već pomalo potisnuta želja počele su poprimati jasnije oblike početkom studenog 2009. godine. Strpljivo smo promatrali radove iz svih perspektiva, povremeno se diveći, ponekad zanovijetajući, a zatim iščekujući...

Izgradnja dvorane trajala je 2 godine, radovi su se odvijali umjerenom brzinom na radost svih učenika, nastavnika i dobronamjernih prolaznika. U završnoj fazi izgradnje svi su pomalo ostajali bez teksta - na mjestu zapuštene livade uzdizala se velebna građevina zadivljujućih dimenzija.



Vanjšina vrijedna divljenja

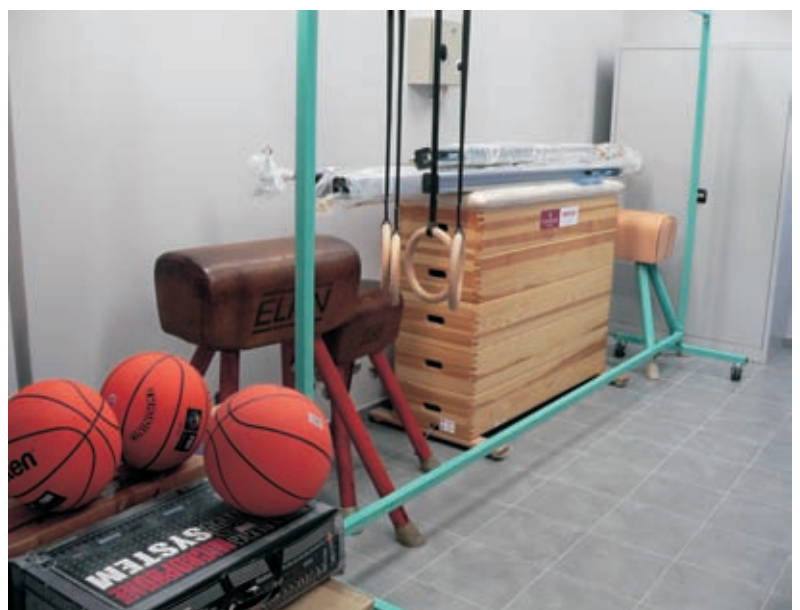


Unutrašnjost nekoristene svlačionice

ADMINISTRATIVNI ZASTOJ

Bilo je jednostavno biti tolerantan dok je voda išla na naš mlin. Nažalost, dogodio se zastoj. I to ne bilo kakav, već onaj administrativnog karaktera, a upravo od takvih valja zazirati. Naime, iako je dvorana bila dovršena, oprema nabavljena, uočeni su manji tehnički nedostaci koje je trebalo otkloniti kako bi objekt dobio uporabnu dozvolu. Priča se pretvorila u višemjesečnu agoniju, imenovali su se „krivci“, tražila rješenja, a onda je krajem veljače 2011. godine odlučeno: **DVORANA JE DOBILA UPORABNU DOZVOLU.**

Čim je vijest bila službeno potvrđena, po hodnicima i u zbornici zavladao je opće veselje. Pripreme su bile dinamične. Trebalo je dočekati „svitu i elitu“, predstavnike medija, goste i uzvanike, prirediti domjenak, ukasiti pozornicu, ohrabriti izvođače... Ipak, 7. ožujka nije bilo tragova uznemirenosti. Sve se odvijalo prema planu.



Školska oprema

FEŠTA NAD FEŠTAMA

Svečanost otvorenja započela je točno u 12.00 sati državnim himnom i nastupom školskog zbora pod vodstvom profesorice Zlatke Bakotić. Na službenoj svečanosti prisustvovali su brojni predstavnici Grada i Županije, a posebnu čast iskazao nam je dolazak zamjenice gradonačelnika gospođe Anđelke Visković. U počasnim redovima sjedili su svi koji su na bilo koji način povezani s radom naše škole, a s tribina su se čuli povici oduševljenja. Naravno, bili su to povici onih koji će ponajviše uživati u korištenju školske dvorane - naših učenika.

Nakon himne uslijedio je bogat i zanimljiv program koje su priredile nastavnice Vedrana Šitić i Antonela Beriç, u suradnji s ostalim nastavnicama i nastavnicima koji su bili zaduženi za različite poslove pri organizaciji i provedbi priredbe.

Pozitivne reakcije svih prisutnih bile su potvrda da je ovaj važni dan u povijesti naše škole obilježen na dostojanstven način. Posebne zasluge za uspješan program idu, naravno, učenicima koji su svojim nastupom osvijetlili obraz naše škole.

Ana Ljuli i Vedran Beara, voditeljski par, svojim su spontanom pristupom zatekli i najveće kritičare u publici. Svoj dio posla odradili su s lakoćom ne skidajući osmijeh s lica. Poseban ugođaj unijele su već poznate *splitske čakulone*, Matea Debak i Helena Barač, koje su imale zadatak kroz priprosti vlaško-bodulski dijalog nasmijati publiku.



O blaženi Alojzije, al' su dobili rabljenu dozvolu?

Naravno, bilo je tu i neizbježnih službenih govora - sve prisutne je u ime Vijeća učenika pozdravila Veronika Prančević, potpredsjednica Vijeća učenika osnovnih škola grada Splita; zatim je mikrofon u ruke uzeo ravnatelj gosp. Miljenko Bitanga i kroz nekoliko prigodnih misli pozdravio sve okupljene. Dugradonačelnica Anđelka Visković zborila je u ime Grada Splita, a nakon toga uslijedio je **jednosatni program**.

Voditelji i „čakulone“ naizmjenice su čitali najave, a između najava smjenjivale su se **zanimljive točke naših učenika i posebnih gostiju**.

Iako su sve točke bile podjednako zanimljive, najveći pljesak (i prije nastupa) dobili su članovi plesne skupine D'N'F, finalisti prošlogodišnjeg *Supertalenta* koji su osvojili četvrto mjesto. D'N'F-ovci su nam stigli u goste jer se u njihovim redovima nalazi Marcela Mandarić, učenica 6. d razreda. Zahvaljujući angažmanu nastavnice Haidi Tudor, na podiju naše dvorane pao je i prvi ples. Svojim plesnim akrobacijama i maštovitom koreografijom oduševili su sve gledatelje.



Raspjevani i rasplesani školski zbor



Vratolomije splitskih supertalenta



VIP redovi pažljivo prate priredbu



Split mu je u duši - Antonio Milatić

Antonio Milatić, učenik prvog razreda, naša je mala velika zvijezda. Već je nastupao na brojnim dječjim festivalima, a po drugi put i u svojoj školi. Antonio je otpjevao pjesmu „Split mi je u duši“ koju je napisao i skladao njegov otac. Pjesme nije nedostajalo zahvaljujući školskom zboru koji ove školske godine „žari i pali“ svojim nastupima, osobito svojim glazbenim koktelom „Cvit Mediterana“.

Plesa je bilo još, ali u drukčijem ritmu - u goste su nam stigli i članovi KUD-a *Jedinstvo*. Razlog? Osim što svojim nošnjama i plesom svaku svečanost čine posebnom, razlog njihova gostovanja je i Helena Kačić-Bartulović (8. b), učenica iz naših klupa.



Mladi ansambl KUD-a Jedinstvo

KOŠARKAŠKI DVOBOJ



Svečani trenutak - primopredaja lopte

Kao vrhunac priredbe uslijedio je košarkaški dvoboj između ravnatelja Miljenka Bitange i župnika don Šime Doljanina. Prije njihovog okršaja poznata splitska košarkašica, srebrna olimpijka, bivša učenica ove škole, Žana Lelas kroz *Malu školu košarke* prezentirala je košarkaške vještine najmlađih učenika.

Nastala je tišina. Don Šime gađa i ubacuje prvi, drugi, treći koš... S tribina odjekuje: „Šime, Šime!“ Pred ravnateljem nije bio lagan zadatak. Ipak, na opće iznenađenje i veselje, ravnatelj je pokazao svoje košarkaške talente te pobijedio don Šimu. Ravnatelj je imao razloga za ustrajnu borbu - prije ubacivanja prve lopte, rekao je ako ne pobijedi da će dvorana prokišnjavati.

Na svu sreću, pobijedio je. Dvorana još ne prokišnjava. Nastava TZK-a već se zahuktava.

Maslačak



Don Šime se trudio iz petnih žila



Ravnatelj uzvraća udarac

Vrijedna 14,7 milijuna kuna

Projektant dvorane je gospodin Vlado Krstulović, a izvođač radova bila je tvrtka MP Beton.

Investitor dvorane je Grad Split, a investicija je vrijedna oko 14,7 milijuna kuna. Taj iznos obuhvaća i uređenje otvorenog sportskog igrališta, te parkirališta s 46 parkirnih mjesta.

Ukupna bruto površina dvorane je 1.597 metara četvornih, dimenzije terena su dimenzije košarkaškog igrališta (15x28 metara), kapacitet gledališta je 186 mjesta.

**PLANIRANJE, RAĐANJE I STASANJE ŠKOLSKJE DVORANE
vidi stranicu 62./63.**

Pitali smo dogradonačelnicu

Kamen temeljac ove dvorane postavio je prethodnik gospodina Keruma gospodin Ivan Kuret. Planira li Grad kakav novi školski kamen temeljac?

Upravo smo postavili kamen temeljac za izgradnju nove zgrade Osnovne škole *Pujanki* i kamen temeljac za izgradnju škole *Žnjan* - Pazdigrad, kao i za dvoranu te iste škole.

Hoćete li obnoviti neke dvorane i škole?

Svake se godine redovito u okviru mogućnosti obnavljaju dvorane i škole; za to postoje predviđena proračunska sredstva. Jedan dio tih sredstava izdvaja Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta, a drugi dio Grad Split.

Zadnje dvije školske godine Grad je davao bonove za knjige. Hoće li to biti slučaj i sljedeće školske godine?

Bit će i ove godine također bo-

nova za knjige u onim mogućnostima koliko to proračun može izdržati. Idemo s tom akcijom koja je prije dvije godine značila davanje kompleta knjiga, prošle godine je to bilo u obliku bonova za širi krug učenika, a ove godine će broj tih učenika biti manji. U svakom slučaju samo pomažanje učenika i njihovog školovanja nikad ne ćemo zapostaviti.

Znamo da učenici sportaši u *Prometu* imaju popust za pokazne karte. Ne bi li trebalo uvesti popust i za učenike odlikaše?

Bilo bi jako teško to izvesti jer znamo da u osnovnoj školi ima izuzetno velik broj odlikaša. To je jedan problem koji zapravo prati cijelu Republiku Hrvatsku i prema tome takva sredstva ne bismo mogli izdvajati, ali za učenike sportaše koji zaista imaju velike aktivnosti izvan okvira same škole uvijek smo spremni

pomoći. Za učenike odlikaše postoje učeničke stipendije koje se doduše odnose na srednjoškolce i studente, ali pokazujemo da uvijek prepoznamo odlične učenike koje dodatno motiviramo na razne načine.

Bi li osnovci koji su pravi odlikaši trebali dobiti gradske stipendije? To bi mnoge dodatno motiviralo.

Ovo je teško pitanje - što znači biti pravi odlikaš s obzirom da kriteriji ocjenjivanja nisu jednaki u svakoj školi. Jedino uvođenjem standardiziranih testova na razini osnovne škole bi se moglo govoriti o pravom prepoznavanju. Dok se takvo nešto ne uvede, vrlo teško bi se moglo upustiti u stipendiranje odlikaša.

Kakvi su planovi Grada Splita vezani uz školstvo u skorijoj budućnosti?



Dogradonačelnica Visković

U svakom slučaju uvijek ulaganje u školstvo, da nikada ne bude manje truda u jednoj godini nego u prethodnoj i to pokazujemo i ove godine napretkom u samom sustavu odnosno u samom proračunu. Sad su nam vrlo velike ambicije vezane za dvije izgradnje škole i još jedne dvorane. Plan je da se svake godine postavi barem jedan kamen temeljac i taj ćemo plan stalno izvršavati.

Razgovor vodio Mateo Strmotić, 8. c

Razgovor s gđom Bakalar, nastavnicom Tjelesne i zdravstvene kulture



Nastavnica Bakalar sa svim svojim odličjima

Koliko dugo radite u našoj školi i kako je bilo na samom početku?

U ovoj školi radim od prvog dana postojanja škole. Počela sam raditi kao mlada nastavnica, željna rada s djecom, ispunjena velikim očekivanjima. Djece je bilo mnogo, a očekivanja nije bilo moguće sasvim ostvariti.

Kakvi su bili uvjeti rada i kako ste u tim uvjetima organizirali nastavu?

Nastava se održavala u prostorijama današnje blagovaonice i na školskom igralištu (današnjem parkingu). Tadašnja dvorana bila je mali prostor s dva stupa u sredini. Naravno, bilo je

teško, ali morala sam se prilagoditi lošim uvjetima rada i realizirati program TZK-a na najbolji mogući način. Brzo smo se snašli, a nedostatak opreme davao je svim uspjesima posebnu draž.

Najzanimljiviji događaj tijekom Vašeg rada u starim uvjetima?

Jedno od najzanimljivijih razdoblja bilo je kada je u svlačionici bila smještena zubna ambulanta. Bilo je smiješno raditi vježbe i slušati zvukove zubarske bušilice.

Je li Vam se ikada dogodila kakva nezgoda tijekom sata? Kako ste to rješavali?

Sve su nezgode bile lakšeg karaktera, osim jedne... Učenice su tada bez moje dozvole podigle željezni stup. Nažalost, jedan je pao na učenicu i ozlijedio je. Ipak, sve je prošlo bez težih posljedica.

Što mislite zašto dvorana nije izgrađena ranije?

Nekoliko se puta radio projekt za školsku dvoranu, ali realizacija se neprestano odgađala. Smatram da nije bilo dovoljno volje, ali ni novaca. Postojali su drugi prioriteta u gradu Splitu.

Kako ste reagirali kad ste čuli vijest o izgradnji nove školske dvorane?

Na vijest o novoj dvorani nisam reagirala dok je nisam ugledala vlastitim očima. Ipak sam i to doživjela u radnom vijeku.

Što znači nova dvorana za Vas, što za učenike?

Sportski objekt je od neprocjenjive vrijednosti za svaku školu, ponajprije za učenike. Sada mogu reći da sam nastavnik TZK-a u idealnim uvjetima. Napokon će nove generacije upoznati potpuni plan i program ovog predmeta. Vjerujem da će nastava biti kvalitetnija, ali i da će učenici imati više sadržaja za provođenje slobodnog vremena.

Ima li po Vašem mišljenju razlika u ponašanju i odnosu prema radu između sadašnje generacije učenika i onih prvih s kojima ste radili i koje su to

razlike?

Po mom mišljenju, nema neke veće razlike u generacijama. Svi se jednako vole igrati, kretati, natjecati... Kao razliku izdvojila bih činjenicu da novije generacije više znaju koliko i kako bavljene sportom utječe na zdravlje i kvalitetu življenja.

Prvi satovi u novoj dvorani već su za vama. Kakvi su dojmovi sada kada je dvorana pod vašim nogama?

Dvorana i cijeli objekt zbilja su prekrasni. Uvjeti za rad su vrhunski, a nadam se da će takvi biti i rezultati.

Vaši planovi za provedbu tjelesne i zdravstvene kulture u novoj dvorani?

Provodit će se novi plan i program koji je svakako zahtjevniji, s više sadržaja. Pred učenicima će se naći novi, veći izazovi... Sve to primjenjivat ćemo kako bismo učenicima pružili kvalitetne smjernice za razvoj i odrastanje.

Pripremljeno

Mia Križan i Ivan Anić, 8. c

Učenici o dvorani

Sretan sam što smo dobili ovakvu velebnu građevinu sa svim sportskim sadržajima, moderno opremljenu. Sviđa mi se što nismo više onako skućeni, već sada imamo puno prostora za vježbu i održavanje nastave tjelesnog odgoja.

Vedran Beara, 8. a

Dvorana je odlična, ima sve - stolni tenis, koševke, branke, konop za penjanje... Jedino što mi se ne sviđa jest što unutra ne možemo igrati nogomet, a još manje mi se sviđa što ubrzo odlazimo iz ove škole.

Marko Maglić, 8. a

Tjelesni mi se sviđa. Dvorana je odlična. Od danas idem na svaki sat TZK-a jer napokon mogu uživati u njemu.

Mario Katić, 8. c

Dvorana mi se jako sviđa jer je velika (što stara nikako nije bila). Sad ćemo moći igrati razne sportove i kad pada kiša. **Veselim se** budućim satovima u dvorani!

Tea Kačić-Bartulović, 6. d

Najviše mi se sviđaju koševi koji se spuštaju i ljestve. Dvorana je jako velika. **Prvi je sat bio lijep.**

Filip Bušić, 7. a

Dvorana je nešto veličanstveno, nešto što je svih ovih godina nedostajalo našoj školi. Jednom riječju, **dvorana je MRAK!!!**

Ivan Anić, 6. c

U ponedjeljak ujutro sam se probudila u 6.30. Minute su prolazile jako sporo, ali tko čeka, taj i dočeka. U školu sam otišla jako rano. Kada sam napokon ušla u dvoranu, igrali smo rukomet. **Taj**

osjećaj nikada ne ću zaboraviti.

Lea Šimleša, 6. d

Nova dvorana je jako velika i lijepa. Prvi sat tjelesnog bio je super! Osjećao sam se kao da sam u novoj školi.

Kristijan Podrug, 7. a

Ponosim se našom dvoranom jer napokon možemo normalno igrati pojedine sportove. Sretna sam što sam dio generacije koja ima mogućnost koristiti dvoranu.

Ivana Ćosić, 8. c

Napokon sam imao priliku zaigrati u našoj novoj dvorani. Naravno, jako mi se sviđala. Dvorana je velika i prostrana, a uređena je „tip-top“. **Ima sve živo i neživo!**

Marko Tolić, 6. d

Obožavam Tjelesni u dvorani jer možemo igrati rukomet i druge razne sportove koje volim. Dvorana je dobra zato što je moderna, kao i novo igralište. Sviđa mi se što ima mnogo crta za sve sportove. I obožavam nove svlačionice!

Zoran Prosenica, 6. c

U novoj dvorani je zaista prelijepo, zaista mi se sviđa, sve je kvalitetno uređeno. Biti unutra je **fenomenalan osjećaj**. U tolikom mnoštvu sportskih rekvizita, pomagala i opreme, teško je moguće da nam se tamo nešto ne sviđa. Još je teže odlučiti što je najbolje, iako su se meni najviše sviđale košarkaške table i obruči. Sada satovi TZK-a prolaze brže i zanimljivije!

Ivan Bačetić, 6. b

DOBRO JE ČINITI DOBRO



Atrij ispunjen dobrotom



- Kolegice, blagajna!



Izbor je velik, ali i gužva. Treba doći na red.



Svatko radi svoj posao



Još malo pa nestalo



Kupovali su i roditelji



- Kako je dobro, kako je lijepo...



U jutarnjim satima stigli su prvi slatokusci



Mjesec listopada svake godine po cijelome svijetu obilježen *Danima kruha*. Tako je i u našoj državi. Pritom ti dani nisu samo dani kruha, nego se njima obilježava plodona jesen sa svim obiljem plodova ljudskog rada i Božjeg blagoslova, a kruh postaje simbol upravo te suradnje čovjeka s Bogom i njezinih plodova. Slavi se dakle zajedništvo ljudskog rada i Božjeg blagoslova.

Naša se škola – zahvaljujući ideji gđe Jadranke Bitanga, učiteljice razredne nastave – na poseban način pridružila obilježavanju *Dana kruha* (13. listopada 2010.) uvrstivši u tu svečanost i ljudsku dobrotu, suosjećanje s potrebitima. Tako su *Dani kruha* u našoj školi već treću godinu zaredom – a to mora postati naša tradicija – postali *Dani dobrote*, dani kad cijela školska zajednica – učenici, roditelji i svi zaposlenici – pokazuju da su spremni pomoći najpotrebitijima iz svoje sredine, osobito oboljelima ili na bilo koji način nastradalim učenicima.

Kako smo pomogli

Vrlo jednostavno: sve učiteljice/nastavnice i velik broj roditelja pekli su razna peciva i kolače. Učiteljice/nastavnice jedne i druge smjene prodavale su učenicima i roditeljima kolače i peciva, a ujedno i same kupovale. Sav smo prikupljeni novac dali u karitativne svrhe kao pomoć bolesnom učeniku. Čini se da je to bio doživljaj za pamćenje što potvrđuju i fotografije koje vidite na ovim stranicama. Atrij naše škole postao je mjestom okupljanja oko zajedničkih dobrotvornih motiva. Mišljenje sanitarne inspekcije? Hvala, ne treba! Zakon dobrote kao prirodni, urođeni zakon, nadilazi njihove ovlasti. A higijena? Ona u dobroti ovakvog karaktera zauzima visoko mjesto.

Još uvijek nisu presušili izvori dobrih ideja, još uvijek ima onih koji su ih spremni prihvatiti, sudjelovati u njihovim izvršenjima!

Svi zaslužuju pohvale i nagradu, možda jednu od najvrjednijih – nagradu za dobrotu na djelu.

Maslačak

Skupili se mališi pa se slade pokraj ognjišta



Mališi su bili prvi na redu



Zanimljivi kupci i prodavačice



Vrijedne i brze prodavačice



Svi su djelatnici prodavači



Tko će prvi biti poslužen



Velika gužva



Sve je spremno i u popodnevnoj smjeni, kupci čekaju prodavačice

Pojedini razredi o Danima dobrote

Ovaj smo događaj mi u razredu shvatili kao odličnu priliku da pomognemo našem prijatelju da se što brže vrati u školske klupe.

5. d

Kad smo čuli da ćemo pomoći bolesnom dječaku, bili smo sretni i uzbuđeni. Veoma smo sretni što baš mi sudjelujemo u humanitarnoj akciji. Sviđa nam se što cijela škola pomaže: učenici, nastavnici i roditelji.

6. b

Ova akcija budi u nama solidarnost, zato se svima jako svidjela. Uz malo truda i novca pokazali smo da imamo veliko srce. Mi djeca smo bili zadovoljni jer smo za malo, nikad plemenitije potrošenog novca, dobili veliku količinu kolača sve zahvaljujući vrijednim roditeljima i nastavnicama „široke ruke“.

8. c

Sve nam se ovo jako svidjelo. Opet smo se pokazali kao najbolja škola. Uvijek smo tu kad treba pomoći, a ovo nam je do sada najveća dobrotvorna akcija. Spojili smo ugodno s korisnim: skupili smo novac za bolesnog prijatelja, a istovremeno se najeli ukusnih domaćih kolača. Nadamo se da ćemo biti primjer i drugima.

6. d

Ovaj se dan našem razredu jako svidio jer smo sudjelovali u humanitarnoj akciji za pomoć našem školskom kolegi. Bilo je zanimljivo jer školski odmor nismo proveli u obližnjim trgovinama već u školskom predvorju jedući kolače koje su pripremili naši učitelji i roditelji te smo prikupili novac u humanitarne svrhe.

8. a

Ovaj smo dan čekali s nestrpljenjem. Bili smo nesebični u davanju novaca, kao i naše nastavnice u dijeljenju kolača. Zna se zašto je to tako: želimo suosjećati s prijateljem u nevolji. Nadamo se da ćemo na ovaj način pomoći našem Luki da se brže oporavi.

8. d

Dan za pamćenje. Humano od naše škole. Za nas učenike još i zabavno. Prava predstava u kojoj je svatko imao svoju ulogu, a cilj nam je bio zajednički. Tko se tomu dosjetio, ima pravi projekt.

8. b

Organizirali smo humanitarnu akciju. Cijela se škola uključila. Slasne kolače napravili su roditelji i učiteljice, a mi djeca smo svojim dobrovoljnim prilozima pomogli da se kasica napuni do vrha. Prekrasan doživljaj!

5. a

„Čovjek osjeti veliku radost kad je bar na neki način nekoga usrećio“



Gđa Jadranka Bitanga, idejna začetnica i organizatorica Dana dobrote

Razgovor s učiteljicom Jadrankom Bitangom povodom obilježavanja proslave Dana kruha

Povodom Dana kruha atrij naše škole pretvorio se u malu pekarnicu (zaista je tako izgledalo). Na dugim stolovima bila su poslagana primamljiva peciva, a na zidu postavljen neupadljiv, a opet svima uočljiv natpis *Pružimo ruku za našega Luku*. I ovaj natpis podsjećao nas je da je ova proslava organizirana u humanitarne svrhe, s puno ljudskosti. Priča dječaka Luke svima nam je već dobro poznata pa smo se i ovoga puta pokazali složnima u namjeri da pomognemo.

Svima nam je bilo do toga stalo pa su i pripreme tekle ubrzano. Učiteljice su trčkarale ovamo – onamo s rukama punim posla, a dopremljeni su i veliki koluti soparnika. Tako su tekle pripreme u kojima je s puno srca sudjelovala i Jadranka Bitanga, učiteljica razredne nastave i organizatorica ovog veselog projekta. Imala sam sreću što je i meni predavala u nižim razredima pa sam dobro upoznata s njenim radom, koji je i ovoga puta bio za svaku pohvalu. Dobila sam zadatak da s njom ovim povodom porazgovaram, što sam i učinila.

Koliko dugo radite u školi?

U ovoj školi radim već 30 godina.

Što Vas najviše veseli u tom poslu?

U ovom poslu najviše me veseli druženje s djecom koja mi daju snagu za daljnji rad.

Većina učenika i nastavnika, pretpostavljam, pomisli upravo na Vas kad se spomenu Dani kruha. Primijetili smo Vašu angažiranost ove i prošle školske godine prilikom prodaje kolača. Možete li reći što Vas motivira i kako teku pripreme za Dane kruha u školi?

Motivacija mi je spremnost pomoći drugome u nevolji u svakom trenutku. Što se tiče priprema, najviše su se angažirali roditelji nižih razreda koji su pekli peciva, zajedno s učiteljima razredne nastave.

Ove godine odrasli su jako hvalili soparnik. Kako se uspjelo pripremiti i dopremiti onako velike kolute soparnika?

Oko soparnika se zauzela gospođa Zdravka Alujević, također učiteljica, pa je zahvaljujući njoj pripremljen i dopremljen.

U ovom poslu niste baš mladi, ali kažu da su Vaše ideje ipak „mladolike“. Odakle crpate energiju i motivaciju?

Tijekom svih ovih godina uvijek su me inspirirala djeca pa odatle crpim i energiju za ostvarivanje svojih ideja.

Jeste li zadovoljni odazivom ljudi prodajnoj izložbi za Dane kruha i zahvalnosti za plodove Zemlje?

Da, zadovoljna sam. Iako, mislim da bi u budućnosti moglo biti još bolje jer je svake godine sve više i više ljudi koji su spremni pomagati.

Želite li išta poručiti čitateljima Maslačka?

U budućnosti bi trebali svi sudjelovati u ovakvim humanitarnima akcijama jer – dobro je činiti dobro! Čovjek osjeti veliku radost kad je bar na neki način nekoga usrećio.

Na kraju ću Vam otkriti jednu tajnu. Kada smo iz engleskog jezika dobili zadatak opisati svog najdražeg nastavnika ili nastavnicu, neka djeca nisu propustila priliku pisati o Vama, svojoj prvoj učiteljici. Vjerujem da se većina sjeća Dana jabuka s mirisnim delicijama i onih vafla, friško pečenih u razredu za Dan kruha. Vjerujte, meni još zamirišu u sjećanju.

Razgovarala i zabilježila:
Hana Perković, 7. b



Jadranka Bitanga, šefica: - Sve mora biti spremno!

Dani dobrote (osvrt)

Ljubav i dobrota koju je svatko toga dana sa smiješkom pokazivao, nešto je neprocjenjivo.

U posljednje vrijeme se govori o sve-
mu i svačemu, ali rijetko kad o ljudskosti
i dobroti; o malim stvarima koje svojom
veličinom ostavljaju iza sebe i one najve-
će.

Izgleda kao da je svijet zaboravio voljeti
i pomagati, shvaćati i suosjećati. No, na-
vjeća djela se ionako nikada nisu ni vidje-
la okom, već srcem, pa tako i ovo. Naime,
već sigurno znate, ali je dakako vrijedno
spomena, da su se Dani dobrote u našoj
školi ove godine slasno i štoviše vrlo plem-
enito obilježili. Cilj je bio prikupiti (ne-
određenu) svotu novca s namjerom da
pomognemo našem teško ozlijeđenom
učeniku, ali ponajprije prijatelju koji je
prošle godine nastradao u nesreći kraj
Kauflanda. U nadi i namjeri da mu se ba-
rem malo olakšaju problemi, odlučilo se
da će učenici, njihovi roditelji i nastavnici
dobrovoljno donijeti svakoake kolače i
slastice.

Za vrijeme velikog odmora, dok su
zaposlenici Tommyja, Perkovića i mno-
gih drugih prodavaonica trljali ruke i
pripremali se za očekivane „rulje“ djece,
ta su djeca, ali i slučajni prolaznici, šeta-
jući žamorom okovanim atrijem, uživali
u raznolikim i toplim domaćim kolačima.
Ali, što je najvažnije, samom svojom pri-
sutnošću su doprinosili tom, uskoro do-

stignutom cilju. Između svega toga se
osjetilo nekakvo prešućeno, ali čvrsto za-
jedništvo koje je povezivala ista namjera,
jer, ipak, dobra djela vežu ljude nekim
čudnim nitima.

Nakon tridesetminutnog odmora, uku-
snih kolača je bilo i na pretek, toliko da
su se sutradan razredi obje smjene poča-
stili i zaslادili za bolji dan. Još ih je više
obradovalo kada su čuli da se dobra volja
isplati te da smo skupili 14 000 kuna, zna-
jući da je svaki novčić i više nego važan, i
više nego dovoljan.

I naposljetku, ljubav i dobrota koju je
svatko toga dana sa smiješkom pokazi-
vao, nešto je neprocjenjivo što nas, kao
što je i rečeno, spaja nekim čudnim, ne-
vidljivim, ali svakako postojanim nitima.

Renata Runjić, 8. b



Karla Jakeljčić, 6. d



Petra Barbarić, 5. a



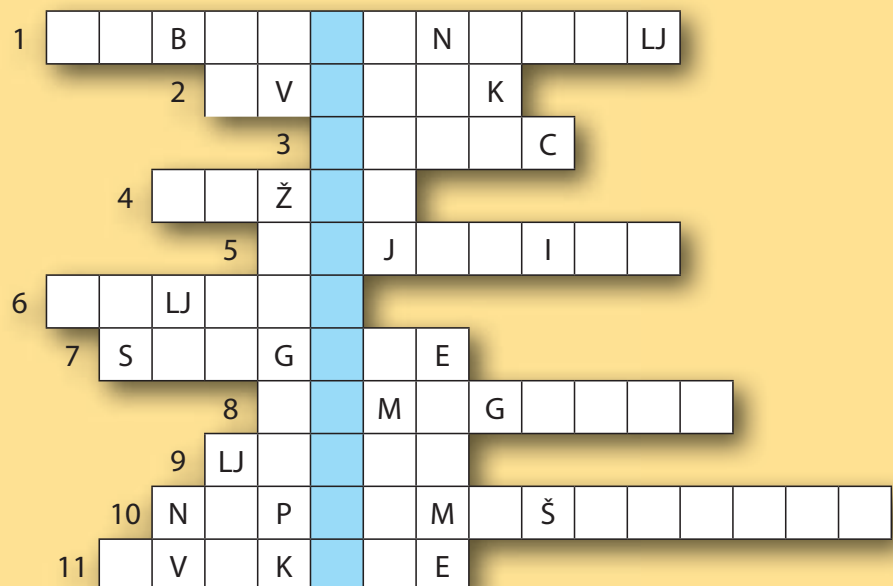
Iva Anić, 6. c



Dobrota je urodila plodom - prikupljeni iznos doniran je
učeniku Luki Sedlaru

Dobrota

1. Čovjek koji čini dobro.
2. Kada činiti dobro?
3. Papir koji znači puno u životu, ali zna donijeti i zlo.
4. Blagdan koji je znak darivanja, ljubavi.
5. Kad je netko tužan mi ga... (inf.)
6. Suprotno od mrziti.
7. Gdje činiti dobro?
8. Kako činiti dobro?
9. Što nas potiče da činimo dobro?
10. Što nas sprječava da činimo dobro?
11. Komu činiti dobro?



Rješenja: 1. dobročinitelj, 2. uvijek, 3. novac, 4. Božić, 5. utješiti, 6. voljeti, 7. svugdje, 8. pomaga-
njem, 9. ljubav, 10. nepromišljeno, 11. svakome

Sara Čupurdija i Petra Čotić, 6. c

Božićni sajam

Dana 21.12., od 17 do 19 sati, u našoj se školi po prvi put održao Božićni sajam.

Naime, riječ je o sajmu na kojem su se prodavali radovi naših učenika od prvog do osmog razreda, naravno uz pomoć njihovih razrednika.

Priprema za sajam, kako kažu, nije bila naporna, štoviše, sudionici sajma uživali su u pripremama. Ovo je bio poseban dan za našu školu jer kroz ovakve projekte osim zabave, možemo i mnogo naučiti. Naučili smo se da zajedno možemo postići više; naučili smo kako se predanim, odgovornim radom može zaraditi i nešto novca, a usput i dobro zabaviti.

Što se tiče novca prikupljenog prodajom božićnih ukrasa, učenici su dobili priliku sami odlučiti kako će mukotrpnu zaradu potrošiti.



Kako što prije do željenog predmeta



Kupci i prodavačice u pregovorima



Marljivi šestocekvci



Mnoštvo kupaca na Božićnom sajmu



Bilo je svega i svačega

Za vrijeme trajanja sajma upitali smo neke goste, učitelje i učiteljice, ravnatelja i naravno glavnu organizatoricu, što misle o cjelokupnom projektu. Evo što nam rekoše:

Gost ovog sajma odgovorio je: „Oduševljen sam ovakvom novom idejom o sajmu, ponajviše zainteresiranošću učenika i izvrsnim radovima. Nemam nikakvu zamjerku, sve je u savršenom redu. Volio bih da ovaj sajam postane tradicija ove osnovne škole.“



Osmaši kao kupci i kao prodavači



6. b u pripremi za Božićni sajam

Naš školski majstor prokomentirao je: „Sudjelovao sam u organizaciji Božićnog sajma, nije bilo teško jer ako nešto radite sa zadovoljstvom, ništa nije teško, nemam nikakvih zamjerki, volio bih da se ovaj Božićni sajam održava svake godine.“

Učiteljica Branka Grčić, rekla nam je: „Sve mi se sviđa, a pogotovo činjenica da djeca kroz ovakve organizacije uče mnogo toga, a to je da svojim trudom mogu postići mnogo, a i na kraju zaraditi nešto novca.“



Velika gužva



Šestocekvci su 18. studenog počeli izrađivati ukrase za sajam

Nastavnica hrvatskog jezika, Antone- la Beri, odgovorila je: „Sviđa mi se ideja o Božićnom sajmu, jedina zamjerka je ta što se održava u 'nezgodno vrijeme' - na samom kraju polugodišta. Naravno, aktivnost učenika oduševljava, kao i ugođaj koji nam je ovaj sajam donio na naše školske hodnike.“



Vladala je velika gužva



5. a



5. b



5. c



5. d



6. a

Nastavnica engleskog jezika, Heidi Mimica-Tudor, prokomentirala je: „Oduševljena sam ovim Božićnim sajmom, a samo mi se ne sviđa to što je došlo malo roditelja, no tek je počeo sajam, nadam se da će nakon nekog vremena doći još mnogo gostiju. Posebno mi se sviđelo to što nam prodaja radova ide izvrsno, pa smo u zadnji trenutak trebali napraviti još radova.“

Gošća sajma, majka jednog od učenika, otkrila nam je da bi ipak voljela da se na sajmu prodaju kolači, kao i na Danima kruha, ali sama ideja joj se sviđa i voljela bi da se ovako nastavi i sljedeće školske godine.

Ravnatelj nam je sa zadovoljstvom odgovorio na pitanja: „Oduševljen sam idejom, nadam se da će sajam ući u školsku tradiciju, osobno sam kupio nekoliko radova, a ponajviše su mi se sviđele jaslice koje je izradio učenik osmog razreda. Još jedna vrlo bitna stvar je da su roditelji oduševljeni radovima djece i samom idejom, što se moglo vidjeti po izrazima njihovih lica.“

I na kraju same ankete razgovarali smo s glavnom organizatoricom sajma, defektologinjom Brunom Dadić, evo što nam je odgovorila: „Naime, u samom početku prevladala je nervoza i strah od nezadovoljstva roditelja, međutim kad je sve počelo bila sam oduševljena, sve teče prema planu i jednostavno veseli me ideja o mogućoj novoj tradiciji škole. Osim toga, nadam se da ćemo iz ovog sajma uvidjeti pogreške i sljedeće godine ih popraviti.“

Ana Ljulj, 8. a

Zabavno i poduzetno poslijepodne

Svi posjetitelji na raspolaganju su imali raznovrsnu ponudu božićnih ukrasa, kolačića i unikatnih poklona za svoje bližnje. Kupci, s kojima sam kroz razgovor doznao da im se sajam sviđa i žele da se održava i narednih godina, bili su jako zadovoljni ponudjenim te se, kroz veliku potražnju za našim proizvodima, dalo zaključiti da su prepoznali onu pravu dječju kreativnost. Stolovi su bili prepuni učeničkih radova gotovo svih razreda naše škole. Onih manje poduzetnih razreda,

koji se nisu ni pojavili na sajmu, bilo je malo, svi su željeli pokazati plodove svoje mašte i truda. Sramežljivi prvaši, kao i ništa rječitiji osmaši, zaokupljeni prodajom, samo su rekli da im se cjelokupni događaj jako sviđa te da nisu očekivali tako velik broj zainteresiranih kupaca. Dobra atmosfera, veselje te pozitivna energija koja je ispunila cijeli atrij, glavni su dojmovi nastavnice tjelesne kulture, Nene Bakalar. Naravno, i ostali djelatnici škole bili su zadovoljni što imaju priliku kupiti rukotvorine svojih učenika jer tako, kako su rekli, potiču poduzetni duh u tim mladim ljudima. Kako se sajam bližio kraju, vesela djeca pretvorila su se u agresivne trgovce pokušavajući prodati i posljednje primjerke svojih unikata. Posjetitelji široke ruke, poput roditelja i djelatnika škole, brzo su osiromašili stolove i tako priveli sajam kraju. Božićni sajam u našoj školi izvrsna je razbibriga, izvor veselja, božićnog duha te poticanja kreativnosti i poduzetništva među djecom.

Josip Varnica, 8. c

Još malo dojmova....

UČENICI...

Učenici su izradili raznolike radove za prodaju i svaki je razred zauzeo svoj „stand“. Postali smo pravi prodavači. Bio sam jako sretan i vrlo znatiželjan koliko ćemo zaraditi. Moj je razred zaradio više od ostalih osmih razreda pa sam i zbog toga ponosan.

Lijepo je bilo vidjeti malu djecu kako su sretna kad su vidjela onoliko šarenila. Volio bih da se sajam održava svake godine.

Marin Šipić, učenik

Jako mi se sviđio sajam, posebno zbog toga što su se prodavane stvari napravljene „golim rukama“. Začudilo me i zadivilo to što se odazvao velik broj ljudi, odraslih i djece. Svi su ponešto kupili. Volio bih da ovo bude tradicija i da se sajam održava svake godine u isto vrijeme.

Marin Kovačević, učenik

Sajam mi se sviđio jer se svaki razred potrudio unijeti božićni duh u školu. Jedino me se nisu dojmili neki ljudi koji su samo gledali cijene i procjenjivali da je to preskupo ne misleći na naš uloženi trud. Bilo

mi je drago što se moj razred ujedini te napravio stvarno lijepe darove. Voljela bih da se i sljedećih godina održava Božićni sajam u našoj školi jer je lijepo vidjeti sve razrede na okupu, te što sve ručice mladih učenika mogu postići.

Sara Radanović, učenica

Svakako ću ovaj Božićni sajam pamti ti po dobroj zabavi iako u nekim trenucima nije bilo nimalo zabavno - npr. kad bi četvero ljudi istovremeno došlo na štand. Dok se snađeš, oni već plaćaju, a dok vraćaš novac, dođe još dvoje ljudi. Ovo je bila korisna praksa za nas kao prodavače. Sve u svemu, Božićni ću sajam pamti ti po dobrome!

Ivan Vitaljić, učenik

Vrijedni i marljivi učenici naše škole na svojim su štandovima prodavali razne predmete. Bilo je tu ukrašenih staklenka, nakita, ukrasa od CD-ova pa čak i kame-nih figurica. Svi su se učenici maksimalno potrudili i tako pokazali svoju kreativnost, upornost i velik trud. Ovaj Božićni sajam ujedno je i prvi u našoj školi, no nadamo se da nije i posljednji.

Matea Debak, učenica

Božićni sajam je jedno veliko i lijepo iskustvo. Meni će ostati u lijepom sjećanju, kao i pripreme s mojim razredom i razrednicom. Opet bih željela sudjelovati!

Mirela Ančić, učenica

NASTAVNICI...

Hvalevrijedna akcija, pogotovo zbog toga što je upregnula kreativne snage učenika, roditelja i nastavnika. Čestitke, ukrasne kuglice, anđeli, jaslice, raznorazni ostali predmeti prigodnog sadržaja, ali i Keopsova piramida, te Baščanska ploča, djela vještih učeničkih ruku, bili su neki od ponuđenih eksponata na šarenom, bučnom i veselom sajmu. Lijepo. Treba to nastaviti.

Zlatko Norac, nastavnik

Prekrasan i osvježavajući događaj u našoj školi donio je radost i zadovoljstvo svima: učenicima, učiteljima, roditeljima i svim posjetiteljima. Pokazalo se da djeca nisu spremna samo učiti, nego i praktično raditi, iskazati svoju kreativnost, ali i izmamiti osmijehe i radost na licima svih koji sajam posjetili.



6. b



6. c



6. d



7. b



7. a

S radošću iščekujem sljedeću godinu i ponosna sam što sam zajedno sa svojim razredom dio ovog predivnog događaja. Bravo za sve!!!

Vesna Kujundžić, nastavnica

Božićni sajam dobro je zamišljen projekt. Učenici i razrednici uložili su dosta truda. Dobro je organiziran, cilj i svrha ovoga projekta je hvalevrijedna. Za sljedeću školsku godinu predlažem da se ranije počne s reklamom.

Svemirka Grčić, nastavnica

Lijepo, maštovito, veselo. Neka to bude tradicija naše škole. Možda bi trebalo malo više promidžbe i izvan škole. Neka se čuje za školu *Ravne njive*.

Vanda Petrović, tajnica

Jako sam zadovoljna ovogodišnjim Božićnim sajmom. Učenici su se uistinu trudili i još jednom dokazali kako se sve može „kad se male ruke slože“. Do sada je u našoj školi provedeno mnogo akcija na kojima su naši učenici prikupili znatan iznos u humanitarne svrhe, što je pohvalno. Ovim su sajmom prvi put prikupljali novac za svoja odjeljenja.

Neke sitne propuste u samoj organizaciji sajma treba zanemariti jer ipak je ovo prvi put. Predlažem da Božićni sajam postane tradicija naše škole.

Silvana Jukić, nastavnica



Šarenilo na sve strane



Sudjelovala je i likovna grupa



7. c



7. d



8. a



8. c



8. d

Učenici 8. c darovali prikupljeni novac

ZARAĐENO, POTROŠENO HUMANITARCI U SRCU, ALI I NA DJELU

Osim zabave, Božićni sajam donio nam je i nešto novaca. Razredni odjeli dobili su mogućnost samostalno odlučiti kako će potrošiti zarađeni novac.

Umjesto da potroše novac za vlastite potrebe, učenici 8. c razreda odlučili su novac donirati u humanitarne svrhe. Pobornik i inicijator te ideje, Josip Varnica, odgovorio je našim novinarkama na nekoliko pitanja o svojoj „humanitarnoj organizaciji“.

Josipe, otkud ideja da razredni novac doniraš u humanitarne svrhe?

Čim sam čuo za božićni sajam, odmah sam pomislio da se radi o prikupljanju novca u humanitarne svrhe, ali ideja da zarada ostane u razredu nije me se baš dojmila, stoga sam zaključio da će prikupljeni novac nekom drugom mnogo više značiti.

Kako su na tvoj prijedlog reagirali razredni kolege?

Reakcija mojih razrednih kolega ugodno me iznenadila. Nitko nije bio pohlepan i s velikim su odobravanjem prihvatili ovakav čin.

Zahvaljujući tebi i tvojim prijateljima, naša škola je i izvan granica splitsko-dalmatinske županije postala poznata po svom humanitarnom djelovanju. Možeš li objasniti onima koji žele donirati novac kako i gdje to mogu učiniti?

Za donaciju novca najvažnija je dobra volja. Danas je na internetu moguće pronaći sve i svašta pa se tako može pronaći žiro-račun humanitarnih organizacija. Dalje se na praznu uplatnicu upiše ime pošiljatelja, ime i žiro-račun primatelja te namijenjeni iznos. Transakcija se može obaviti u svim poslovnica pošte.

Možeš li nam reći nešto više, kome ste darovali novac?

Novac smo donirali u „SOS dječje selo Lekenik“ koje djeci bez roditeljske skrbi pruža ljubav i sigurnost u obiteljskom

okruženju. Htjeli smo im svojom skromnom donacijom uljepšati blagdanske dane.

Bi li volio da se i drugi razredni odjeli ugledaju na 8. c i naprave nešto korisno za druge?

Naravno da bih to volio, to me dijelom i motiviralo da pokrenem ovu akciju. Dogodio bi se veliki pomak kad bi svi tako razmišljali.

Imaš li želju da sljedeće godine, potaknuti ovim člankom, i ostali razredi novac prikupljen na božićnom sajmu doniraju u humanitarne svrhe?

Tako nešto bi bilo zaista sjajno. Vjerujem da bi se mnogi tome odazvali i da bi dohodak, a i sreća onih kojima je taj novac potreban bili znatniji i mnogo značajniji.



Josip Varnica i razrednica 8. c Vesna Kujundžić.

Evo što su na sve rekli Josipovi razredni kolege:

Zašto mislite da je toj djeci novac potrebniji?

Tea Bošnjak: Zato što oni nemaju roditelje da im priušte sve ono što mi danas imamo.

Mario Ramljak: Zato što nemaju roditelje i svu potrebnu hranu.

Ivana Čosić: Njima nije pruženo dovoljno ljubavi i brige kao nama.

Jeste li požalili što ste novac donirali?

SVI (jednoglasno): Ni u jednom trenutku nismo požalili što smo novac donirali i opet bismo to učinili.

Što Vi kao razrednica kažete na sve ovo?

Veoma sam ponosna i sretna što sam razrednica djeci koja su za druge spremna odreći se vlastitih želja, koja su spremna nesebično pomoći onima kojima je pomoć uistinu potrebna. Sigurna sam da će ova djeca u budućnosti pronaći pravi put i da će ih zbog njihove skromnosti i nesebičnosti cijeniti ljudi oko njih.

Hanni Baković i Ana Ljulj, 8. a

Klokan bez granica



Bez selekcije, eliminacije i finala

Pod pokroviteljstvom Hrvatskog matematičkog društva 17. ožujka 2011. godine održano je po trinaesti put Međunarodno matematičko natjecanje "Klokan bez granica".

To najveće školsko natjecanje istovremeno je započelo u 42 zemlje svijeta, a natjecanju je pristupilo 6 000 000 sudionika. Među tih šest milijuna bilo je 180 učenika iz naše škole. Učenici svih uzrasta (sudjelovali razredi 4. – 8.) pokazali su velik interes za poslovično omražen nastavni predmet i dokazali da ljubav prema matematici ne mogu ugasiti ni najsloženiji zadatci. Za tu ljubav zasigurno su zaslužni i njihovi nastavnici: Gabrijela Šitum, Marko Višić, Dinka Šuto i Katarina Perlain.

Najuspješniji učenici čija imena su objavljena na konačnoj listi: Tino Bulat (3. r.), Joško Kristić (5. r.), Luka i Tino Stefanović, Luka Šego (6. r.) i Renata Runjić (8. r.).

Čestitamo svim sudionicima i njihovim mentorima.

Maslačak

Praktična nastava

Natjecanje iz Prve pomoći

Pod vodstvom profesorice Silvane Mijić učenici naše škole pohađali su nastavu PRVE POMOĆI.

Uz malo rada i poslušnosti mnogo smo naučili i pošli na natjecanje. Natjecanje se održalo u OŠ Visoka. Zauzeli smo sedmo mjesto, a iako smo očekivali više, zadovoljni smo uspjehom. Na natjecanju smo imali pisani i praktični dio. Dakako, puno smo bolje riješili praktični dio, što će nam možda jednom u životu i zatrebati! Voditelji natjecanja rekli su da im



Pripreme u školi i u prostorijama Crvenog križa:



Pisanje teoretskog djela

je jako drago što se odazvao tako veliki broj djece osnovnih i srednjih škola. Nastala su nova poznanstva i prijateljstva, a naučili smo kako učenje može biti zabavno.

Marija Magdalena Milić, 8. d

I mirovinu treba odraditi



Svaki rastanak donosi suze...

Kad uđete u školske prostore, sigurno ćete ih prve susresti: na ulazu, u hodniku, na stubama, u zbornici, učionici... I u školskom dvorištu ćete ih naći, posebno nakon školskog odmora! Zovu ih spremačice. One su posvuda. Njima ne nedostaje *Tjelesne kulture*, stalno vježbaju: ono treba pomesti, ono izgancati, ono dezinficirati... klupe i sjedalice namjestiti, prostorije prozračiti... prema svima se uljudno ponašati... Ponekad malo i u koju seriju treba zaviriti. A kad serija završi, onda - turbo brzina.

Škola mora imati učenike (osim onih posvuda napuštenih i zapuštenih zbog...), i nastavnike mora imati, ali i spremačice imati mora. One su dio ustanove, dio bez kojega škola ne može. A lijepo je znati da se bez tebe, odnosno bez službe koju obavljaš, ne može. To te čini značajnim, ulijeva samopouzdanje, potiče u tebi svijest o vrijednosti tvog rada.

Naša spremačica gđa Anđelka Marović jedna je od onih zbog kojih se naša škola blista. „Zvali smo je Buco, ali Buci



...ali i veselje...

nije smetala njezina 'bucmastost' pa je dospila u svaki kutak prostora koji joj je zadan za čišćenje. Bila je toliko uredna da joj u tome nisi moga nać manu... I bila je žena od povirenja. Imala je ključeve od škole pa kad bi ravnatelj tribalo subotom ili nediljom doć u školu, ona je to činila."

Dovoljno razloga da gđi Anđelki Marović zahvalimo za njezin doprinos čistoći i sjaju naše škole i poželimo joj sretne umirovljeničke dane.

Maslačak

Nebo

Puno je čarolije to prekrasno platno.
Ovčice i leptiri plešu svoj ples.
Nevidljiva ruka nebom šara
I na plesni podij stižu novi gosti.
Lijepo je lijepo plesati taj ples
I duša moja puna je radosti.

Megi Mandić, 5. c



Ivan Bačić, 6. d

Bor

Ispred moje trokatnice izležava se jedan zeleni bor. Pruža svoje grane prema suncu, a ono kao da ga miluje. Tako se on lagano njiše na povjetarcu, uz radosnu pjesmu kosa na jednoj grani, kao da pleše neki svoj neusklađeni ples.

A, onda, u jednom trenu zapuše nemilosrdan vjetar. Prvo lagano, tiho, a onda postane sve jači i snažniji. Lomi grane, nosi sve pred sobom, ali duge ruke zelenog bora se ne daju. Iglice mu se čvrsto stisne jedna uz drugu, a one najslabije plačući otpale. Malo stabalce je vrištalo i patilo od te silne muke i boli.

U tren oka vjetar je nestao, odlepršao u drugi kvart i opet je zasjalo sunce s osmijehom na licu.

Lea Bratić, 7. b

Valentinovo

Pisamca ljubavna po svijetu kruže.
Prodaju se sada crvene ruže.
Ljubavne se pjesme pišu,
a srdašća mala na papir rišu.
Marko Anu voli,
Za poljubac stalno je moli.

Luka poruku šalje Ani
Da sutra izađu vani.
A on?
On za mene ne mari,
Već ružu svoju daje Lari.

Lea Bratić, 7. b

Ljubav

Ljubav se rađa
osmijehom sunca
i dušom anđela.

Ljubav grije srca
toplinom veselja
i snagom poljupca.

Ljubiti druge ljude
najljepši je dar!

Bruna Grubišić, 7. b

Jesen

Nema više ljeta
kupanja na plaži,
počela je jesen,
učenje se traži!

Kad pogledam djecu,
Na licima tuga.
Ova će im jesen
Biti strašno duga!

Dok se šetam gradom,
Kesten me privlači.
To su moji
Jesenski kolači.

Smiješna su mi stabla,
Lišću niti traga.
Hoće li mi jesen ikad biti draga?

Vana Vestić, 5. c



Marcela Mandarić, 6. d

Tržnica

Jako volim subotnje jutro kada majka i ja odlazimo na glavnu tržnicu. Prepuni štandovi voća i povrća, užurbani kupci, prodavači koji nude svoju robu tržnicu čine nečim posebnim. Sve vrvi od života i zlatnih boja jeseni. Pažnju mi je privukao štand s nabubrenim šipcima, žutim kruškama i mirisnim jabukama. Zagledala sam se u rumenu jabuku na vrhu i učinilo mi se kako ona tu ponosno stoji i ne želi da bude izgrižena i bačena, nego da me i sljedeću subotu čeka u svojoj potpunoj ljepoti. Iz misli me je trgla majčina ruka, ali ja sam se i dalje okretala i pokušavala upiti svu ljepotu tržnice.

Megi Mandić, 5. c



Mateja Kovačević, 5. b

Igrokaz

U školskoj ambulanti

Pacijenti: Dobar dan!

Liječnik: Dobar dan!

Pacijent: Naime, doktore, imam čudan san. Čuo sam da imate lijekove mnoge, čak za trepavice, nokte, uši i noge.

Liječnik: O tom snu, možete li mi reći malo više?

Pacijent: Sanjam žabe, čvarke i skočimiše. Hitno mi lijek treba!

Liječnik: Imamo jedan što je upravo pao s neba. Sastoji se od papira, spužve i meda.

Pacijent: Što će mi pomoći taj lijek? Hoću li lijepo sanjati cijeli vijek?

Liječnik: Pa da, točno tako, zaspat ćete ugodno i lako. Lijek također uništava ružne snove te daje lijepo i nove.

Pacijent: Baš vam hvala. Koliko košta?

Liječnik: 13 lipa bi bilo dosta.

Pacijent: Doviđenja, doktore mili, dugo živili i puno pili.

Liječnik: Doviđenja.

Joško Kristić i Matej Dražić Balov, 5. d

Održana tradicionalna literarna večer

Trajna čežnja za ljepotom

Nastavljena je dobra tradicija – godišnja literarna večer naših „mladih literata“ OŠ Ravne njive - održana 16. lipnja 2010. u 19 sati. Nadahnuto su te večeri prozborili naši „mladi literati“ (Ivna Podrug, Hana Perković, Lea Bratić i Marino Malenica (6. r.), Hanni Baković (7. r.), Edita Kočić, Sandra Kočić i Ana Glavinović (8. r.). Sve se događalo pod budnim okom voditeljice literarne skupine gđe Darije Zlatar te gđice Zlatke Bakotić, izbornice prikladne glazbe koja je pridonijela posebanom ugođaju.



Dio publike pažljivo sluša literarno biserje

Ova svečanost poezije i proze zadivila je sve prisutne. Činilo se da smo među pjesnicima profesionalcima, posebno u nekim trenucima. I da je bilo tko naišao i slušao „pjev“ te večeri, bio bi iznenađen, začuđen... i sigurno oduševljen. Ne navodimo njihove radove jer su objavljeni u prošlogodišnjem Maslačku. Svi nastavnici druge smjene tog dana trebaju znati da su te večeri imali priliku na trenutak osjetiti ljepotu sklada riječi i glazbe. Šteta što to sebi nisu priuštiti!



Nastavnica Zlatka Bakotić glazbena urednica

Kako su literarnu večer doživjele neke naše učenice

Ova večer mi se jako sviđala zbog mladih koji osmišljavaju sve predivne književne uratke koji su predstavljeni ove večeri. Pomalo im se divim jer imaju veliku maštu za tako male stvari o kojima pišu. S obzirom da sam prvi put sudjelovala na ovakvom događaju i to

kao „novinarka“ oduševljena sam doživljajem koji je potaknut slušanjem pjesama, raznih sastavaka naših mladih spisatelja, ali i glazbom u odabiru nastavnice Bakotić.

Nika Kovačević, 7. (8.) d



Uzbuđenje na licima izvođača

Jako mi se sviđala literarna večer. Bilo je neočekivano. Čula sam mnogo prekrasnih literarnih radova za koje nisam mislila da ću ikada imati priliku čuti.

Izdvojila bih Hanu Perković čija su me djela oduševila. Jako mi se sviđala glazbena pratnja koja je slušateljima pomogla da doživljaj bude potpun.

Barbara Podrug, 7. (8.) c

Literarna večer me oduševila. Nisam znala da učenici naše škole mogu napisati ovako lijepe uratke. Začudio me njihov rad i pomalo im se divim. Mislila sam da će biti i više publike, no i ovako je bilo veoma lijepo. Za sve je zaslužna gđa Zlatar kojoj se također divim zbog toga što ulaže mnogo truda u svaku generaciju. Osjećala sam se ugodno i zbog glazbe koju je pripremila nastavnica Bakotić. Glazba se čudesno stopila s riječima. Ovo je prvi put da sam sudjelovala na literarnoj večeri. Oduševljena sam jer je ova večer nadmašila moja očekivanja. Mislim da je ovakav događaj vrijedan spomena i bilo bi mi zadovoljstvo sudjelovati i sljedeće godine. Preljepo iskustvo, za pamćenje!

Lucija Šošić, 7. (8.) d

Kad me nastavnica Hrvatskog jezika pozvala da prisustvujem literarnoj večeri u našoj školi, prva je pomisao bila: Dosada, i samo dosada! No, iznenađenje je uslijedilo čim su učenici počeli čitati svoje radove. Iznenadili su me njihovi radovi koji svojim sadržajem kao da otkrivaju odrasle, zrele pisce, a ne dječicu šestog, sedmog i osmog razreda osnovne škole. Dodatna atmosfera što ju je glazbom stvorila nastavnica Glazbenog odgoja, odnijela me u neki drugi svijet, nematerijalni. Šteta je što se Literarna večer ne održava češće.

Sara Radanović, 7. (8.) d

Nakon literarne večeri na kojoj sam bila počasni gost, osjećaje i doživljaj teško mogu opisati riječima. Oduševljenje tijekom večeri nije prestajalo rasti. Takve pjesme, eseje... ne može svatko napisati. Treba biti svjestan toga dara.

Mladim pjesnicima mogu samo poručiti da nastave u svom naumu, da nastave pisati jer to izvrsno rade.

Antonia Muslim, 7. (8.) c

Ova mi se literarna večer jako sviđala. Iznenadile su me pjesme i eseji naših mladih pjesnika. Puni su mašte i želje za pisanjem što se vidi u njihovim pjesmama. Napisali su dosta pjesama koje su vesele, a poneke i tužne, baš kao pravi književnici. Oduševila me i glazba koja je svirala dok su naši pjesnici krasnoslovili svoje radove. Nadam se da će i sljedeće godine biti ovako lijepo, možda čak i ljepše!

Mia Križan, 7. (8.) c

Što su rekle naše nastavnice

Ova je literarna večer ispunila sva moja očekivanja. Zadovoljna sam uspjehom mladih literata, ali i odazivom probrane publike. Mislim da nikada ne će nedostajati učenika koji imaju smisla i talenta za književnost. S obzirom na to da smo se trudili cijelu godinu, radujem se što smo to podijelili s našim uzvanicima.

Nismo imali mnogo vremena za probe, ali ishod je izvrstan. Moja uloga u ovoj večeri? Hmm...! Ma, ja sam zapravo ovdje glavna i već sam se udomaćila u knjižnici gdje se svake godine održava Literarna večer. Pratim svaku generaciju i vrijedno skupljam njihove radove.

Nastavnica Daria Zlatar



Nastavnica Daria Zlatar, voditeljica literarne skupine
Umjetnička priredba može početi!

Večer me oduševila kao i svaka druga na kojoj sam sudjelovala, uvijek kao slušatelj. Ovu predivnu djecu pratim od 4-og razreda već kao mlade knjižničare i brzo sam uočila njihov talent i zanimanje za književnost. Svi radovi su me oduševili, a ima mnogo onih

koji te diraju duboko u srce i potiču na razmišljanje. Svaki mladi spisatelj je poseban kao i njegovo pisanje.

Nastavnica Marija Tomić (knjižničarka)

Pravi trenutak za zaljubljenike u riječ hrvatsku koja izvire iz nepresušnih vrela ljudske mašte u svim mogućim spletozima dragog nam jezika. Iz dječjih usta riječi hrvatske odjekuju još jače, još milije. Zato sam oduševljena radovima ovih učenika. Isplati se doživjeti ozračje kratkog putovanja u svijet umjetnosti riječi i glazbe. Zahvaljujem svim sudionicima – gđi Zlatar, gđici Bakotić i „mladim literatima“. Sve ih već odavno poznajem – kao i svi čitatelji Maslača – jer svake godine svojim nadahnutim uradcima obogaćuju naš školski list. Na tome im kao urednica *Maslača* uime svih čitatelja srdačno zahvaljujem.

Nastavnica Kata Jozić

Bila sam zaslužna za glazbu ove večeri. Mislim da se mnogima svidio moj rad i to kako se glazba stopila s riječima. Mislim da je publika uživala u radovima ove vrijedne djece. Kada poezija lako teče, glazba joj samo pomaže da dopre do srca i duše. Večeras se dogodila simbioza riječi i glazbe.

Nastavnica Zlatka Bakotić

Ljetno predvečerje, školska knjižnica i nekoliko mladih nadarenih srdaca – ugođaj koji svakom nastavniku i ljubitelju hrvatske riječi pruža istinsko zadovoljstvo.

Tako je i ova Literarna večer upisana u sjećanje kao jedno ugodno druženje koje budi nadu u „literarnije“ sutra. Učenice (i učenik) su nas svojim razigranim i dojmivim mislima poveli u vječno zanimljiv i nepresušan svijet dječje mašte. Prenoseći trunke svoje nadarenosti na papir, pokušali su nam približiti stvarnost viđenu iskrenim i pažljivim očima djeteta.

Biti nastavnik mladim stvarateljima, slušati ih i gledati kako se vješto poigravaju riječima tragajući za novim značenjima, uistinu me čini ponosnom nastavnicom. S radošću iščekujem neke nove stihove i priče u kojima ćemo uživati na sljedećem susretu.

Nastavnica Antonela Berić

Priredila Nika Kovačević, 7. (8.) d



Novinarke love izjave gledatelja

Stihovi naše mlade spisateljice Čujem, vidim, osjećam...

Moj Split

Moj je Split na cilon svitu najljepji,
Najtepliji, najsmišljivi.
U njemu ima svega,
I ča triba, i ča ne triba...
Al ono ča je u njemu lipo,
Mora se priznat – stvarno je lipo!
More, Riva, zvonik bili,
Spomenici, parkovi...
I jedna palača,
Velika, velika!

Povist burna meju zidinama starin
Odzvanja.
A moj se Split, najljepji grad na cileme moru,
Samo smiška.

Svako je vrijeme u njemu lipo,
A najljepše kad je Sveti Duje,
Tad klapaju dica s drvenin leptirin
Ča ih kotrljaju niz ulicu.
I svi se smiju, ma još najboje da nisu,
Kad u takvon lipon gradu
Našli su svoje mjesto.

Svjetlo na prozoru

U kasnoj noći, na prozoru vidim
Zlatne niti, žute pramenove.
Prozoru prilazim, jer sve mislim:
„Bez riječi me mjesec u noć zove.“

Otvaram prozor da pozdravim mjesec,
Al' on noćas pojaviti se neće.
Zlatni je pramen na prozoru mome
Obično svjetlo ulične svijetle.

Utvrdica

U mome kraju jedno je brdo,
Utvrdica stara, kamenje tvrdo.
U tome kraju kraj njenog lika
Pale su cijele čete vojnika.
Baklje i strijele srušiti je htjele,
A sad je to učinilo vrijeme.

Što volim proljeće!

Na poljanama beskrajnim
sad cvate cvijeće,
i leptiri lete
k plavome nebu.

A ptice prhnule u visinu
i svojom pjesmom
ispunile livadu.

U mekoj travi,
punoj mirisa rose,
šapuću tiho maslačci.

Na maloj stazi
što livadom vodi
sada mala hodi djevojčica.
Leprša joj kosa –
i drhtav vijenac od tratinčica.

Pružila sad ruku
suncu što je grli,
i putem malim
radosno hrli.

Jedan joj se leptir igra oko glave
i pozdrave proljeća nosi.
Pa tako leti, i sve je oblijeće,
a kad joj napokon zasta u kosi,
tiho će ona: „Što volim proljeće!“

Ka' da ste došli u moj Split

Kad bi pomišali svakake jude,
Plavo more i kamen bili,
Litnju žegu, naše i furešte,
Poneku palmu, drvene šture,
Šušur na ulici, šale i lipi cvit
To van je ka' da ste došli u moj Split.

Medenjaci

Pekla moja baka
Od jutra do mraka.

A ujutro –
Puna zdjela medenjaka!
Kuhinjom se miris širi,
A kraj zdjele,
A kraj stola,
Moja glava viri.
Čim uhvatim priliku,
Odmah moje ruke
ubace u usta
Sve kolače.
Pa ih smrve.

Hana Perković, 7. b



Lucija Veraja 8. d

Renatin kutak

RENATA RUNJIĆ

Svi koji je poznaju znaju da je riječ o marljivoj, samozatajnoj, duhovitoj i svestranoj osobi. Onima koji je ne poznaju donosimo isječke njezinih misli kojima je oduševljavala razredne kolege i nastavnice.

Svojim radovima oplemenila je brojne stranice Maslačka i stoga joj jedno veliko hvala!



Nemojte, nastavnice, ne volim se slikavati

Hrvatska je riječ koju naučih od majke

Kada me jednom upitaju koja me je to zemlja odgojila, ja ću im reći: „Hrvatska.“ Kada me jednom upitaju koji to jezik zbore moja usta, ja ću im odgovoriti: „Hrvatski.“ Kada se jednom zapitaju čiju to himnu pjevam tako radosno, ja ću im odvratiti: „Hrvatsku.“

I kroz sve padeže i sve vrste provući ću tu riječ, tu čarobnu riječ, samo da znaju da se Hrvatom ne postaje ako pričaš i krasnosloviš hrvatski, ako pišeš i crtaš hrvatski, ako dišeš i misliš hrvatski. Ne, Hrvatom se postaje ako osjećaš hrvatski.

Hrvatska nije jezik koji koristiš po potrebi, krasnoslov koji izgovaraš za ocjenu. Hrvatska nije pismo koje znaš napamet ili nacrtani grb bez osjećaja, niti je zrak koji udišeš ili misli koje ti vrludaju glavom. Ne, Hrvatska nije ništa od navedenog.

Hrvatska je trenutni zastoj srca na sami spomen, ona sreća i zanos na samu pomisao, patnja i tuga na maglovito sjećanje te ponos i suze na daleku i ne tako daleku povijest.

I tek tada, kada u jednoj sekundi osjetiš sreću, zanos, tugu, suze, patnju, ponos i ljubav,

samo na spomen riječi Hrvatska, tek se tada možeš zvati Hrvat.

Jer Hrvatska je tvoj neizbrisivi genetski kod, ta krv što teče u tvojim vena. Hrvatska si ti.



Naslovnica za natječaj „Moja prva knjiga“

Život je Božji dar

Da mi je jednom zahvaliti Bogu, izravno. Zahvaliti Mu što dišem, što vidim, što čujem i osjećam. Zahvaliti Mu što znam. I što ne znam, jer neznanje je blagoslov. Zahvaliti Mu što volim i ne volim, što mrzim i obožavam. Zahvaliti Mu što hodam i trčim, što pišem i crtam, jer bez ovoga posljednjeg ne mogu. Zahvaliti Mu što smišljam i zamišljam, mislim i maštam jer to je moj tajni bijeg. Zahvaliti Mu što brinem i gubim živce, ali i što promoviram lijenost i otimam razbibrigu. Zahvaliti Mu što sabotiram pesimizam i liječim apatiju, doduše neutralnošću, ali što se tu može? Zahvaliti Mu što umijem odgađati, a ne umijem završiti. Zahvaliti Mu što ne znam najbolje zbrajati i oduzimati, ali da se pomnožiti. Zahvaliti Mu što moji vicevi nisu klasični, što ih rijetki razumiju, a moje misli... e, tek njih nitko ne razumije. Zahvaliti Mu što imam crnu kosu jer za neke moje izjave ipak treba biti „plavuša“. Zahvaliti Mu što znam biti flegmatik i hipohondar, ali isto toliko dočarati prijateljima kako se ponaša hiperaktivna osoba.

Zahvaliti Mu što znam pričati. Puno. Zahvaliti Mu što sam vjerni slatkojed, onako, od kolijevke pa do groba. Zahvaliti Mu na posebnosti. Na nogometu, sarkazmu i ljetogroznosti. Na ljubavi i, vjerujte mi, nezamjenjivoj obitelji. Na neprijateljima i prijateljima. I na onima što su oboje, kao čokolada.

Zahvaliti Mu na životu jer ga ničim nisam zaslužila. Zahvaliti Mu na sebi samoj. Zahvaliti Mu što se imam za što zahvaliti.

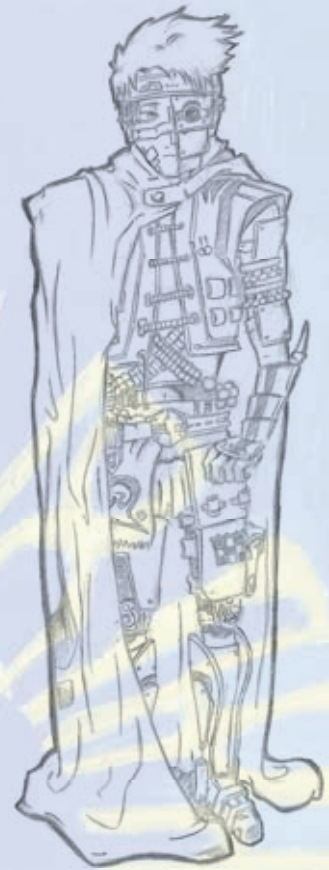


Ilustracija iz Renatine prve knjige

Facebook i (ne)prijateljstvo

Svi smo mi nekako licemjerni kada je riječ o Facebooku. Prvo ga obožavamo, a i sami znamo da smo podlegli virtualnom društvenom kaosu, pa ga mrzimo zbog kojekakvih (razumnih) razloga, ali još ne brišemo svoj profil, niti se takoreći „skidamo“ s njega, i naposljetku sve to uravnotežimo, ili se pak vraćamo u već poznatu kolotečinu. Rijetki su oni koji nešto slično nisu doživjeli, barem što se našnje mladeži tiče.

Česte su bile rasprave o tome je li Facebook uistinu toliko štetan, ili je li pak uopće koristan, ali sve mi se čini da negativnost ima malo više argumenata.



Renata Runjić 8. b

U biti, što je to Facebook? Nekakva proširena definicija jest ona da je Facebook svjetska društvena mreža putem koje možete kontaktirati svoje prijatelje, povezati se s onima koje niste odavno vidjeli, ili pak naći rodbinu za koju niste ni znali da postoji te upoznati nove ljude.

Nekakva realnija definicija današnjice bila bi nažalost skoro ništa od gore navedenog. Sve je to lijepo i krasno dok je umjereno, i uistinu je korisno, ali za mnogu djecu je Facebook ušao u listu stvari koje danas jednostavno moraju obaviti. Nekako je postao njihov drugi način života. U živote im je unio komplekse da moraju biti popularni; da moraju imati što više prijatelja, što više izmoljenih „lajkova“, iliti „svidi mi se“, bilo to na slici ili na statusu, da im na „zidu“ mora biti barem pet poruka „Ma ti si predivan/a, naj...“ i sl., da jednostavno moraju imati tu sigurnost koja se sastoji od ljudi koji ih preko Facebooka bezuvjetno vole, te hrpe lažnih prijatelja po kojima se nekako i ocjenjuje uspješnost njihova života.

To bi možda bila nekakva realnija definicija Facebooka, definicija dobre većine mladih korisnika.

Dakako, to je i nekakva ogorčena verzija istine jer kada vam prijatelj iz razreda kaže da niste dovoljno popularna osoba (čime želi reći da nemate zanimljiv život) samo zato što imate znatno manje Facebook prijatelja od tih često vrtoglavih brojeva, što možete drugo nego zapitati se što to društvo, počevši od medija, čini od ljudi?

Pred televizijskim ekranom

Televizija je zapravo dio mog života. Da je nema, mislim da bi moj život bio dosadniji.

Makar kažu da je loša za zdravlje, tj. za vid, mene to nije briga. Ako ćemo iskreno, i oni ljudi što govore da televizija šteti zdravlju, ne mogu reći da je ne gledaju.

Pred televizijskim ekranom svaki dan ukupno provedem otprilike tri ili možda četiri sata. Najčešće gledam naše hrvatske programe, a od stranih samo sportske programe i one koji govore o prirodi i životinjama. U zadnje vrijeme televiziju gledam manje, tj. manje vremena provodim pred televizijskim ekranom jer sam trenutno opsjednut internetom, a pogotovo sve popularnijim Facebookom. Još jedan razlog koji me odvaja od televizijskog ekrana jest uvođenje digitalnih prijamnika koji nam omogućuju bolju sliku, pa trenutno mogu gledati samo četiri programa. Pred televizijskim ekranom sam ujutro nakon ustajanja i doručkovanja, nakon škole i prije spavanja. Televizija me često uspava.

Kad bi me netko pitao o televiziji, rekao bih mu da je ona prva, tj. na prvom mjestu od sve te tehnologije. Ona mi je prirasla srcu, a i drago mi je kad na televiziji pogledam neku dobru utakmicu, seriju ili film. Zapravo, nije mi žao što provedem toliko vremena pred ekranom.

Marko Tolić, 6. d



Andela Milić, 8. a

Pričali nam školski predmeti...

Zdravo, ja sam gumica. Mislite da je biti gumica lak posao? E, pa varate se. Moj posao je izrazito težak. Prije sam živjela u trgovini zajedno sa svojom obitelji, ali jednog me dana ona – djevojčica iz 6. b - kupila. Tada su započele sve moje muke. Prvo što je napravila, stavila me u svoju novu pernicu. Tamo sam upoznala mnogo bojica, tri markera, oštrilo, olovku, ravvalo, ali nigdje gumice. Ne znam zašto djevojčica nije kupila još jednu gumicu, moju sestricu na primjer. Ona me svakodnevno koristi i uvijek me drži u pernici. Ponekad uopće i ne mari za mene. Već me par puta izgubila. Ah, svaki dan rano ustajem sa stola i djevojčica me ubaci u pernicu. Nakon toga slijedi težak rad, a najteže mi je kada piše test. Onda samo briše i briše, a pola mene je već nestalo. Istrošila me. Još malo pa će od mene ostati samo mrvica koju će kasnije baciti. Ponekad osjećam nostalgiju za trgovinom i poželim se tamo vratiti. Tada više ne bih bila ovako mala, istrošena i prljava. Eto, sad sam vam ispričavjela što ja u životu radim i dokazala vam da biti gumica ili bilo kakav drugi školski pribor nije ni poželjno ni lako. Zato ja sebi uvijek ponavljam istu rečenicu: „Da barem nisam gumica.“

Petra Dundić, 6. b



Jurica Čelarević, 6. c

Moj susret sa slijepom osobom

Bio je to lijep dan, mama i ja bili smo u gradu. Nekoliko koraka ispred nas hodao je čovjek sa psom. Koraci su mu bili sitni, nesigurni, kao da nije bio siguran kamo ide, ili se to meni samo učinilo. Došli smo do pješačkog prijelaza; stao sam do njega i promatrao ga. Nosio je tamne naočale, gledao je ravno ispred sebe, izgledao je kao da ga ništa ne zanima.

Upalilo se zeleno svjetlo, svi su se uputili preko pješačkog prijelaza, a on je krenuo nekoliko trenutaka iza nas kad se oglasio piskutavi zvuk semafora. Odmah sam se sjetio da je to signal za slijepu i slabovidnu ljude. On je bio upravo to, slijep. Sada mi je jasno zašto onako čvrsto drži psa, neprestano ga mazi i tapše.

Na trenutak sam se zapitao kako je to živjeti u vječnoj tami? Kako je to kada ovisiš o tuđoj pomoći? Kako je to kada ti je crna "boja" jedina koju poznaješ? Sažalio sam se nad tim čovjekom, ali odmah sam se sjetio da invalidne osobe ne vole da ih se žali, nego žele biti uključene u život kao i svi ostali. Jako su vrijedni, uporni i ja im se zbog toga divim. Ako nekada budu trebali moju pomoć, rado ću "priskočiti". Oni zaslužuju divljenje sviju nas koji smo zdravi, a zdravlje ne znamo cijeniti, naravno, dok ga ne počnemo gubiti.

Mario Ogričić, 6. b

Smijeh je lijek

Osmijeh ne košta gotovo ništa, a daje puno. Smijeh je najljepši čovjekov osjećaj.

Svi se volimo smijati. To nas čini sretnima i zadovoljnim. Kažu ako se stalno smijemo da duže živimo. Smijeh je lijek. Liječi nas od svih boli i svih tuga. Uz smijeh sve zaboravljamo školu, posao i sve naše obveze. Kad se smijemo, kao da smo u drugom svijetu. Ja se jako volim smijati. Pritom izvodim neke čudne pokrete koje moje prijatelje nasmiju. Uvijek kad prolazim ulicom drago mi je vidjeti čovjeka koji se smije jer znam da je tada sretan. Mi u razredu, ali i u obitelji smo „veseljaci“. Da je bar cijeli svijet takav. Nažalost, danas živimo u svijetu crnila. Samo ubojstva, krađe i provale... Bojiš se izaći iz kuće. Smijeh liječi sve rane. On je jednostavno neizostavan u čovjekovu životu. Onaj koji se ne smije nikad ne će biti sretan. Smijeh je i najbolji čovjekov prijatelj. Kad netko nanese čovjeku tugu i bol, on samo dođe i sve to izbriše. Kad se ljudi posvađaju, uz smijeh sve to zaborave. Smijeh liječi svijet. Smijeh liječi sve ljude. I one mlade i one stare, i one siromašne i one bogate, i one tužne i one sretna. Da bar u svijetu postoji škola smijanja!

Smijeh je jednostavno neizostavan „faktor“ čovjekovog života jer on nas čini sretnima i boljim ljudima. I zapamtite! Osmijeh ne košta gotovo ništa, a daje mnogo.

Toni Jukić, 6. a



Josip Varnica, 8. c

Ljubav

Jednim zvjezdanim putem ja ću poći,
pod iskrama mjesečevog sjaja
do tišine ja ću doći.

Duboka, beskrajno velika i mirna,
čuvana zvijezdama i malim suncem,
rođena u nježnoj igri
dana i noći.

Oči planine tamnim oblacima
skrivena, pokoja kap kiše poput
suze zatreperi i zapleše nemiran
vjetar prašnjavim puteljima ljubavi.
Zamiriše šareno cvijeće jutrom sretnim
i otme dušu, te poput ptice poleti.

Iva Anić, 6. c

Putovanje u Karlovac

Moja prva knjiga

Te prohladne subote, 30. 9.2010. krenuli smo na veliko putovanje u grad na četiri rijeke - po moju nagradu.

Na samom početku

Sve je počelo još prije – kada sam krenula izrađivati svoju slikovnicu «Ispovijest jedne jabuke», a zatim je poslala na natječaj «Moja prva knjiga». To je državni natječaj za djecu osnovne škole koja se žele okušati u pisanju i ilustriranju vlastite priče.



Hanina slikovnica Ispovijest jedne jabuke

Priča je otputovala u Karlovac, a ja sam nakon nekog vremena već bila i zaboravila na to. Tog jutra kad je zazvonio telefon, Lea i ja taman smo se bezbrižno družile u dvorištu ispred kuće. Mama je bila na balkonu i nije čula zvonjavu pa sam ja dotrčala iz dvorišta, podigla slušalicu i začula ljubazan glas. Uskoro sam doznala da pripada gospođi Vanji, jednoj od organizatorica tog veselog projekta Centra za neohumanističke studije u Karlovcu.

Dakle, kada je taj, tada za mene još nepoznati glas, upitao je li pri telefonu Hana Perković, dakle ja, nisam ni slutila o čemu je zapravo riječ. Uslijedila je pohvala, a zatim mi je rečeno da sam baš ja osvojila treće mjesto na natječaju «Moja prva knjiga». U tom trenutku bila sam jako sretna.

Nakon mene preko telefona je razgovarala moja mama, a na kraju razgovora mi je objavila da 22.5. krećemo u grad Karlovac. Pozvali su nas na radionicu o izradi slikovnica da bismo ih pripremili za tiskanje – jer nagrada će biti, kako sam saznala, objavljena slikovnica.



Vesele dječje slikovnice

Stigao je i taj dan...

Bila je prohladna subota kad smo trebali krenuti na to veliko putovanje. I sljedeći posjet Karlovcu pamtim kao prohladnu subotu iako je bio četvrtak. Na početku putovanja, a mo-

rali smo krenuti vrlo rano, vrijeme nam baš nije bilo sklono. Padala je kiša, cesta je bila mokra, ali mi smo hrabro nastavili petosatno putovanje.

Kako smo odmicali sve dalje od svoga grada, a sve se više približavali Karlovcu, priroda je postajala drugačija. Obratila sam pozornost ponajviše na drveće koje je bilo tanko i ne odviše visoko, nimalo slično našim izdržljivim borovima i hrastovima.

Napokon u «Centru za mlade»

U Karlovac smo ipak stigli nešto ranije pa smo uz pomoć ljubaznih građana pronašli «Centar za mlade», mjesto gdje se trebala održati navedena radionica za pobjednike natječaja. Kako ste već mogli shvatiti, bili smo prilično vrijedni pa kako smo stigli ranije, slobodno smo vrijeme iskoristili za šetnju. Međutim, dio grada u blizini «Centra za mlade» nije i centar Karlovca. Okolina u kojoj smo se nalazili i koju



Hana u svečanom okruženju

smo promatrali i nije bila «tko zna kakva». Zato smo sjeli u obližnji kafić i nakon napornog putovanja osvjegli se voćnim sokom. Točno u 12 sati, zajedno s drugom djecom, sjela sam za dugi stol u prostoriji u kojoj smo radili male ispravke i popravke na našim djelima. Kako sam ja kao tehniku odabrala drvene bojice, moj se posao sveo na to da jače obojim neke dijelove da bi ljepše izgledali kada se slikovnica tiska. Nakon rada odmor. U Centru su nas počastili ručkom, a onda smo dogovorili ponovni susret za 30. rujna 2010. kada su se dodjeljivale nagrade.

Povratak kući 1. put

Nakon radionice još smo malo bacili pogled po gradu. Ono što mi je u njemu bilo posebno zanimljivo bili su biciklisti i biciklističke staze koje su bile gotovo posvuda, a koje u mom gradu nećete tako lako naći. Iznenadilo me i to što bicikle voze čak i oni najstariji. To mi se svidjelo, jer vožnja na ovom ekološkom prijevoznom sredstvu dobra je za naše zdravlje, ali i za Zdravlje planeta. U Karlovcu se nismo predugo zadržali, ali zato smo ga malo bolje razgledali tijekom idućeg posjeta.



Ponosna mama u pratnji

Putovanje u Karlovac 2. put

Kako ste već mogli zaključiti, Karlovac povezujem s prohladnim subotama jer je i opet bilo takvo vrijeme. Ovaj put smo pozvani u karlovačko kazalište „Zorin dom“ gdje se održavala svečanost dodjele nagrada. U programu su sudjelovala djeca Karlovca. Poslušali smo zbor djece s teškoćama u razvoju, slijedilo je uprizorenje jedne od priča koje su pobijedile na natječaju, zatim govori, zahvale sponzorima koje je u ovoj godini recesije, ma što to značilo, bilo teško pronaći...

Budući da su u žiriju za izbor slikovnica bili Sanja Pilić i Tito Bilopavlović, djeci je upravo ovaj književnik uručio priznanja i poklone, a uz njega i voditeljica koja je djeci uputila po koje pitanje, a najčešće o nastanku slikovnica. Na natječaj je bilo prijavljeno više od 400 dječjih radova, a bilo je 13 nagrađenih: 3 prva mjesta, 3 druga i 4 treća mjesta od kojih je jedno pripalo meni te nekoliko posebnih nagrada.

Prije i poslije ovoga svečanoga programa posjetitelji su mogli pogledati dječje radove pristigle na natječaj jer su bili izloženi u dugačkoj dvorani, na dugačkom stolu.

Slikovnice tiskane na ovogodišnjem i prošlogodišnjim natječajima prodavale su se pa smo i mi kupili nekoliko.

Povratak kući 2. put

Ovaj put je bila ugodna večer. Više nije kišilo. Prošetali smo, ovaj put po centru Karlovca, i zaključili da je ovo zaista lijep grad. Svratili smo do Gradske pekarnice i pojeli svježa peciva. Mama kaže da nikad nije jela bolja. Morat ćemo jednom ponovo otići, barem radi peciva.

Kući smo stigli s paketom slikovnica naslovljenih „Četiri priče“, jer četvero nas je dijelilo treće mjesto. Slijedilo je darivanje slikovnica onima koji su ih željeli. Natječaj se ponavlja svake godine. Ukoliko i vi želite sudjelovati, uhvatite se posla i pošaljite „na put“ svoju slikovnicu.

Hana Perković, 7. b

Čestitamo!!!

U ime svih čitatelja Maslačka srdačna čestitka našoj Hani i njezinoj mentorici Dariji Zlatar za osvojeno treće mjesto na državnom natječaju *Moja prva knjiga*, 2010.

Pročitajte Haninu bajku/slikovnicu *Ispovijest jedne jabuke* i ako pronađete Jabolka, javite da ga i mi upoznamo!

Uredništvo

Intervju s Hanom Perković

Razgovor s Hanom Perković dobitnicom 3. nagrade na natječaju **Moja prva knjiga**.

Hana Perković vrijedna je učenica 7. b razreda naše škole. Među vršnjacima se ističe vrijednim pisanjem priča i poezije. Osvojila je 3. mjesto na natječaju **Moja prva knjiga** - državni natječaj za učenike osnovnih škola u pisanju i ilustriranju vlastite priče krajem prošle školske godine. Tim povodom razgovaramo s njom.

U kojem si razredu počela pisati?

- Zapravo, još prije škole. Bile su to priče o vješticama i vilama, mojim izumima i receptima, a najviše o životinjama.

Što te potaklo da pišeš priče i pjesme?

- Potaklo me sve što vidim, čujem, osjetim, pa čak i namirišem poput maminih kolača ili mirisa jutra.

Voliš li više pisati prozu ili poeziju?

- Sve ovisi o temi. Dublje, misaone teme lakše mi je pisati u prozi dok mi je osjećaje lakše izraziti poezijom.

Kako si došla na ideju za ovu priču?

- Ne znam ni sama jer je ta priča već bila napisana. Ja sam je samo izvukla iz starih papira, doradila te ilustrirala.

Kako si se osjećala kad si osvojila treće mjesto?

- Naravno, kao svatko bila sam jako sretna i ponosna, a još više kada su mi rekli da će izdati moju slikovnicu. Nisam mogla vjerovati pa sam jednostavno od sreće počela skakati.

Koliko si nagrada osvojila i koliko ti znače?

- Nagrade mi puno znače. Sve su mi veoma važne. Ipak mi je najdraža slikovnica. Prije nekoliko dana javili su mi da sam prošla u županijsku razinu iz "LIDRANA".

Koliko si priča do sada napisala?

- Napisala i ispričala, ne brojim ih, ali se čini mnogo.

Kad bi mogla biti, koja bi biljka bila?

- Željela bih postati maslačak kao što se zove naš školski list zbog toga što je nježan.

Bi li voljela biti Snjeguljica?

- Ne bih, iako se u svima nama nalazi barem jedna mala Snjeguljica.

Želiš li nastaviti pisati?

- Da, nastaviti ću pisati, ali će mi to biti hobi jer želim postati liječnica ili učiteljica.

Razgovor vodile:

Lucija Stipičić, 5. b i Lucija Šolić, 7. c

Preporuke iz Gradske knjižnice Marka Marulića

Dragi moji Maslačci, veseli proljetni pozdrav iz knjižnice "Ravne njive"!

Nastavljamo već tradicionalno druženje uz dobre knjige ili barem one koje su meni „za-pele za oko“, ili me na neki način „udarile u glavu“.



Nakon duge zime protegnimo malo noge i pođimo na planinu sa švedskim književnim klasikom Per Olov Enqvistom. **PLANINA TRI PEČINE** duhovit je, zabavan i maštovit roman u kojem osim više važnih dječjih likova imamo i jednog nadasve otkačenog djedicu planinara, prepametnog istočnosibirskog psa (mama, ja bi psa!), a putem susrećemo medvjeda, lovce, vukove... Ne, nema vampira i vukodlaka, ali zato imamo svu silu novih vampirskih naslova (novi serijal Besmrtnici, Alyson Noel; sve nastavke *Kuće noći* koje je napisala autorica P.C.Cast u suradnji sa svojom povampirenom kćerkom Kristin, stvarno!), a koje ja ne čitam jer se b-b-bojiiii! Za sretno i uspješno plašenje imamo novu seriju **R.L.Stinea „Strašno Grozno“**... i znate što? Upravo dok ovo pišem u knjižnici nešto škripi, cvili nekim neljudskim glasom, a nema nikog - sama sam! Lagani vjetrovi piri, a svi prozori su zatvoreni... čudno... a vani je mrak... Krajičkom oka vidjela sam sjenu koja je hitro promakla... Sat u mukloj tišini kuca tika-tika-tak... AAAAAAAA! Večeras moram pogledati ispod kreveta, samo da me ne vide djeca! Srećom, imam ispred sebe knjigu „Čarolija opuštanja“ koju od srca preporučam najprije roditeljima, vama djeco i nastavnicima. Mislim da je dobra kako za naše zdravlje, tako i za planetu Zemlju! Vježbe su to koje nas uče da pobijedimo stres i unaprijedimo zdravlje, zagledamo se u tišinu svoje nutrine, opustimo i naučimo se suočavati sa svakodnevnim izazovima. Obuhvaćaju laganu tjelovježbu, istezanje i opuštanje - čista uživanja: predlažem umjesto prvog nastavnog sata!

Još nešto, jako dobro za zdravlje je **pisanje dnevnika**. Stavljajući riječi na papir bolje osvijestimo neke osjećaje ili događaje, pa strašne stvari često postaju manje strašne, a



uzburkani osjećaji se nekako „smire“.

Nakon svima znanih Dnevnika Pauline P. i slavnog Adriana Molea, upoznajte **GREGOV DNEVNIK, autora Jeffa Kinneya**. Duhovita je to priča o školskim događajima u životu jedanaestogodišnjeg Grega, a po priči snimljen je i film. Autor je ujedno i ilustrator koji u slobodno vrijeme dizajnira internetske igrice.

I za kraj podsjećam naše cijenjene đake, članove Knjižnice da u knjižnici mogu čitati nekoliko časopisa. **Una Terra** - časopis za zdrav život i okoliš bavi se temama koje ugrožavaju našu planetu - našu jedinu zemlju - kako se i zove.

Drvo znanja je vrlo vrijedan i zanimljiv enciklopedijski časopis za mlade i stare, univerzalne znanstvene orijentacije i atraktivno prezentirane građe. Govori o svemu: povijesti, umjetnosti, znanosti, tehnologiji, svemiru... Zavirite i u **Meridijane** koji se bave poviješću, zemljopisom i raznim zanimljivostima, a u podnaslovu se zovu: časopis za ekologiju i putovanja.

Ah... putovanja, putovanja... Na biciklu, devi, na nogama, autom, jedrilicom oko svijeta... dajte da vam predstavim nekoliko novih mladih putopisaca - **Boris Veličan, Davor Rostuhar, Vedran Bađun**... Jedna od najdražih knjiga iz mog djetinjstva bila je „Besa“, Jože Horvata. Priča je to, u obliku brodskeg dnevnika, strastvenog jedrilčara i zaljubljenika u more Jože Horvata o putovanju oko svijeta, o dalekim morima, ljudima i lukama. A **Vedran Bađun**, naš mali iz Omiša, s obale Cetine, vodi nas u Papuu i Novu Gvineju u knjizi „**O judima, o beštijama, o guštima, o spizi**“. Davor Rostuhar u knjizi „**Samo nek se kreće!**“ kotrlja, vozi i vuče bicikl iz Zagreba do Egipta i oko Mediterana.

Eto djeco, put pod noge. Čitajte i učite. Svi putovi su pred vama!

Sve vam najbolje želi, vaša teta Maja iz knjižnice Ravne njive!



Jezik roda moga



To je jezik naših očeva, djedova i pradjedova. Prvu riječ izrekla sam na tom jeziku, tim jezikom govorim, njime se dičim i ponosna sam što će to biti jezik mojih potomaka.

Naravno, riječ je o hrvatskome jeziku, o jeziku koji je nama Hrvatima tako blizak, ali i tako dalek.

Hrvatska je mala zemlja koju su kroz povijest često gazili samo naizgled veći i jači narodi. Danas se povijest ponavlja, nakon mnogih bitaka i prolivenih krvi, opet nas pokušavaju na drukčije načine zatrti. Danas se ne bunimo, već sve to prihvaćamo prekrštenih ruku.

Svi smo mi različiti, svaki stanovnik ove zemlje je poseban. Što nas to onda povezuje u različitosti, što nas čini jednim narodom? To je jezik.

Svi mi govorimo hrvatskim jezikom, svi se mi svađamo i volimo na hrvatskom jeziku; to je jezik koji živimo.

Pitanje je hoćemo li taj jezik očuvati, hoćemo li imati što predati svojoj djeci ili dotad naš jezik ne će ni postojati...

Hrvati, vrijeme je da se zabrinemo, ujedini-mo i odupremo onima koji žele uništiti naš jezik, a samim time i nas.

Što je narod bez jezika?

Ništa jer takav narod ne postoji.

Kao što smo se ujediniili onda kada je trebalo braniti našu domovinu, tako se i sada trebamo ujediniti u obrani i očuvanju svojeg jezika.

Jezik trebamo čuvati, trebamo ga voljeti i poštovati!

Jezik je živ, prilagođava se svima nama i stoga ne smijemo dopustiti da postane uspomena jer jezik- to smo mi!

Hanni Baković, 8. a

Literarna zrnca naše knjižničarke

Rodni prag

Kao ptica što gnijezdo ostavlja,
otišla su tvoja djeca, jedno drugom u srcu,
svaki svojim putem za kruhom...

Tko će mi reći kako je na rodnom pragu
i je li pust bez naših koraka...?

Jesu li dozrijele prve trešnje,
je li se jablan visoko vinuo,
je li živa naša stara murva, prima li u
okrilje dicu i tiće...?

Tko li će ubrati prvu smokvu petrovku,
prvo grožđe i mirisnu dunju žutu?
Ganula me tvoja ljepota,
privlači čežnja, osjećam miris minulih dana...

Pamtim prve bajame i slatke kupine.
Ne pitam više cvate li ljiljan i perunika,
zeleni li se lovor, koromač i maslina,
miriše li smilje i kadulja...

Ne pitam više je li rodni prag
tužan i pust bez naših koraka i
tko ga je ljubio beznadnom patnjom...

Iz daleka te krikom dozivam,
srce bi htjelo tebi poletjeti, osjetiti
dah zavičaja, ljubav zemlje i kamena,
sjetiti se dragih kojih nema,
a žive zauvijek u nama...

San si moj nedosanjan...
al' tinja još svjetlo i nada.
Uspomene naviru, uznose i snaže,
a nema nas...

Budi melem koji tugu liječi,
sačuvaj ljubav za neke druge i
drugu djecu...a ja ti nikad
zbogom reći neću.

Otvaram knjigu

Otvaram knjigu – otkrivam svijet
... otkako za sebe znam
knjiga je moja radost,
moj prijatelj u tuži i sreći...

Postoje knjige koje nas usrećuju,
smiruju, tješe...
S njima putujemo,
s njima se radujemo,
ponekad tugujemo...
Knjigama dugujemo za znanje,
za mudrost, za utjehu, za prijateljstvo...

Materina škrinja

Sve radosti djetinjstva,
sve tuge uspomena
skriva i čuva –
materina škrinja.

Riči materine

Nježne ili snažne,
tužne i blage,
rasuta srića –
riči materine.

Djeca i cvijeće

Oktili zemlju
ljepotom –
djeca i cvijeće.

Otplovili dani djetinjstva

Otplovili dani djetinjstva,
ostadoše samo neizbrisiva sjećanja
na dane ispunjene toplinom, radošću i tugom
zbog doživljaja koji se ne će ponoviti...
Ali sve ima svoje mjesto na stazi života...

Marija Tomić, knjižničarka

俳句

俳句

*Japanski kanji
simbol za "haiku"*

Cvijet visibabe
uči ostale biljke
procvjetati.

Marin Vujica, 5. b

Stabla su zelena
cvjetovi se smiješe.
Leptiri uživaju.

Marko Prpa, 5. b

Priroda miriše
na proljeće u
našem zavičaju.

Ana Jelčić, 5. b

More i sunce
izazivaju ljude
da uživaju.

Atino Franić, 5. b

Biserje

(iz osmaških i šestaših školskih zadaća)

Svake godine donosimo zanimljive dijelove, misli i zaključke koji su nastali na zadane teme u školskim zadaćama. Ovo je samo dio tih misli, a mnoge od njih ostale su zaključane u školskim ormarima...

Osmaši

...o (ne)zrelosti

Naizgled zreli, svojim neodgovornim ponašanjem i nezrelim razmišljanjima odajemo zapravo da smo još „mali“ te da prazninu ispunjamo svojim čudnim ponašanjem, oblačenjem, noćnim izlascima... i da nismo više ono što nam naše godine govore da jesmo.

Lucija Veraja

Nadam se da ću ja u budućnosti biti dio manjine koja će raditi posao koji voli, koja će imati dovoljno hrabrosti da prebrodi sve probleme i osjeti sve lijepe strane života.

Lucija Šošić

Iako sam još „zelen“, ipak imam svoje razmišljanje i gledišta prema određenim ljudima i događajima... kušnju najviše priželjkujem jer će biti „blic-ispit“ za moju osobnost... Što mislim, to i kažem, što kažem, to i napravim, što napravim, za to i odgovaram... Moji postupci predstavljaju mene i ono što jesam.

Ante Škalic

Čovjek je naivno biće i lako ga je prevariti... Ako se nastavi povećavati broj ovisnika, naš svijet će postati jedna velika katastrofa... Treba nam više smijeha, dobrote, ljubavi...

Ivana Parada

Igrajmo se i uživajmo dok još možemo, pred nama je dug život, imamo dovoljno vremena za rješavanje takozvanih velikih problema, uživajmo u mladosti da kasnije za njom ne bismo žalili.

Sara Radanović

Za zaštitu od ovisnosti u ranim danima života treba razviti karakter i moralno - duševnu ravnotežu djeteta... onda ga možemo usmjeriti prema ispravnom putu odrastanja.

Branimir Rajčić

U prozoru vidim svoj odraz. Prekriven je kapima kiše. Kad dostignu svoj cilj, one nestaju. Nijedna nema isti put kao druga... Kad malo bolje razmislim, i mi bismo se trebali na njih ugledati, pratiti samo svoj cilj.

Mateo Strmotić

...o Vukovaru

Vukovar je spasitelj Hrvatske jer su se zbog njegova jakog otpora drugi gradovi pripremili za rat... Danas kad se ljudi prisjete rata, svatko pusti suzu za Vukovar.

Toni Čosić

Nezamislivo mi je kako neko neki ljudi mogu živjeti sa saznanjem da su ubili nekoga, nekoga nevinoga... tragedija koja se dogodila u Vukovaru, ne smije biti zaboravljena. Svaka nova generacija mora znati za priču o Vukovaru.

Mia Križan

Danas se Vukovar digao na noge, izrastao u prekrasan grad. No, on je samo na prvi pogled običan grad, ali da zavirimo u njegovu dušu, u dušu njegovih stanovnika, shvatili bismo koliko se boli i tuge u njemu krije.

Ivana Jalić

Spomen na Vukovar u svakome od nas izaziva prvenstveno tugu i suosjećanje, ali i veliki ponos što smo pripadnici naroda koji je srcem, više nego oružjem, branio svoj grad.

Josip Varnica

...o tehnologijama

Unatoč vrijednostima tehnoloških otkrića, ona nose i opasnosti pa treba paziti kako ne bi zavladaali nama (televizija, računalost...), a mi se nažalost tomu ne bismo znali oduprijeti.

Antonia Muslim

Dolaskom sve naprednijih tehnologija, društveni se život počeo polako gasiti. Prijatelji se više ne druže - svi doživljaji se svode na tipkovnicu. Tehnologija nam je dosta pomogla, ali mislim da nam je isto toliko i odnemogla.

Dario Grgurević

Vrijeme u kojem živimo je zabrinjavajuće - dječja igra se svodi na računalu, iako im uopće nije zabavno. Brinu me te tehnologije, dokle će sve to stići... Hoćemo li se početi igrati s vremenom, birati hoćemo li živjeti u prošlosti ili budućnosti?

Petra Radanović

...o različitosti

Trebamo naučiti prosuđivati ljude po njihovom karakteru i kvalitetama, a ne ih odmah osuditi na temelju izgleda. Iza svakog se čovjeka krije nešto dobro, nešto po čemu ga možemo cijeniti. U životu ćemo naići na različite osobe, a najvažnije je da naučimo prihvaćati drukčije od sebe.

Bojana Borović

Ljudi danas nisu tolerantni jedni prema drugima. Društvo ne prihvaća one koji se na bilo koji način razlikuju od drugih. Ako se nazivamo kršćanima, trebamo prihvaćati sve ljude jer svatko od nas ima svoju ulogu. Tko zna, možda će sutra upravo odbačeni promijeniti svijet

Antea Vrgoč

U današnjem svijetu ljudi boluju od opake bolesti - kloniranja. Kloniraju svoja tijela, osobine, pa i odjeću, a sve to da bi se uklopili. Da budu „in“. Različitost ne podnose. Zašto biti kopija kad možeš biti original? Zašto odbaciti sebe da bi bio netko drugi?

Renata Runjić

Šestaši

...o prijateljstvu, ljubavi i smrti

Kako mi prijateljujemo u našoj ulici? Mi stariji damo neki kompliment onim mlađima, pohvaljujemo ih. Onda se oni osjećaju važni.

Tino Stefanović

Moj je djed otišao na daleko putovanje u nebo i svi misle da se nikada ne će vratiti, no on će uvijek ostati u mom srcu, u svakom trenutku mog života.

Ana Pisac

- Ulazi li more u rijeku ili rijeka ulazi u more?
- Naravno da more ulazi u rijeku.

- Na kojoj su planini živjeli grčki bogovi?
- Na Biokovu.

Zapisala Tina Tuta

5. d

- Kako nazivamo svojstvo kojim zamjenjujemo mjesta faktora?
- Personifikacija.

- Glavni grad Bosne?
- Banja Luka!

- Ti si debil na kvadrat.
- Ti si debil na pravokutnik.

- Što dolazi nakon maškara?
- Peti misec!

- Gdje su živjeli grčki bogovi?
- Na maratonskom polju!

- Gdje se rodio Isus?
- U Jeruzalemu!

- Što znači mouse?
- Mačka!

- Who is taller? Joško or you?
- You!

Zapisao Matej Dražić Balov

6. a

- Nastavnice, jeste li čuli ovo?
- Čula sam, ali zapravo nisam čula.

- Koji je ono bitni dan bio u četvrtak?
- Čista srijeda.

- Što je pravokutnik?
- Trokut.

- What's your name?
- Što? Ne znam.

- Nastavnice, mogu li ga nešto pitati?
- Ne možeš!
- Mogu li ga onda u-pitati?

- Josipe, iziđi i reci mi koji je ono plankton proizvođač kisika?
- Nastavnice, ja nisam Josip nego Toni.
- Oprosti, Josipe.

- Jesi li nacrtao hranidbeni lanac?
- Mislite na lanac od bicikle?

- Kako se kaže smeđa boja na talijanski?
- Makaroni, tako nešto.(marrone)

- Treba biti aktivan na satu.
- Dobro, nastavnice, pit ću bio-aktiv.

Zapisao Ivan Kalinić



6. b

- Koji je ovo kut?
- Alfa mužjak!

- Oružje vitezova?
- Puška!

- Dakle, koji je zaključak?
- Da... to će bit u kontrolnom.

- Koja je najmanja država?
- Dubrovnik.
- Rusija!

- Sveta knjiga muslimana?
- Biblija.

- Za paljenje vatre nam treba: kisik, toplina i p.....
- I pirotehničar!
- Paljiva tvar!

- Gdje stoji tvoja kuća?
- Moja kuća stoji na jednoj prostoriji poput garaže.

- Tko je ujedinio muslimane?
- Alah.

- Je li ti to žvačeš žvaku?
- Ne, pokušavam je progutati.

Zapisao Marko Parat

6. c

- Muhamed je pozvao svoje ljude da vjeruju u kojeg boga?
- Isusa!

- Kako se mijenja posvojna zamjenica?
- U smjeru Split-Zagreb.

- Pročitaj ovaj razlomak.
- Trećina drugina.

- On zna pričati kad zašuti.

- Koje je to rigolitavanje u zadnjoj klupi?

- Tko je utemeljio Isusovce?
- Pa Isus!

- Što znači school of fish?
- Škola riba.

- Koji su pomoćni glagoli?
- C, k, g, h.

- Ovo je palatalizacija?
- Da, oni nicaju, ja ničem.

- Koji su pomoćni glagoli u hrvatskom jeziku?
- Glas j.

- Nastavnice, smijem li ja ovdje staviti 51 umjesto 69, da mi je lakše računati?

- Kako su dolazili do vlasti?
- Brodom.

- Roman mi se sviđa jer je relastičan.

- Rijeke u Africi služe za navodnjavanje ljudi.

- 5-7...Čega ćeš se sjetiti?
- Bankomata.

- Suprotni brojevi su brojevi suprotni od brojeva.

Zapisao Toni Šimić

6. d

- Oni pjevaše, koje je to lice?
- Žensko.

- Kako je faraonova kći nazvala dijete koje je doplivalo u dvor u košari?
- Jahve (Mojsije).

- Gdje se Bog ukazao Mojsiju u obliku gorućeg grma?
- U špilji.



Marko Parat, 6. b



Mario Ogričić, 6. b

- Koja je najmanja biljka u vodu-
ma stajaćicama?
- Crvena moruzgva (vodena
leća).

- Koga si prvog vidio kada si se
rodio?
- Ma, ja sam bio liječnik.

Zapisala Marcela Mandarić

7. b

- Koja su gorja na sjeveru Slovač-
ke?
- Visoki tartući.

- Kojim se sve jezicima govori u
Švicarskoj?
- Švicarski, austrijski...

- Znae da Nova godina pada na
petak 13.?
- Stvarno? Al' je?

- Zašto je Hamburg važan?
- Tu je napravljen prvi hambur-
ger.

Zapisao Toni Šegović

7. c

- Sad ćete svi dobiti 1!
- Jel' vam treba kemijska?

- Koje su države južne Europe?
- Imotski...

- Nastavnice, mogu odgovarat?
Naučila sam.
- Super, stvarno?
- Aprilililili, nisam naučila.

- Marija! Židove izađi!
- Nastavnice, nisam ja Židov!
(odnosilo se na cjelinu o Židovi-
ma)

- Koji vjetrovi pušu u Hrvatskoj?
- Bura, jugo, tornado...

- Što je dinamometar?
- Sprava za mjerenje dinamičnih
poraza.

- Iako se zoveš kao moj muž, mo-
ram ti dat 1, žao mi je...
- Žao je meni vašeg muža...

- Koje su nacionalne manjine u
Srbiji?
- Sinjani, Imočani, Mućani...

- Gdje prevladava snježno-šum-
ska klima?
- U šumi gdje pada snijeg!

- Što je tematska jedinica?
- Ajme, to neka nova vrsta ocje-
ne?!

- Što je autobiografija?
- Znanost slična biologiji, samo o
autima.

- Izađi van i razmisli o svom po-
našanju!
- Mogu do Vjeka? (fast food)

Zapisala Sanda Jelavić

7. d

- Kako se naziva ovisnost o drogi?
- Drogizam.

- Što je Greenwich?
- On je ukra Božić!

- Koje su najvažnije rijeke u Eu-
ropi?
- Dinara..

- Tko je pljačka državu u sred-
njem vijeku?
- Sanader.

- Nastavnice, hoće li u novoj dvo-
rani biti plivanje kao aktivnost?
- Ne, zašto?
- Pa vidio sam tuševu..

- Nastavnice, je li imućan znači da
ga muči nešto?

- Koji su dijelovi atoma?
- Neke bobice.

- Kako se zove pokrajina u Austri-
ji?
- Austro- Hrvatska!

- Nastavnice, je li tamo piše zana-
glasnice ili zamaloglasnice?

- Što je nepotpuna preobrazba?
-To vam je kad se bubamara pre-
tvori u bubašvabu.

- Kako nazivamo tijelo algi?
- Stezaljka.

- Što su naglasci?
- A,e,i,o,u.

(priča o Vukovaru)
- Što vam tada može proći kroz
srce?
- Metak!

- Koji su načini klanjanja?
- Rukama, nogama, glavom, zu-
bima...

- Na što pomisliš kad kažem ure-
đeni par?
-Na Brad Pita i Angelinu Jolie.

- Je li morska mačka kad se mač-
ka baci u more?

- Što se gradi u brodogradilištu?
- Avioni.

- Gdje to smeće onda završi?
- U McDonaldsa!

Zapisala Helena Muslim

8. a

- Kakvi sve izvori mogu biti?
- Mogu biti podvorni izvori.

- Koliko Hrvatska ima stanovni-
ka?
- Pa... više od 200 000 000.

- Jesi li plivala na treningu?
- Jesam, ali na suhom.

- Kakva sve jezera mogu biti po
postanku?
- Atomska jezera.

- Koja su dva poznata jezera koja
se nalaze pokraj Imotskog?
- Crveno i Crno jezero.

- Kakav je Drago kad uđe u šaš?
- Šašav!

- Po čemu je Jadransko more do-
bilo ime?
- Po jadranskoj obali.

- Nastavnik: kad počme duvati
nastaju valovi.

- Koji su dijelovi oka?
- Zub!

- Kako se zvao njemački munje-
viti rat?
- Blicki!

- Nastavnica: Da je Marko Indi-
janac, zvao bi se Marko Nije Me
Briga.

- Kako se drukčije nazivaju samo-
glasnici i suglasnici?
- Otvornici i zatvorenici!

- Koji su bili rimski kraljevi?
- Aleksandar Veliki!

- Gospodarska djelatnost koja se
bavi uzgojem vinove loze?
- Ovčarstvo.

Zapisala Ana Ijulj

8. b

- Šta je ono bilo u Weimaru?
- Onaj neki pljesak. (i počne pljeskati)

- Gdje su smještali Židove?
- U kule!
- U kule?!?!?
- Ne... to je Staljin!
- Staljin?!?!?

- A daj ti mi se javljaš, nemaš ni za WC štapiće!

- Pa kako ti imaš iste misli kako i Renata?! (odgovori ponuđeni ispod zadatka)

- Jesi ti Grdoba? (lik iz jedne epizode "Lud, zbunjen, normalan")
- Jesi ti glup, nisan ti ja riba!

- Koja je bila kušnja Adamu i Evi u Rajskom vrtu?
- Svinjska koža.

- Kako si proveo praznike?
- Upao sam u jezero pješke!

- Tiše, ovi tamo pišu ispit stručnog ispita.

- Što je globalizacija?
- Neki novi način suvremenog življenja.

- Po čemu su otvornici dobili ime?
- Po prolasku električne struje kroz govorne organe.

- Šta to imaš u ruci?
- Mobitel...
- Briši to!!

- Koji je papa 3 puta pohodio Hrvatsku?
- Marija Tereza!

- Jel' ti znaš da je Hitler bija ribar?
- Je, vata je Židove.

Zapisala Lea Dekanić

8. c

- Gdje je izvor grijeha?
- U raju.

- Tko je bio mučenik stare salone?
- Dioklecijan.

- Koji su crkveni koncili?
- Školska knjiga, 24 sata.....

- Kako nam papa danas šalje poruku????
- Sms-om

- RH se piše kakvim slovom?
- Sve je veliko!
- Piše se velikim jer je to naziv čega?
- Županije.

- Dat ću blic sljedeći tjedan.
- Al' ćemo se slikavat!
Zapisala Ivana Ćosić

8. d

- Crveni križ! Je li to neko mjesto?
- Što je RNA?
- To šalje poziv DNA!

- Koje je boje zjenica?
- Ima ih svakakvih!

- Što tvori više vrsta tkiva?
- Salo!

- Gdje se vrši oplodnja?
- U nekom vodovodu!

- Što je maternica?
- Elastično tkivo u kojem dijete stanuje!

- Majka je mudrost znanja!

- Znae da više ne možete proći preko granice s paštetom iz Hrvatske u BiH?
- Pa ja mogu obući Armani gaće i proći preko granice!
- A di ćeš s paštetom??

- Koja onda županija ima najviše nacionalnih parkova?
- Šibensko-srijemska.

- Što će se dogoditi ako u more bacimo kamenčić, kakav će to val?
- Vaginalni (transferzalni).

- Kako se zovu ljudi žute boje?
- Žutokljunci.
- A nije nego mulati!

- Koliko tvoja sestre ima godina?
- Twenty-otto.

- Što su arhaizmi?
- To su neki stari mediji!

- U koju se svrhu sakupljaju akumulacijske vode?
- U dobrotvorne!

Zapisala Ana Marija Abramac

Zbunjoze

- misaone, pravopisne, gramatičke...

(izravno iz školskih zadaća)

Ne žurite se, sve će doći s vremena na vrijeme.

Po mom mišljenju mislim da smo svi još djeca.

Da samo zabrane trgovinama, trafikama i ostalim dućanima da prodaju ovakve stvari malo-ljetnicima, nešto bi postigli.

On se preselio među oblake, među Boga.

Mislite da je normalno uništiti svoj život zato što je bitno što će netko misliti o tebi. Ne mislite normalno, ne mislim ni ja, ali neki ljudi to rade.

Moj grad (Split) ima mnogo ustanova pogotovo naš Poljud kojeg su podsjetili mnogi sportaši, glumci, pjevači... Tu je i naš „Ponos Hrvatske“, Blanka Vlašić. Ponosna je atletičarka u svijetu.

Kad se toga sjetim jednog vrlo lijepog sunčanog dana kad smo ja i moja obitelj išli na Plitvička jezera nezaboravan trenutak.

Željela sam ići daleko na par dana no ostvarilo se tada smo ja i moja obitelj dobili pozivnicu za vjenčanje...

Kad sam u školi, ponekad kroz prozor pogledam park, a kada je padala kiša, on je bio sam, sam... one dječje igre što bih prije vladao sve bih na kiši nestalo.

Jednog ljeta sam s tatom, bratom, stricem i rođacima išao sa njima pilati drva...

Iako se nadam da će se netko na sva moja pitanja dati odgovor.

Kao što odijelo čini čovjeka, tako i okolina čini čovjeka.

Ali sva djeca svijeta nije najveći problem ocjene, već su djeca veća i starija što ih zlostavljaju.

Nezamislivo je da djeca nove generacije koja žive u 19. st znaju sve tajne tehnike, a ne znaju cijeniti ljude.

Rodila sam se u rodilištu ne na kamenu. Odrasla sam, bilo je dosta žala, krenula sam u malu školu.

Ova generacija je ge mo, tako svi kažu.



Petra Barbarić, 6. a

Povijest hrvatske pismenosti otkriva nam se na trima pismima i trima jezicima

Hrvatska tropismenost i trojezičnost

Latinski jezik i latinica u Hrvata

O životu hrvatskog naroda na ovim prostorima u prvih nekoliko stoljeća znamo posve malo jer su povijesni izvori iz tog razdoblja veoma oskudni. Najstariji sačuvani domaći izvori iz 9. stoljeća zapisani su na latinskom jeziku, latinicom: Trpimirov natpis, *Trpimirova darovnica* (852.), *Branimirovi natpisi* (9. st., Šopot kod Benkovca; Muć Gornji, 888.), *Držislavov natpis* (10. st.), nadgrobna ploča kraljice Jelene iz godine 976.



Trpimirov natpis

Latinskim jezikom i latinicom pisane su i ostale vladarske isprave i kameni natpisi do kraja 11. stoljeća. Kao službeni jezik znanosti i književnosti latinski će dugo biti u uporabi među Hrvatima. Posebne su pozornosti vrijedni hrvatski latinisti iz 15., 16. i 17. st. od kojih su mnogi usporedno pisali na latinskom i hrvatskom jeziku (npr. Marko Marulić).

No, već u 14. stoljeću imamo potvrdu uporabe latinice kao hrvatskoga pisma, tj. pisma kojim se zapisuju i hrvatski, a ne samo latinski tekstovi (*Red i zakon sestra dominikanki u Zadru*, 1345., *Šibenska molitva*, 14. st.). Latinica je kasnije prevladala i postala službenim pismom Hrvata.

Budući da su svi ovi – za našu povijest vrlo značajni spomenici – pisani latinicom, na latinskom jeziku, kažemo da je latinski jezik bio naš prvi službeni jezik, a latinica prvo službeno pismo.



Branimirov natpis

Ptica se pozna po glasu, a narod po jeziku.
(Stjepan Radić)

Glagoljica* i staroslavenski* te starohrvatski jezik

Glagoljsko (glagoljaško) bogoslužje na staroslavenskom jeziku utemeljeno je djelovanjem braće Ćirila i Metoda u Moravskoj, u 9. st. To se bogoslužje zahvaljujući njihovim učenicima širilo po južnoslavenskim zemljama, a zadržalo se jedino u Hrvatskoj.

Prve vijesti o uporabi slavenskog bogoslužja u Hrvata nalaze se u tzv. *Saborskim spisima* (Prvi i Drugi splitski sabor 925. i 928. g.) sačuvanima u djelu *Historia Salonitana maior*. Iz tih je izvora jasno da je zbog straha od širenja krivovjerja bilo prijepora između Hrvata i papa glede uporabe narodnog jezika u bogoslužju. U Crkvi je za sve službeni jezik bio latinski. Štoviše, latinski je bio službeni univerzalni jezik cijele Zapadne Europe pa tako i Hrvata. On je bio diplomatski jezik hrvatskoga dvora, na latinskom su se pisale isprave i klesali natpisi na sakralnim spomenicima.



Bašćanska ploča

Međutim, osobitost je naše kulture bogoslužje (glagoljaško bogoslužje) na narodnom jeziku staroslavenskom / starocrkvenoslavenskom, u koji su s vremenom unošene sastavnice hrvatskih narodnih govora pri čemu nastaje starohrvatski pisani jezik. Glagoljaško bogoslužje priznato je tek u 13. stoljeću, da bi svoj procvat doživjelo u razdoblju od 14. do 15. stoljeća, a u nas se zadržalo sve do druge polovice 20. stoljeća (*Drugoga vatikanskog koncila*) kad je svima u Crkvi odobrena upotreba vlastitoga narodnog jezika u bogoslužju.



Valunska ploča

Poznato je da još i danas u nas Hrvata u nekim prilikama svećenik (nažalost, rijetki su i svećenici i prilike!) kao „pop glagoljaš“ održa glagoljaško bogoslužje.

* **Glagoljica** je slavensko pismo nastalo oko polovine 9. stoljeća, čijim se tvorcem obično smatra sv. Ćiril. Prema nazivima prvih dvaju slova (az, buki) glagoljska se abeceda zove azbuka. U glagoljici nema razlike između velikih i malih slova, a ona su služila i za označavanje brojeva. Postoji obla, a kod nas i *uglata glagoljica* koju zovemo *hrvatska glagoljica*.

***Staroslavenski / starocrkvenoslavenski jezik** je jezik kojim su govorili Slaveni u okolici Soluna u drugoj polovici 9. st. Na nj su Ćiril i Metod prije odlaska u Moravsku i Panoniju preveli liturgijske knjige. To je jezik najstarijih slavenskih spomenika iz 10. i 11. stoljeća.

Spomenici starohrvatskog jezika i glagoljice

Domaćih spomenika kako na staroslavenskom tako i na narodnom hrvatskom jeziku nemamo prije 11. st. Tada se ti spomenici javljaju odjednom na trima različitim pismima: na glagoljici, hrvatskoj ćirilici i latinici.

Potvrdu vlastitog jezika i pisma imamo u obliku natpisa tek u 11. stoljeću: *Plominski natpis*, *Krčki natpis*, *Bašćanska ploča*, s kraja 11. stoljeća, predstavlja prvi cjeloviti spomenik pisan hrvatskim jezikom i glagoljicom. Na njoj je uklesan hrvatski oblik imena našeg naroda - *Zvonimir kralj hrvatski*.

Zanimljiv je podatak da je na *Valunskoj ploči* (11. st., otok Cres) tekst gotovo istog sadržaja napisan glagoljicom na hrvatskom i latinicom na latinskom jeziku.



Aleja glagoljaša između Roča i Huma



Misal po zakonu
rimskoga dvora



Hrvojev misal

Najstariji spomenik na kojemu je izričito navedeno i ime jezika samog spomenika (i to dva puta!) jest *Vinodolski zakon(ik)* iz godine 1288., također pisan glagoljicom. *Razvod istarski* iz razdoblja od 1275. do 1395. godine pisan je na tri jezika: hrvatskom (hrvatskom glagoljicom!), latinskom i njemačkom. Nacionalno ime hrvatskog jezika spominje se u njemu više puta.

Jedan od najljepše oslikanih prijepisnih glagoljskih tekstova jest *Hrvojev misal* iz 1404. god. Prva naša tiskana knjiga – *Misal po zakonu rimskoga dvora* (1483.) – objavljena je na hrvatskom jeziku, glagoljicom; glagoljicom su tiskani i *Senjski misal* (1494.), *Zapis popa Martinca* (Turci... nalegoše na jezik hrvatski, 1493.), *Prva hrvatska glagoljska početnica* iz 1527. godine (11 stranica).

U hrvatskim tiskarama (Senju, Rijeci i Kosinju) objelodanjuju se knjige tiskane hrvatskom inačicom glagoljice – uglavtom glagoljicom – i pisane jezikom koji uz staroslavensku osnovu sve više sadržava elemente hrvatskih narodnih govora (uglavnom čakavskih).

Zanimljiv je podatak da su u nas Hrvata glagoljicom tiskane knjige sve do 1905. god (!).

Zašto glagoljicu ne učimo u školama? Očito je da svoje nedovoljno cijenimo. Nažalost, to se ne odnosi samo na glagoljicu!

Ćirilica* - Hrvatska ćirilica i hrvatski jezik

Pridjev hrvatski u nazivu hrvatska ćirilica označava posebnost hrvatske ćirilice (za razliku od npr. bugarske, srpske, ruske...) i da se taj naziv odnosi na teritorij hrvatskog jezika. O posebnoj hrvatskoj ćirilici može se govoriti počevši od kraja 12. stoljeća. Osnovne razlike između hrvatske ćirilice i ostalih južnoslavenskih ćiriličnih pisama sastoje se u grafiji pojedinih slova.

Ćirilica je bila vrlo često pismo u srednjoj Dalmaciji. Tim su se pismom izvan bogoslužja služili svi popovi glagoljaši (!) na području makarske biskupije i splitske nadbiskupije sve do sredine 19. st. Njime su pisali matične knjige, dopisivali se s biskupskim kancelarijama..., a uz svoje su ime često dopisivali „Hrvaćanin“ (npr. župnik Marin Vukorepa, Hrvaćanin). Time nisu označavali narodnost (svi su bili Hrvati), nego jezik i pismo kojim su pisali – hrvatski jezik i hrvatska ćirilica.



Povaljski prag

Najstariji poznati hrvatski ćirilični spomenik datira iz 11. st. (*Humačka ploča*), a uporaba ćirilice zabilježena je i u 20. stoljeću kod katolika u Dalmatinskoj zagori i muslimana u Bosni. Ćirilica se širila iz „Arvackog seminarija“ u Priku kod Omiša gdje su se opismenjivali svećenički pripravnici, a izumirala je prestankom rada tog sjemeništa (1821.) i pojavom javnih škola u kojima je prevladala latinica. Treba imati na umu da se u to vrijeme u našim krajevima dio svećenika – uglavnom gradskih – služio latinskim jezikom i pismom, a dio **hrvatskim jezikom i pismom - hrvatskom ćirilicom**.

*Ćirilica je mlađe slavensko pismo, nastala prema grčkom ustavnom pismu krajem 9. i početkom 10. stoljeća, kod nas poznata kao **hrvatska ćirilica i bosančica ili bosanica**.



Povaljska listina

Najznačajniji spomenici hrvatske ćirilice: *Evangelistar kneza Miroslava* (kraj 12. st.), *Poljički statut* (najstariji sačuvani prijepis potječe iz 1440. god. Poljičani su od najstarijih spomenika sve do 19. stoljeća pisali samo ćirilicom pa su je stoga smatrali svojim narodnim hrvatskim pismom) i *Hrvatska kronika* (14. – 16. st.) također je pisana ćirilicom.

Manjih ćiriličnih spomenika, isprava, zapisa... ima više, na području hrvatskog jezika u Hrvatskoj, ali i u Bosni i Hercegovini: *Povaljski prag* (oko 1184.), *Isprava Kulina bana* (1189.), *Povaljska listina* (sačuvan prijepis iz 1250. god.), *Tabla za dicu* (1561.) tiskana je uglavtom glagoljicom i hrvatskom ćirilicom...

Za razliku od glagoljice spomen ćirilice kao hrvatskog pisma uvijek izaziva čuđenje. Ta otkud je ćirilica hrvatsko pismo!? I tu je posve jasno što sve čine povijesne (ne) prilike.

Dakle, i ćirilica je - bez ikakve dvojbe - hrvatsko pismo.

Zaključujemo: Hrvati su se u svojoj povijesti služili trima jezicima (latinskim, staroslavenskim / starocrkvenoslavenskim i starohrvatskim) i trima pismima (latinicom, glagoljicom i ćirilicom).

Priredila Kata Jozić, nastavnica



R	M		V
N		I	



R			O
A		S	



Š			A
L			

Tužna priča s Crvenog jezera

Dijelovi američkih bombardera razasuti liticama



Profesor Jukić na Crvenom jezeru

Na putu prema dolje

Znatiželja nas je te nedjelje dovela na Crveno jezero. Mjerna sonda, koja je postavljena prošle godine, duboko je pod vodom i akcija vađenja uređaja s vrijednim podacima o temperaturi i vodostaju nije moguća. Ipak, visok vodostaj i lijepo vrijeme odlučili smo iskoristiti za spuštanje u grotlo jezera, do razine vode. Nivo vode skoro je na najvišoj razini i uskoro će nastupiti prelijevanje vode kroz spiljski sustav na zapadnoj strani jezera. To nam je prilika da se gumenjakom prevezemo do spilje na suprotnoj strani i pokušamo ući u speleoobjekt. Nakon bezuspješnih pokušaja da pronađemo gumenjak i vesla, spuštamo se dolje. Spilju ćemo posjetiti neki drugi put.

Speleološkom užadi osiguravamo spuštanje istočnom, najmanje strmom i od odronjavanja najmanje pogođenom, stranom jezera. Ubrzo smo na siparu, a pred nama se otvara predivan pogled na jezero.

Tajne Crvenog jezera

Fedor je, kao član Imotskog planinarskog društva, često na jezeru. Putem mi priča o ekološkim problemima i nesavjesnim pojedincima koji svašta bacaju u jezero. U nekoliko navrata sudjelovao je u akcijama čišćenja jezera i njegovih litica. Nedavno su, govori mi, iz jezera izvadili bačvu s izgoranim motornim uljem. Tko može napraviti takvo nešto, pitam se i zgražam. Često se zaustavljam radi fotografiranja i promatranja jezerskih litica iz dosad za mene nepoznate perspektive.

Fedor mi govori o nastanku jezera, oscilacijama vodostaja, te o biljnom i životinjskom svijetu jezerskih litica. Priča mi o spiljama na liticama jezera te o velikoj sovi

koja nas je svojim hukanjem pozdravila pri penjanju i izlasku iz jezerskog grotla. Sipar je dosta strm pa treba oprezno hodati, a često se i rukama pomagati držanjem za grane

kržljivih stabala, travu ili stijene. Približili smo na nekih petnaestak metara od vodnog lica.

U tom trenutku na siparu primjećujem nekoliko metalnih dijelova u obliku komada iskidane metalne oplate i zupčanika napravljenog od nehrđajućih materijala. „Otkud ovi metalni dijelovi ovdje?“ pitam se. Voda ih nije mogla izbaciti jer su samostalni metalni komadi koji bi potonuli, a već smo daleko od mjesta s kojih bi ih netko mogao baciti prema jezeru. Fedoru to nije bilo ništa novo niti čudno jer je ovakve i slične komade već viđao na jezeru i znao je o čemu je riječ. „Dijelovi aviona“, reče mi on. Još mi ništa nije bilo jasno.

„To su dijelovi američkih ratnih aviona koji su pogođeni u Drugom svjetskom ratu i upali u jezero“, reče on i nastavi hodati.



Dijelovi američkih ratnih aviona

Izvadim fotoaparat i jedan dio fotografiram, a drugi, manji dio metalne oplate, stavljam u ruksak i krećemo dalje. Još nekoliko minuta i eto nas na obali jezera. Ovo je za mene bio jedan od značajnijih trenutaka u mom skromnom planinarskom i speleološkom iskustvu. Također, jedan od ljepših prizora koje sam vidio i mjesta koja sam posjetio. Oduševljenje koje me je obuzelo zbog silaska u jezero i ispunjenja mog dječakog sna miješalo se sa sjetom i tugom zbog nesreće koja je zadesila avione čije komadiće i ja nosim u svom ruksaku.

Istraga se nastavlja

Odmah po izlasku iz jezera i dolasku kući dao sam se u traženje podataka i tekstova o tom događaju. Naime, kako mi je Fedor i rekao, u jezeru su uistinu završila dva američka aviona.

U arhivu Franjevačkog samostana u Imotskom sačuvani su djelomični zapisi privatnog dnevnika iz vremena Drugog svjetskog rata u kojima je zabilježeno da su Nijemci 13. travnja 1944. oborili dva američka zrakoplova u dva sata poslije podne. Avioni su bili tipa *Liberator* (četveromotorni bombarder B-24 s oko 12 članova posade). Kako očevici kažu, jednom se odmah otkinulo krilo i iz tog se aviona nitko od posade nije spasio. Drugi se avion od pogotka u trup zapalio i iz njega se dio posade uspio spasiti. Oba su aviona završila u Crvenom jezeru. Jedan je pao direktno u vodu, dok je drugi udario o sjeverne litice nad jezerom, a dijelovi tog aviona su se rasuli oko po siparu i na njih smo naišli pri spuštanju. Nažalost, hladne vode Crvenog jezera većem su dijelu posade aviona posljednje počivalište te možda i najdublji svjetski grob.

Tu mojoj znatiželji nije bio kraj. Tražim dalje po literaturi i pronalazim rezultate velike međunarodne speleo-ronilačke ekspedicije u Crvenom jezeru. Izmjerena je dotad najniža točka jezerskog dna na -6 metara ispod morske razine. Avioni na jezerskom dnu nisu pronađeni. O čemu se radi? Gdje su nestali?

Trenutak geografske spoznaje

Razmišljam geografski i zaključujem: Kako su litice jezera gotovo okomite, veliki su odroni, urušavanja i zatrpavanja jezera stijenskom masom. Područje Imotske krajine nalazi se duž potresne linije pa su na ovom području česti potresi. Kao naročito jaka podrhtavanja tla pamte se ona iz 1961. i 1962. godine. U tim potresima, ali i onima poslije, velike stijenske gromade padale su u jezersku vodu i zatrpavale dno jezera tako da se i avioni nalaze ispod kamenih blokova urušenih u potresima.

Ovdje je moje malo istraživanje završeno, a nepoznanica više nema. Ostaje sjećanje na lijepe jezerske prizore i mali suvenir iz mog ruksaka - dio *Liberatora* B-24.

Branimir Jukić, profesor geografije

English page

Riddles

What kind of rooms have no windows, walls, ceilings, floors or doors?

(m _ _ _ _ _)

What do you call a dog that is running a fever?

(h _ _ d _ _)

What has many holes, but can hold water?

(s _ _ _ _ _)

Where do you find oceans without water, forests without trees, highways without cars and cities without people.

(o _ a m _ _)

My teacher

My teacher is not bad
She is good
She isn't sad

Pupils like her
Who doesn't?

She loves children
She is friendly,
She loves clothes
Which is trendy

When the bell rings
It's time to rest
I hate leaving her

Beacuse my teacher is the best
Vana Vestić, 5. c

My dad's job

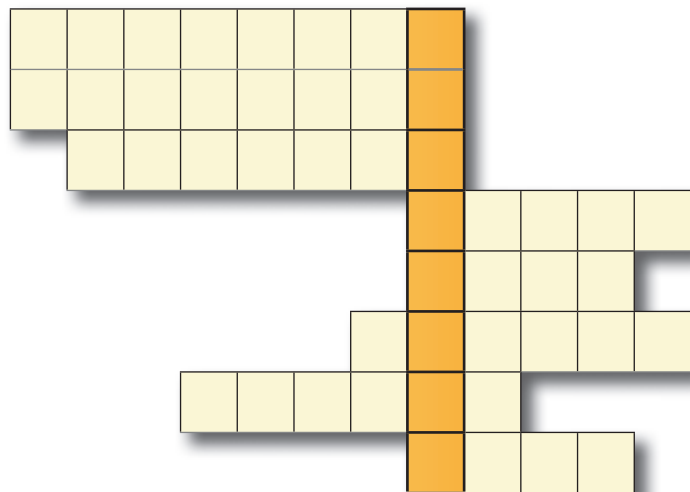
My dad is working in Germany now. He works on the construction site as a fixer of heating, water and other things. He goes to his work at 6 am, and he comes back at 6 pm. When he comes back home he is very tired, and soon he goes to sleep beacuse he needs to get up very early the next day. His work is interesting to me.

Tea Grizelj, 6. a

Social pedagogue

Our social pedagogue is Miss Bruna. She is caring and understanding. She is a person easy to talk to and very helpful. She isn't strict all the time. She is youngish and students come to her when they have a problem. She is very funny and likes kidding around.

Mario Ogričić, 6. b



1. A flying vehicle that people use in war, for transport or in sport
2. A mammal that lives in the sea
3. A farm animal
4. The opposite of right
5. A colour of the medal that you get when you are second
6. A kind of food that mice like
7. It has 60 minutes

By: Marko Milas 6. b

E	A	G	L	E	W	S	E	D	H	G
E	N	I	A	H	T	T	O	R	E	O
L	T	L	M	O	O	A	D	I	D	R
D	E	E	B	R	N	G	O	B	G	F
A	L	N	R	S	I	I	M	G	E	K
S	O	A	K	E	H	F	N	E	H	C
A	P	E	C	B	P	L	E	A	O	O
N	E	I	U	L	L	O	S	W	G	C
O	O	L	D	R	O	W	O	C	A	A
I	L	O	L	E	D	D	O	T	!	E
L	G	T	U	O	R	T	G	G	I	P

eagle stag cow eel bee wolf antelope peacock
horse lamb dolphin bird cat hedgehog goose
hen trout pig ape doe duck lion parrot dog
frog spider goat bull

Hanni Baković, 8. a

Razrednički kutak

Pitali smo nastavnicu Dinku Šuto



Dinka Šuto, nastavnica matematike

Što znači biti razrednica?

Razrednik je djeci u školi kao roditelj, odgajatelj, suradnik i prijatelj.

Je li to zahtjevan posao? Po čemu?

Voditi brigu o učenicima, pratiti njihovo intelektualni, ali i socijalni razvoj; poučavati ih, pratiti izvršavaju li obveze, kakva je radna atmosfera u razredu, jesu li sretni, tužni....Samo iz navedenog je jasno kako je riječ o iznimno zahtjevnom i odgovornom poslu, iako bih to prije nazvala ulogom nego poslom.

Pozitivne strane razredništva?

Kao pozitivnu stranu izdvojila bih emotivnu i socijalnu interakciju kroz koju imamo mogućnost pomagati djeci te odgovorno djelovati i u ostvarivanju njihovih težnji. Ujedno, kada imaš priliku formirati nečije vrijednosne i etičke stavove, svakako je riječ o pozitivnom izazovu. Pomagati djeci da „izađu na pravi put“ predstavlja profesionalno, ali i osobno zadovoljstvo svakog razrednika.

„Ružne“ strane razredništva?

Uistinu ne vidim „ružne“ strane razredništva, ni nakon toliko ispraćenih generacija. Mogu postojati teški trenuci, ali ružni nikako ne.

Koliko to što ste roditelj pomaže u radu s razredom?

Smatram da to nije od presudne važnosti. Postoje razrednici koji nisu roditelji pa opet kvalitetno obavljaju svoj posao. Učiteljski poziv nam nalaže da djecu moramo voljeti, a ne da moramo biti roditelji.

Je li istina da razrednica ima uvijek više problema s roditeljima nego s djecom?

Osobno nisam imala nekih problema ni s roditeljima ni s učenicima. Roditelji i nastavnici trebaju surađivati za dobrobit djece. Važno je uspostaviti iskren odnos od samog početka.

Pogrješno je shvaćanje roditelja kako smo mi i oni suprotstavljene strane jer imamo zajednički cilj - pravilno odgojiti njihovo dijete.

Možda je nekim roditeljima (ali i razrednicima) potrebna edukacija kako komunicirati s djetetom, s nastavnicima, sa samim sobom...

Je li vam neka generacija posebno ostala u sjećanju i po čemu?

Mislim da svaki razrednik posebno čuva uspomenu na prvu generaciju. Takav je slučaj i sa mnom - ostali su mi u posebnom sjećanju, a neke od njih ću i spomenuti. Ante Bartulović, Branimir Kovačić, Zoran Bjelajac i Alen Novaković samo su neka imena iz prve generacije koju nosim u srcu. Bili su uistinu posebni, o svemu smo razgovarali, dogovarali se kao zrele, odrasle osobe. Ubrzo su takvi i postali - odgovorni i izvršni mladi ljudi i stručnjaci u svom poslu. Takvih generacija i učenika bilo je mnogo; svaka generacija ima mjesto u mom srcu. Naravno, već sada jedan veći dio zauzima sadašnja generacija osmaša, moj 8.b, koji će mi u sjećanju ostati kao zadnja generacija u nizu divne djece.

Mislite li da nastavnici-razrednici moraju biti stroži i staviti težište na odgoj s obzirom na stanje u društvu, posebno na mlade?

Cilj je razrednika odgovorno djelovati, odgajati samostalne i individualne pojedince s izgrađenim stavovima, pripremiti ih za život. Život koji znači borbu, preživljavanje, rad, odgovornost. Razrednici (većina) ne trebaju biti stroži, već bi trebali biti uporniji iako su oni samo jedna karika u lancu. Hoće li dijete izrasti u kvalitetnu osobu, ovisi o mnogočemu, ne samo o školi i razrednicima.

Priredili: Iva Đolonga
i Matej Kalebić, 8. b

Matematički kutak

MATEMATIČKE MOZGALICE

Inteligencija je sposobnost snalaženja u novoj, nepoznatoj situaciji. Svoj kvocijent inteligencije razvijamo rješavanjem problemskih situacija. Zadatci koji slijede ispituju vašu sposobnost logičkog zaključivanja, ali i vašu kreativnost i domišljatost. Naravno da će starijim učenicima posao biti lakši jer su imali više vremena u svom „malom životu“ razviti svoje sposobnosti. Neka vam sljedeća misao bude vodilja i sretno!

Genijalnost je 1% nadahnuća i 99% znoja.

Thomas A. Edison

TKO JE PROVALNIK?

Ante Dugoprstić, Boris Tatić i Grga Kradić osumnjičeni su za provalu u zlatarnicu, a jedan od njih je provalu i izveo. Za vrijeme istrage dali su ove izjave:

A) Dugoprstić: „Ja to nisam učinio. Boris je isto tako nedužan.“

B) Tatić: „Ante nije provalio u zlatarnicu. Grga je bio taj.“

C) Kradić: „Ja nemam veze s provalom. To je Antino djelo.“ Daljnjom istragom ustanovljeno je da je jedan od osumnjičenih dva puta u svojoj izjavi lagao, drugi dva puta rekao istinu, a treći jednom lagao, a drugi put rekao istinu. Tko je od njih provalio u zlatarnicu?

Ne ćete me otkriti!

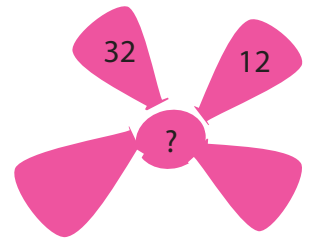
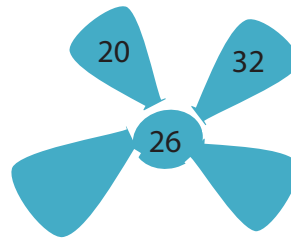
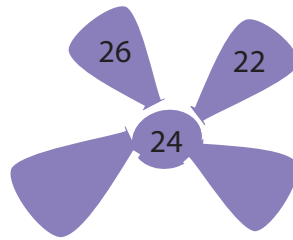


PROBLEM IZ SREDNJEG VIJEKA

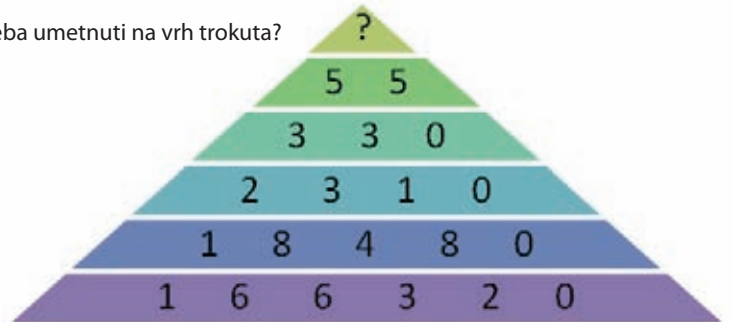
Dva su viteza imala posudu od 16 litara punu vina, a osim toga i dvije prazne posude: jednu od 6, a drugu od 10 litara. Kako će vitezovi podijeliti vino na dva jednaka dijela koristeći za prelijevanje samo te dvije posude?

PROBLEMI S BROJEVIMA

a) Nađite broj koji nedostaje koristeći isto pravilo u svim zadacima.



b) Koji broj treba umetnuti na vrh trokuta?



I kao zaključak ovog malog testa neka bude misao poznatog francuskog filozofa, fizičara, matematičara i utemeljitelja analitičke geometrije:

Mi ne postajemo matematičari, čak i ako naučimo napamet sve tuđe dokaze, ako naš um nije osposobljen samostalno rješavati postavljene probleme.

René Descartes

I još malo ENIGMATIKE...

IZ MATEMATIČKOG RJEČNIKA

Učitelj pita: **CRTA LI JASNA?**

Čim je odgovorio, **NETKO SJEDNE.**

Nacrtali **SU TE KREDOM.**

U osnovne škole u gradu ide barem **PETSTO PRVAKA.**

Za izradu modela **IDA PRIMA** pohvalnicu.

I JADNA OLGA nije znala taj pojam.

To je **GLUP UKOR.**

Svaka rečenica skriva neki matematički pojam koje ćete otkriti ako malo izmiješate slova istaknutih riječi.

ŠALA NA RAČUN MATEMATIČARA

Jednog lijepog ljetnog dana ukrcaše se dva čovjeka u balon i odletješe. Najednom zapuše jak vjetar i odnese ih u neki nepoznat kraj. Odlučiše se približiti zemlji, te upitati nekog prolaznika u kojem su mjestu. Nakon malo traženja primijetiše nekog čovjeka i viknuše mu iz balona: „**Hej! Gdje smo mi sada?**“ Čovjek pogleda gore, duboko se zamisli, razmišlja on, razmišlja, i na kraju odgovori: „**U balonu!**“. Ova dvojica u balonu bijahu iznenađeni njegovim odgovorom, i nakon par trenutaka jedan od njih reče: „**Ja sam siguran da je taj čovjek matematičar.**“ „**Kako si to zaključio?**“ upita ga njegov kolega. „**Pa evo**“, kaže on, „**prvo, razmišljao je prije nego što je odgovorio; drugo, istina je ono što je rekao; i treće - od toga nemamo nikakve koristi!**“



SUDOKU

Sudoku je vrsta slagalice čije je rješavanje temeljeno na logici. Sastoji se od jednog velikog kvadratnog polja, podijeljenog na 81 kvadratić. Nadalje, unutar velikog kvadrata, označeno je 9 odjeljaka veličine 3x3 polja.

Cilj je igre ispuniti sva polja brojevima od 1 do 9, s time da se svaki broj smije pojaviti točno 9 puta. Problematika je u tome što se jedan broj smije pojaviti samo jednom u svakom retku, svakom stupcu i svakom odjeljku od 3x3 polja.

Na početku igre, otkriveni su određeni brojevi, a rješavač mora otkriti gdje se nalaze svi ostali brojevi i kako su raspoređeni.

Igra potječe iz Japana gdje se igra već 1000 godina, dok u modernom svijetu postaje popularna zahvaljujući američkom arhitektu Howardu Garnsu koji ju je obnovio u američkom magazinu Dell Magazines.

5	3			7				
6			1	9	5			
	9	8					6	
8				6				3
4			8		3			1
7				2				6
	6					2	8	
			4	1	9			5
				8			7	9

Pripremili: Gabrijela Šitum, prof. i Marko Višić, prof.

Sretnoooo... prvašići!

Kišan dan, a vedro raspoloženje

U ponedjeljak, 6. rujna 2010., Split je ožarilo rujansko sunce. Činilo se da poziva odrasle na omiljene splitske plaže, a prvaše u škole. Zatim se naglo naoblačilo, baš kad su prvaši hrabro stupali prema školama. No, nitko se nije dao smesti, ta svi znaju da poslije kiše dolazi sunce i da mu se treba opet radovati.

U predvorju škole ravnatelj pozdravlja prvaše i njihove roditelje, ohrabruje ih... Bivši četvrtiša sa svojim učiteljicama pripremili su program baš za prvaše:

1. Recitacije „Školsko zvono i Početak priče (pripremio 4./5. b i učiteljica Ivana Matulović-Marinović).
2. Ples *Hoki – Poki* (pripremili 4./5. c i 5. d te učiteljice Vilma Rađa i Dijana Gracin).
3. Igrokaz *Ocjene* (pripremio 4./5. a i učiteljica Branka Grčić).
4. Pjesma *Kad si sretan* (pripremili svi četvrtiša/ petaši i učiteljice Dijana Gracin, Branka Grčić, Ivana Matulović-Marinović i Vilma Rađa).

Prvaši su priredbu stidljivo gledali i slušali, tek su se poneki usudili pjevati i plesati zajedno s izvođačima. Tko bi znao što je tada prolazilo njihovim glavicama... Sretnoooo!!!

Maslačak



Kišan prvi dan



Prvi dan u školi



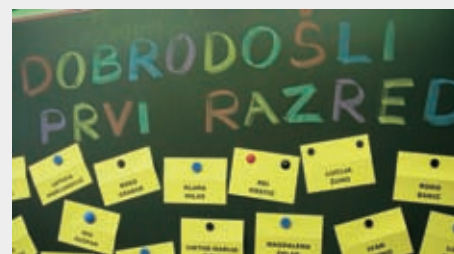
Prvi dan u školi



Ravnatelj prima prvašice



Igrokaz dobrodošlice



Ples ohrabrenja



Prvi a u svom razredu



Prvi b sa svojom učiteljicom i s roditeljima



Prvi c, učiteljica i roditelji

Prvašići dekadu u cjelodnevnom boravku



Poslužen je prvi ručak

Prvašići 1. d ostanu u školi do 16 sati. Ujutro je s njima njihova učiteljica Ivana Matulović-Marinović, a popodne učiteljica Vanda Afrić. Kad roditelji završe posao, dolaze po njih.

Kako njihove prostorije još nisu gotove, trebalo se na brzinu snaći, pronaći prostor blagovaonice. Tako je kinodvorana za njih postala mjesto blagovanja.

Prvi školski ručak dobili su iz dječjeg vrtića *Radost*: doručak – kruh s paštetom i čokoladno mlijeko, ručak – bijeli rižot, cikla i sok od naranče, užina – jabuka. Poslužuje ih gđa Silvana Tolić.

Bit će zanimljivo vidjeti organizirano dječje slobodno vrijeme: blagovanje, igru, rješavanje zadaća...



Prvaši i njihova nastavnica Ivana Matulović-Marinović

Posjetili smo ih nakon nekoliko tjedana

Krajem listopada 2010. posjetili smo prvašice (1. d) - „cjelodnevce“. Htjeli smo im postaviti nekoliko pitanja. Ta ipak su oni prvi „cjelodnevci“ u našoj školi. Mislili smo kako ćemo teško izvući koju rečenicu iz tih malih glavic. Međutim, slijedilo je iznenađenje: njih nekoliko nadglasalo je nas osmašice. Sara, Lucija i ja predstavile smo se kao suradnice *Maslačka* i pitale ih znaju li što je *Maslačak*.

Definiciju je izrekao Frane: „To je cvijet koji se puše, kada puhne u taj cvijet, cvijet se rasprši i onda lete tratinčice.“

Zadovoljne smo odgovorom – mislimo stvarno da naš *Maslačak* u prenesenom značenju to doista i jest.

Znali su, naravno, kazati i kako im se zovu učiteljice: gđa Ivana Matulović-Marinović i gđa Vanda Afrić te domaćica gđa Silvana Tolić. Saznali smo iz kojih sve dijelova grada dolaze.

Najrazgovorljiviji su bili **Aurora, Filip, Ela, Domina i Frane** pa smo njima postavili nekoliko pitanja.

Zašto ste u cjelodnevnom boravku?

Većina odgovara da im roditelji rade do 16 ili 17 sati, a neki od njih imaju mlađeg bracu ili seku koje roditelji čuvaju.



Slobodno popodnevno izdanje

Koji su vam školski predmeti najdraži?

Frane: Moj najdraži predmet je Tjelesni jer se volim razgibavati i prvi sam u vrsti.

Filip: Ja volim Engleski.

Domina: Meni je veoma drag Glazbeni, ali me bole leđa od školske torbe.

Što radite kad završi nastava?

Svi: Nastava završava oko 4 sata.

Aurora: Nakon nastave po mene dođe mama ili teta.

Domina i Frane: Mi idemo zajedno pješice kući.

Domina: Jedva čekam doći kući, malo se odmoriti i odspavati!



Popodnevna igra u parku

Kako protekne jedan vaš školski dan?

Domina: Prvo dođemo u školu i pojedemo doručak.

Frane: Poslije doručka idemo u učionicu i tamo učimo.

Ela: Najčešće imamo 4 ili 5 predmeta.

Aurora: Nekada odemo u park i tamo se zabavljamo, volim biti u parku!

Filip: Najbolje je kada se igramo nakon što napišemo zadaću.

Sviđa li vam se hrana u školi?

Domina: Najviše volim jesti nutelu i meso.

Filip: Hrana je super! Obožavam krumpiriće i blitvu, a volim i kupus.

Aurora: Ja volim jesti lazanje, to mi je najdraže, ali i grah.

Naši prvašići vole sve i svakoga. Volimo i mi njih i želimo im razigrane školske dane.

Priredile: Nika Kovačević i Lucija Šošić, 8. d

Četiri mjeseca poslije....



- Ja sam gladan, ja sam gladan!

17. siječnja opet smo posjetili naše prvašice. I ovog su nas puta dočekali raspoloženi za razgovor i fotografiranje. Smiješak na njihovim licima otkrivao je kako imaju poseban razlog za slavlje.

Ubrzo su nas povel u svoje nove odaje. Nakon temeljitog pranja ruku, ponosno su pohrlili u blagovaonicu gdje su ih čekale njihove tete i ukusni ručak.

Unutrašnjost nekadašnje skućene školske dvorane poprimila je izgled prostranog i ugodnog mjesta za dnevni odmor i objed. Vedre boje i obilje dnevnog svjetla učinit će i najzeleniji ručak ukusnim!



Ravnatelj je mališanima poželio dobar tek

I Maslačkići su se pripremali i sudjelovali u Božićnom sajmu...

BOŽIĆ

Uskoro kršćani slave Božić. Mama će peći kolače, pa će sve mirisati na vanilin šećer i borove grane. Ona će napraviti i jaslce. Marko će okriti bor, a ja ću mu dodavati kuglice i zvjezdice. Pisati ćemo čestitke dragim ljudima, a djed će otići do pošte i ubaciti čestitke u sandučić. Djed će pomoću ljestava očistiti krov od snijega. Baka će objesiti vijenac na ulazna vrata. Ja ću se igrati i pisati djedu Mrazu pismo prepuno lijepih želja. Ove godine trudila sam se biti dobra, pa mi se neke želje možda i ostvare. Volim Božić i sve oko njega. Najviše volim kad se cijela obitelj, uža i šira okupi na jednom mjestu. Tada smo svi nasmijani i veseli, a s rodicama plešem i palim prskalice. Nađe se tu i pokoji poklon, pa je dječje veselje još veće. Jedva čekam Božić!

Lucija Mandarić 2.a



Božićni sajam, četvrti u akciji



3. c



3. a



4. b u pripremi za Božićni sajam

Trećaši pisali i pečatirali pisma



Svi smo udarili pečat

Učenici trećih razreda posjetili su poslovnicu Hrvatske pošte u Hercegovačkoj ulici. Posjet zabavno-edukativnog karaktera organizirala je **gospođa Senka Klarić iz Ureda za korporativnu sigurnost** u suradnji s potpredsjednikom HP-a Splitsko-dalmatinske županije.

Djeca su se marljivo pripremala za posjet poštanskom uredu pišući pisma i razglednice na školskim radionicama. Kao pravi mali poštari, pisma su donijeli u poštu, pečatirali ih i poslali na konačno odredište.



Igrali se poštara....

Priču o putovanju jednog pisma i prezentaciju najvećeg poštanskog stroja SARPP-a prezentirali su interni **trener Stipica Kovačević** i **voditelj odjela Mijo Strinić**.

Djeca su zatim upoznala **gospodina Ivicu Prančevića** koji je zahvaljujući čitateljima Slobodne Dalmacije ponio laskavu titulu najboljeg poštara.

Djeca su ga doslovno "pregazila i bombardirala" pitanjima jer ipak je riječ o **poštaru nad poštarama**.

PITALI SMO POŠTARA

U kojem dijelu godine ima najviše posla?

Smije li čitati tuđa pisma?

Što se događa pismima koja izgube markicu?

Što se događa s pismima koja imaju krivu adresu?

Kako radi po nevremenu i za vrijeme kišnih dana?

Prevozi li u paketima životinje?

Boji li se pljačke kad nosi mirovine?

Vraćaju li se pisma u modu?

Poštar je strpljivo odgovarao na smisljena i manje smisljena pitanja te podijelio autografe učenicima.

Tijekom svog kratkotrajnog poštanskog staza djeca su uvidjela da je neusporediv osjećaj dopisivanja putem pisama u odnosu na suvremeni način komuniciranja putem elektronske pošte ili SMS-a. Pala je i odluka: ubuduće će što više "ručno" pisati.

Djelatnici Hrvatske pošte uistinu su se potrudili razveseliti mališane, ali i naučiti ih što sve jedno pismo mora proći da bi došlo do odredišta.



Okupacija omiljenog poštara

Posebno sladak bio je rastanak - domaćini su učenike počastili sokovima, slatkišima i motivivnim majicama.

I djeci, i njihovim učiteljicama posjet pošti ostat će u sjećanju kao prekrasno i poučno druženje.

Sretniji i bogatiji za jedno iskustvo više, autobusom smo se vratili u školsku stvarnost. Putem smo zaključili kako nema straha za budućnost Hrvatske pošte jer malih "budućih poštara" već sada ima napretek.

Zdravka Alujević, učiteljica



Slatice...mmmmmm...

Četvrtaši u Policijskoj postaji

U srijedu, 6. travnja, došli smo u školu u 8 sati. Poslije prvog školskog sata krenuli smo u dogovoreni posjet Policijskoj postaji. Putovali smo autobusom. Pred vratima postaje srdačno nas je dočekaio policajac Davor. Zatim smo ušli u prostoriju u kojoj nas je čekaio policajac Frane, inače naš kontakt policajac. Učili su nas kako se trebamo ponašati, koje opasnosti vrebaju na nas djecu, govorili smo o štetnosti pušenja, alkohola i droge. Na kraju su nam dali malene radne bilježnice pune zagonetki. Tamo radi i mama jednog dječaka iz našeg razreda pa nas je počastila slatkišima. Sve je bilo uzbudljivo i zanimljivo.

Gabrijela Glavan 4. c



Druženje s policajcima

Iz Lucijinog pera

Ponedjeljak

Danas je nedjelja i lijep je dan,
danas je nedjelja i ići ću van.

Danas je nedjelja i nema škole,
danas je nedjelja i vozit ću role.

Danas je nedjelja i idem u crkvu,
a mama će dotad kuhati juhu.

Sutra je ponedjeljak i nešto će biti u crvenoj čizmi.

Bit će teška barem gram,
a što će biti u njoj?
Otkud ja znam!

Školsko doba

Kad počinje ljeto, od sreće pucam!
Ali vruće je kao da suncu na vrata kucam!

Kad je ljeto pri kraju, stalno štucam!
Pitam se: „Tko me to spominje?“

Mama mi kaže: „To te škola opominje,
da školsko doba upravo počinje!“

SLOVO A I SLOVO I

Gdje je slovo a, tu je sreća!
Gdje je slovo i, tu je svijeća!
Gdje je slovo a, tu je mačka!
Mic, mic, mic...
Gdje je slovo i, tu je stric!
Gdje je slovo a, gdje je slovo i,
tu smo ja i ti!

Literarni radovi

KAVA

Zašto kavu ne smijem piti?
Kažu: Dobar dječak moraš biti!
Zašto mama na mene više,
kava nije zdravo piće!

Zašto ovo, zašto ono,
što da pitam prije?
Zašto kavu ne smijem piti?
U čemu se tu tajna krije?

Kad najednom shvatim sam,
pаметan sam i lijep,
pijem li kavu,
narast će mi rep!

Lucija Mandarić, 2. a

Život jednog televizora

Što biste vi mislili o sebi kad bi svi ukućani stalno gledali u vas? Sigurno biste se osjećali dobro misleći da ste najljepši ili najzanimljiviji. Možda bi netko bio ljubomoran na vas.

Od jutra, pa do večeri kasne svi gledaju u mene. Ponekad bih se malo i odmorio, ali ne daju mi mira. Tada se radujem djeci koja me izgase u želji da mama ili tata gledaju malo u njih.

Ivana Juras, 4. c



Jelena Prnjak, 4. b



Srećko Anić, 4. c



Kristina Bilokapić, 4. c



Andela Gracin 3. c

Najljepši drvored

Često izađem na moj balkon i pogled mi uvijek privlači jedan lijepi drvored. To je drvored koji se proteže uz Ulicu Domovinskog rata. Na visokim deblima šire se zelene krošnje. Najljepše su u proljeće kad su im haljine zelene kao ogromne zelene kugle.

U jesen njihove haljine postaju žućkasto smeđe pa izgledaju kao glumice u pravilnom redu. Zimi poskidaju svoju odjeću, ali ne izgledaju ružno jer su im grane vrlo guste. Uvijek me razveseli pogled na taj lijepi drvored. Moji ukućani kažu da ih podsjeća na dolazak pape Ivana Pavla II. jer taj je drvored posaden uoči njegovog dolaska u Split 1998. god.

Martina Bašić, 4. a

Poklon za mamin rođendan

VRABAC: Prijatelju, danas je mojoj mami rođendan pa bih joj htio nešto pokloniti.

MRAB: Pa što bi ti htio? Možda da joj pokloniš jedan lijepi bijeli buket cvijeća.

VRABAC: A gdje da nabavim buket cvijeća? Oh, baš imam sreće, vidim jedan lijepi bijeli cvijet!

VISIBABA: Aaaa! Mene.....Ali ja sam dio prirode, ne možeš me ubrati!

VRABAC: Što onda da joj poklonim???

VISIBABA: Pa možeš joj pokloniti čestitku i jedan veeeeeeeliki poljubac!

VRABAC: Oh, pa to je savršena ideja! Idem to odmah učiniti! Napisat ću:

Draga mama,
sretan ti rođendan i želim ti puno sreće i zdravlja.
Tvoj mali VRAPČIĆ!

MRAB: To je odlično! Ali hajdemo brzo da ne zakasnimo na proslavu.

VRABAC: Dobro. Hvala ti visibabo! Doviđenja!

VISIBABA: Doviđenja!

Petra Kujundžić, 4. b



Ena Franić, 4. c

Naša svađa

Često se u dvorištu igram s mojim prijateljicama. Ponekad izbije svađa jer se ne možemo dogovoriti oko igre. Jedna od tih svađa bila je posebna. Naše prijateljice Petra i Lucija su se posvađale i otišle kući. Nekoliko dana nisu više dolazile k nama u dvorište. Meni je bilo žao pa sam se s prijateljicama dogovorila da u sandučiće naših prijateljica stavimo pisamce i pozovemo ih na sastanak. Sve su došle jer nisu znale zašto ih pozivamo. Kad smo se svi okupili, uspjeli smo pomiriti Petru i Luciju. Svi smo bili sretni i nastavili smo se zajedno igrati.

Martina Bašić, 4. a



Petra Dude Marija, 3. c

Ptice selice

Jesen će doći,
Ptice selice opet će poći.
U svome letu
Razmišljat će samo o ljetu.

Dok će one sunce pratiti,
Mi ćemo čekati mjeseca i sate
Samo da nam se vrate.

I tako svake godine.
Kao da kruže
Sve duže i duže.

Martin Čelar, 4. c

Zimski cvijet

Hladni su sada zimski dani;
a jedan mali cvijet stoji u tami.

Snijeg pada sve više,
a padaju i hladne kiše.

Cvijet čeka kad će proljeće doći
i kad će na svjetlost moći.

Evo proljeće već dolazi
pa i snijeg žurno odlazi.

I taj mali zimski cvijet
sad ide u proljetni svijet.

Marina Sablić, 4. b



Borna Jukić, 4. c

Moj poetski kutak

Moj je poetski kutak moja soba. Unutra mogu sve. Igrati se, učiti, gledati televiziju, pisati... Kad poželim biti sama, uđem u svoju sobu i uletim u moj svijet mašte. Kada prijateljice dođu kod mene, mi se zatvorimo u sobu i razgovaramo o svemu i svačemu. Tako je moj poetski kutak ujedno i najdraži.

Kate Popović, 4. a

Cijela je soba zbog te police puna šarenih boja. Kad prije spavanja poželim nešto pročitati, sa zida me nasmiješeno gleda svijetla u obliku mjeseca. Kad mi dosadi čitanje, ugasim svijetlo i utonem u slatke snove.

Ena Marinković, 4. a

Najljepši dio moga stana moja je soba. Kad uđem, pogled mi krene prema šarenom cvijeću na zavjesama. Na jednoj polici nalaze se moje lutke, moje barbike. One su ukras u mojoj sobi. Lijepe su i uredne. Imaju različite boje kose. Najviše ima plavokosih, zatim crnokosih, smeđokosih te crvenokosih. Svaka ima svoje ime: Marina, Ena, Lea, Patricija, Marijana, Lucija, Sofie, Natalie, Anđela, Elizabeta i Anastasia. Sve imaju svog partnera, a meni su najdraži: Toni, Đuro, Chad i Kiki. Na drugoj polici stoje društvene igre, puzzle i knjige. Slagalica ima svakakvih- velikih, malih, teških, laganih, čak i 3D. Među knjigama se ističu bajke i slikovnice, ali ima tu i rječnika i enciklopedija.

Moj najdraži poetski kutak nalazi se u mojoj sobi za radnim stolom. Taj kutak je zaslužan za sve moje petice, domaće zadaće i za sve naučene lekcije. U tom dijelu moje sobe sam odrastala. U tom kutku je i polica na kojoj stoji nekoliko slika koje me podsjećaju na vrijeme kad sam bila sasvim mala. Tu su i moji šareni crteži i pomalo čudni radovi. Uglavnom, da nema tog kutka, ništa ne bi bilo tako lijepo i neobično. I ovaj sastavak je pisan u tom kutu. Taj kutak neizmjereno mi je drag jer se jedino tu osjećam kao u raju.

Katarina Radanović, 4. a

Let s vjetrom

Jednog lijepog proljetnog dana igrao sam se s prijateljima na livadi. Puhao je lagani vjetar. Odjednom me nešto uhvatilo oko struka. Bio je to vjetar koji me dignuo visoko. U prvi mah osjetio sam veliki strah. Međutim, prizor koji sam vidio s nebeskih visina oduševio me.

Vidio sam mnoge planine, gore, livade, polja, šume, mora i jezera. Planine su imale bijele snježne kapice. Poljima su se nizale oranice s proljetnim usjevima, livade su se šarenile od raznobojnih proljetnica. Rijeke su žuborile, a more se ljuljuškalo. Na njegovoj površini vidio sam igre veselih dupina. Dizali smo se visoko, probijali kroz oblake, a Sunce nas je kupalo svojim toplim zrakama. Susretali smo ptice koje se vraćaju u naše krajeve. Pozdravljale su nas svojim krilima. Nakon nekog vremena vjetar me spustio na zemlju. Bio sam zahvalan, a on mi je obećao da ću ponovno s njim na put koji će, nadam se, biti lijep kao i ovaj.

Srećko Anić, 4. c



Jelena Jadrić, 3. r.



Ivan Šeparović i Jelena Stazić, 1. d

Taj dobri hladnjak

Bio sam lijep, mlad, ali i sasvim siromašan onoga dana kad sam se doselio u obitelj Nenić. Već sutradan bio sam prepun darova. Gospođa Nenić bila poprilično nesebična. Dobio sam: dvije litre mlijeka, sir, nekoliko jogurta, salame, voće, povrće, nekoliko sokova, paket jaja i komad torte. Bio sam toliko sit da sam mislio kako više nikad ne ću biti gladan. Nisam se bunio kad su idućeg dana često otvarali moja vrata i gostili se mojim bogatstvom. Čak mi je bilo drago to što sam imao česte posjete. Moram priznati da su mi rijetko donosili poklone. Samo je gospođa Nenić bila pažljiva. Kad god bi svratila, pažljivo bi me pogledala i upitala nedostaje li mi što god. Ipak su mi najdraži bili posjeti male Nene, tako bi se radovala kada bih je počastio kakvim slatkišem.

Gabrijela Glavan, 4. c



Roko Škomrlj, 1. d



Mladen Mijić, 3. b

Proljetni razgovor

VISIBABA: Ah, koje teško jutro!

VRABAC: Baš je teško, visibabo moja.

MRAV: Ja sam počeo od ranog jutra nositi zemlju, a vi ste se sigurno tek probudili.

VISIBABA: Ja se prva probudim da bih probudila druge cvjetove, a danas je baš neko tmurno jutro. Jedva sam se ustala.

VRABAC: A zašto si morala probuditi druge cvjetove?

VISIBABA: Zato da mi prave društvo dok najavljujem proljeće.

MRAV: A koji su to cvjetovi?

VISIBABA: To su: ljubičice, šafrani, tratinčice, jaglaci, zumbuli, narcisi i ja, a mi se svi skupa zovemo **VJESNICI PROLJEĆA**.

VRABAC: Dobro, danas smo ja i mrav naučili nešto novo.

MRAV: Idem i ja nastaviti svoj posao.

VRABAC: Pričeka, brzo će sunce posušiti rosu, pa ćete svi biti lijepi i vedri.

VISIBABA: Uh! Valjda će doći sunce!

Tina Lovrić, 4. b



Tino Bulat, 3. b



Nikolina Bukarica 4. c

Pitali smo ovogodišnje osmaše

Početkom prosinca 2010. godine osmašima smo postavili sljedeći zadatak: **Imaš čarobni štapić i mogućnost ispunjenja jedne želje, za Tvoju sretnu budućnost najvažnije.** Napiši koja je to želja.

Evo što su napisali (želje donosimo redom, po njihovoj brojnosti):

- zdravlje
- upis u odabranu srednju školu
- uspješna budućnost
- odličan uspjeh na kraju školske godine
- odlične i vrlo dobre ocjene u srednjoj školi
- sreća
- dodatni broj želja
- da škola ne postoji
- ljubav
- uspješan športaš
- novac, mir
- poštovanje među ljudima
- da dobijem motor
- nemam želja
- upornost i marljivost
- glasovne sposobnosti
- promjena izgleda
- obitelj
- da budem vlasnik kladionice
- da upadnem u dramsku grupu
- ribar koji lovi zlatne ribice
- prestanak nasilja među ljudima
- da blagdani budu kao iz snova

Priredila Ana Ljulj, 8. a



- Uf, da barem nema škole!

prestane nasilje među ljudima, te da mu/joj blagdani budu kao iz snova.

Sigurno će neki od ovih odgovora većinu čitatelja iznenaditi, a ako učenici i učenice koji su to napisali to stvarno i žele, onda je to za svaku hvalu i pohvalu.

Mia Križan, 8. c

Čini mi se da želje nas osmaša i nisu previše maštovite. Možemo slobodno reći da su očekivane. Najveći broj osmaša želi zdravlje, sreću, uspješnu budućnost.



- Ili da mi je nova majica...



Nije lako ni željeti...

Rezultate „ankete“ komentirali su neki osmaši

Čitajući odgovore naših učenika na pitanje *kad bi imali jednu želju, koja bi to bila*, dobro sam se nasmijala, ali i iznenadila. Mislila sam da će većina odgovoriti: uspješna budućnost, dobre ocjene u školi, još želja i nešto slično, ali je bilo mnogo zanimljivijih odgovora od očekivanih.

Nasmijali su me odgovori poput onog *da postanem vlasnik kladionice*, ili *da škola ne postoji* (to sam zaboravila napisati), *da postanem ribar koji lovi zlatne ribice*, a iznenadili su me odgovori *da se manje zagađuje okoliš*, *da bude mir*, *da se ljudi međusobno poštuju*, *da*

Posebno me zateklo to da bi neki svoju želju „bacili u vjetar“, traže nešto nerealno i neozbiljno. Neke su želje kratkoročne i neispaltive. Tako neki pod svaku cijenu žele odličan uspjeh i upis u srednju školu, bez obzira na sve: na obitelj, prijatelje, zdravlje.

Iznenadilo me to što nema materijalnih želja, tek dvoje ispitanika stavlja novac kao rješenje svoje dugoročne sreće, a jedan želi biti vlasnik kladionice. Istaknula bih da su u životu najvažniji zdravlje, ljubav, obitelj i mir, a sve ostalo proizlazi iz našeg (ne)rada i želje da uspijemo u onom što volimo i što nas ispunjava.

Podsjetila bih drage osmaše, ali i sve ostale, da se upornost i marljivost ne mogu ostvariti čarobnim štapićem, već za njih treba puno truda, muke i rada.

Razmislimo o svojim željama, koliko su one ostvarive, dugotrajne i hoće li nam donijeti trajnu ispunjenost i sreću.

Hanni Baković, 8. a

U nekoliko smo sekunda mi osmaši anonimno pokazali što bismo htjeli imati, dobiti, ili pak ostvariti, ali samo za sebe, za svoju budućnost. Uspješno smo dokazali da se svijet ne emitira u crno-bijelim tonovima kako se često prikazuje, već da su boje sada u modi: bilo je tu vrlo šarenih želja.

Optimizam u ovaj „izvještaj“ je ponajviše unijela činjenica da je šesnaest učenika napisalo zdravlje kao svoj prioritet (ali pazite – šesnaest pubertetlija koje punom snagom tuku „lude godine“). Isto tako su mnogi (sedam njih) zaželjeli upis u odabranu srednju školu, dok je šest njih sebi kao želju zacrtalo sretnu budućnost, što je nekako i najnedefiniraniji (zašto jednostavno kada može komplicirano?), ali isto tako i najsigurniji izbor, izuzev sreće, želje s kojom nikako ne možete promašiti.

Buntovnici su glasali za nepostojanje škole, dok su neki pak pametno zaključili da im dodatni broj želja ne bi bio na odmet (tako su i mene učili odmalena).

Novac će u džep staviti samo dvoje učenika, baš kao i mir (nadajmo se da ti džepovi imaju rupice za ovo drugo pa da malo mira ispadne iz džepa i ode u svijet jer sve ostalo i nema baš nekakvog smisla), dok će dva vječna romantika svoju sreću pronaći u nekakvoj „klišej ljubavi“, baš kao i očekivano.

Bilo je i bit će tu svega i svačega, od miroljubivih ekologa kojima je cilj zaustaviti onečišćenje, preko budućih mega-glumaca pa sve do onih ambicioznih budućih milijardera (uočite sarkazam) koji će i dalje na papiriće preko kojih se, barem na trenutak, mogu vinuti u visine i postati Alisa u svojoj zemlji čudesa, pisati dvije čarobne riječi: „Nemam želja.“

I na kraju mi ostaje još samo da svima vama kojima čarobni štapić nije radio, a zlatna ribica odlutala negdje daleko, poručim jednu stvar koju sam i ja negdje naučila: Nikada vam nije dana želja bez mogućnosti da je ispunite. Naime, možda ćete ipak malo trebati poraditi na tome.

Renata Runjić, 8. b

Čitajući želje naših učenika, mogu reći da se vidi koliko su učenici zapravo odrasli. Veoma je važno što je želja za zdravlje bila na prvom mjestu. Po mom mišljenju ono jest najvažnije i dobro je što su učenici tako razumni, no mislim da ukidanje škole, a ta je želja dobila podosta glasova, ne služi ničemu i u svakom slučaju nikome nije korisna. Bespotrebna je također promjena izgleda jer svatko je lijep na svoj način, ali mislim da bi nam želja za uspješnom budućnosti itekako koristila, a to je samo jedna od mnogih dobrih želja.

Nika Kovačević, 8. d

I ova anketa je pokazala kako smo promišljeno te kako je više nas zaželjelo želje s pravim vrijednostima poput sreće, zdravlja, ljubavi, mira i uspješne budućnosti, a ne materijalne vrijednosti poput novca i „posjedovanja kladionice“ ili „promjene izgleda“. Nadam se da su odgovori kao „da škola ne postoji“ samo dobra šala jer, bez obzira na sve, što bismo mi bez škole?! Ribar „koji ulovi zlatne ribice“ neka mi se javi!

☺

Lucija Šošić, 8. d

Ilustracija u pozadini: Bruno Bašić, 6. a

Naizgled zreli, ipak smo "zeleni"

Kad se pogledam u ogledalo, vidim samo jedno malo prestrašeno dijete koje želi biti prihvaćeno u današnjem svijetu, ali također vidim svoje prijatelje ili drugu djecu koja od sebe žele napraviti nešto što nisu.

Danas više nitko ne želi biti dijete, svi želimo biti nešto što nismo, a to pokazujemo svojim stilom oblačenja, ponašanjem i postupcima. Posebno me pogađa kada vidim da se danas ljudi cijene samo po izgledu, da danas nitko više ne prihvaća različitost kao stil života, već kao nešto grozno. Kao i mnoga djeca, i ja imam svoj stil i svoja razmišljanja, ali bojim se da to nitko više ne shvaća i da mi svi polako okreću leđa, da me gledaju kao nekog tko ne zasluži biti prihvaćen. "Naizgled zreli, ipak smo mi zeleni" dobro opisuje današnje stanje. Svi privlače pažnju svojim izgledom, ali nitko više ne zapaža ono unutar ljudi, ono što nas čini onim što stvarno jesmo – djecom. Naizgled zreli, svojim neodgovornim ponašanjem i nezrelim razmišljanjima odajemo pravu da smo još „mal“ i da se na neki način osjećamo tužnima, da prazninu ispunjavamo svojim oblačenjem, noćnim izlascima, ispijanjem pokoje čašice... i da nismo više ono što nam naše godine govore da jesmo. Nismo više vesela, nasmijana djeca, postajemo nešto sasvim drugo. A zašto? Da budemo prihvaćeni u društvu, to je danas postalo „in“!

Mislim da nas ono što nismo ne predstavlja kao osobe te da smo još samo nezrela djeca koja se žele zabavljati i biti ono što stvarno jesu.

Lucija Veraja, 8. d

Pubertet je stanje totalne nesreće

Da, slažem se s naslovom. Zbilja jest. Najviše mrzim kad me mama tjera da spremam krevet. Tko je još vidio spremati krevet svaki dan? Moje pravilo je: "Zašto spremati krevet kad će se ponovo iznerediti kad legnem u njega?!" Nažalost, zna ona kako postupati s djetetom. Ako ne pospremim, nema računala. Ajde dobro, dobro. Moram i ja nešto raditi.

Druga stvar. Misle da sam u ovim godinama previše agresivan, Ma da, svakako! Ljutim se samo kad izgubim u igrici, ili kad mi baba priča, ili kad je nešto loše na televiziji, ili... Zapravo, teško je priznati, ali možda i imaju pravo. Ipak, postoji i jedna dobra stvar. Evo na primjer ako dobijem 3 ili 2, ili ne dao Bog 1, uvijek se može okriviti pubertet. Kao nisam ja jadan kriv.

Uglavnom, shvatili ste pouku: Brzo povući deku na krevetu, vratiti se za računalo i ne budite baš jako ljuti. Kad dobijete lošu ocjenu, znate koga ćete okriviti.

Andrija Kapitanović, 7. d

PREHRAMBENE NAVIKE UČENIKA OSNOVNOŠKOLSKE DOBI

Hrane li se školarci pravilno i zdravo, u školi će biti koncentrirani i pažljivi. Preskaču li obroke i hrane li se grickalicama i slatkišima, na satu će spavati ili će biti hiperaktivni.

Kako bismo ispitali prehrambene navike učenika osnovnoškolske dobi, u našoj smo školi proveli jedno malo istraživanje. Anketa je provedena na uzorku od 172 učenika 5-ih i 6-ih razreda, odnosno 90 dječaka i 82 djevojčice.

Anketa je sadržavala 13 pitanja koja se odnose na prehrambene navike učenika (doručuju li, što jedu u školi, koliko jedu povrća i voća, mliječnih obroka, slatkiša, koliko tekućine unose u organizam...).

Analizom ankete dobili smo sljedeće rezultate:

Od ukupnog broja učenika njih 122 doručuju svaki dan, 48 ponekad, a samo 2 učenika ne doručuju. U školi najčešće jedu sendviče (75) i peciva (85) a samo 11 učenika za „marendu“ jede slatkiše, jedan učenik ne jede u školi. „Brza hrana“ ipak nije svakodnevica naših učenika pa takvu hranu svaki dan jede samo 7 učenika dok većina učenika (113) takvu hranu jede nekoliko puta mjesečno, a 42 učenika nekoliko puta tjedno. Deset učenika uopće ne jede „brzu hranu“.

Školski obrok, marenda, izuzetno je važan i treba biti sastavljen od hrane visoke prehrambene vrijednosti, a niže energije. Nikako se ne preporučuju slatkiši, grickalice, „brza hrana“ ni gazirana pića. Takvi proizvodi niske su prehrambene vrijednosti, s visokim sadržajem masti i koncentriranih ugljikohidrata što može uzrokovati prekomjernu tjelesnu težinu.

Kuhani ručak ima 125 djece svaki dan, a 46 učenika ponekad, dok jedan učenik nema kuhani ručak. Više od pola učenika (95) svaki dan jede 2 i više komada voća, 51 učenik jedan komad, a 26 učenika ne jede voće svaki dan. Polovica učenika (83) jedu jednu porciju povrća svaki dan, 37 učenika dvije i više porcija,



Školska defektologinja Bruna Dadić

a 52 učenika ne jedu povrće svaki dan. Na pitanje o međuobroku, nakon što je u svakom razredu trebalo objasniti što je to točno (a međuobroci koji se konzumiraju tijekom odmora izrazito su važni za koncentraciju i funkciju mozga), 84-ero djece odgovorilo je da jedu voće, ostatak je ravnomjerno raspoređen na sendviče (40) i slatkiše (37), a 11 djece nema međuobrok.

Slatkiše svaki dan jede 35 učenika, 8 učenika uopće ne jede slatkiše, a 129 ih jede povremeno. Kad su naša djeca žedna, najčešće piju vodu (104), zatim voćni sok (54) pa slatke gazirane napitke (13), tek jedan učenik kad je žedan pije mlijeko. Skoro trećina učenika dnevno konzumira 0,5 l i više mlijeka i mliječnih proizvoda, 99 učenika popije čašu mlijeka dnevno, a 7 učenika ništa od navedenog.

Dnevno popije više od 1 litre vode 103 učenika, a više od 2 litre 48 učenika. Manje od 1 litre popije 21 učenik. **Većina djece aktivno se bavi sportom: 47 učenika aktivno, 51 učenik povremeno, a 33 učenika se ne bavi sportom.**

Kada sagledamo cijelu anketu, možemo zaključiti da većina naše djece ima uredne prehrambene navike. Svaki dan doručuju, imaju kuhani ručak, obroci su uravnoteženi, ima voća, povrća i mliječnih proizvoda, unose dovoljno tekućine i redovito se bave sportom. **Na razvoj prehrambenih navika školske djece najveći utjecaj imaju roditelji, ali svakako treba naglasiti i utjecaj škole na oblikovanje djetetove osobnosti i usvajanje navika glede zdravog hranjenja i ponašanja.**

Bruna Dadić, socijalni pedagog



Redovitim vježbanjem i zdravom prehranom do zdravlja

- Ne jedem gotovo ništa! - jedna je od omiljenih rečenica među onima koji sami sebi ne žele priznati da jednostavno jedu previše i neredovito, a prekomjerne kalorije troše premalo ili gotovo nikako. Takve osobe u pravilu boluju od prekomjerne tjelesne težine.

Nasreću, lijek postoji - promijeniti životne navike i zaboraviti radikalne sezonske dijetе. Gubljenje 5-6 kilograma kroz nekoliko tjedana privremena je varka koja obično urodi uzaludnim izgladnjivanjem. Nerijetko se kilogrami vraćaju u vrlo kratkom vremenu. Varate se ako mislite da će vam pritom pomoći koje-kakvi čarobni čajevi, napitci i/ili tablete.

Uravnotežimo li prehranu i ustrajno se počnemo baviti nekom tjelesnom aktivnošću, dugoročni uspjeh ne će i ne može izostati.

UZOCI PREKOMJERNE TJELESNE TEŽINE

- usporeni metabolizam
- loš izbor namirnica
- izloženost stresu
- neredoviti obroci
- preobilni večernji obroci
- brzo jedenje
- nedovoljno tjelesne aktivnosti

NAČELA PRAVILNE PREHRANE

Iako se ITM ne odnosi na cijelosti na djecu, sljedeća načela pravilne prehrane jednako vrijede i za male i za velike. Kako bismo u kasnijoj životnoj dobi izbjegli pretilost, pothranjenost i nuspojave koje se javljaju uz poremećaje u prehrani, važno je već u djetinjstvu i mladosti znati što, kako i zašto jedemo.

1. Dan započnite uzimanjem svježeg voća.
2. Svakodnevno konzumirajte prirodne sokove od voća i povrća.
3. Ne izgladnjujte se preskačući obroke.
4. Pijte najmanje 8 čaša vode dnevno.
5. Izbjegavajte proizvode od bijelog brašna, bijelog šećera i griza.
6. Slatkiši i slastice neka budu iznimka, a ne pravilo u vašoj prehrani.
7. Izbjegavajte slanu hranu i slane grickalice.
8. Jedite što više svježeg sezonskog voća i povrća uzgojenog u našem podneblju prirodnim putem.
9. Neka riba bude rado viđen gost na vašem stolu (najmanje 2-3 puta tjedno).
10. Svakodnevno se hranite svježe pripremljenim obrocima (ukoliko ste u mogućnosti).
11. I, naravno, bavite se tjelesnom aktivnošću - hodajte, trčite, skačite, vozite bicikl...
12. Za kraj, ne zaboravite: zdrav organizam ovisi o redovitom snu - spavajte najmanje 7 sati kako bi vaše tijelo moglo obnavljati energiju.



Školska liječnica dr. Marija Dabro

INDEKS TJELESNE MASE

Vrlo je jednostavno izračunati imamo li normalnu ili prekomjernu tjelesnu težinu.

Indeks tjelesne mase izračunajte tako da težinu tijela podijelite s kvadratom visine tijela u metrima.

Na primjer: ako imate 60 kg i visoki ste 1,70 m, vaš ITM iznosi 21.

Ukoliko matematika nije vaša jača strana, evo i detaljnijeg prikaza:

$$1,70 \times 1,70 = 2,89$$

$$60 : 2,89 = 21$$

Kriteriji Svjetske zdravstvene organizacije

za ocjenu prehranbenog stanja prema vrijednosti ITM odraslih osoba*:

- ispod 18,5 = pothranjenost
- 18,5 - 24,9 = poželjna težina
- 25,0 - 29,9 = povećana težina
- više od 30 = pretilost

* Djeca u razvoju odstupaju od navedenih parametara ovisno o spolu i dobi djeteta

KVIZ ZA CIJELU OBITELJ

Na svaku tvrdnju o navikama u vašoj obitelji zaokružite: DA/NE/PONEKAD. Nakon zbrajanja bodova, pogledajte rezultate.

Vaša obitelj:

- | | | | |
|---|----|----|---------|
| 1. Ima naviku konzumiranja 3 obroka i 2 međuobroka dnevno. | DA | NE | PONEKAD |
| 2. Ima barem jedan zajednički obrok dnevno. | DA | NE | PONEKAD |
| 3. Prilagođava količinu porcije uzrastu i potrebama djece. | DA | NE | PONEKAD |
| 4. Ima naviku pijenja najmanje 8 čaša vode dnevno. | DA | NE | PONEKAD |
| 5. Ulaže trud (svi članovi) kako bi tijekom obroka svima bilo ugodno. | DA | NE | PONEKAD |
| 6. Izbjegava prisiljavanje da se obrok treba do kraja pojesti. | DA | NE | PONEKAD |
| 7. Ima obroke koji traju dulje od 15 minuta. | DA | NE | PONEKAD |
| 8. Objeduje za stolom. | DA | NE | PONEKAD |
| 9. Izbjegava kažnjavanje ili nagrađivanje hranom. | DA | NE | PONEKAD |
| 10. Ima zajedničke rekreativne aktivnosti 1-2 puta tjedno. | DA | NE | PONEKAD |
| 11. Gleda televizor manje od 1 sata dnevno. | DA | NE | PONEKAD |

Uz svaki odgovor DA zapišite 2 boda, uz odgovor PONEKAD 1 bod, uz odgovor NE 0 bodova.

Zbrojite bodove i pronađite rezultat koji ocjenjuje životne navike u vašoj obitelji.

Majstori življenja (20 - 24 bodova)

Čestitamo! Vaša obitelj ima zdrave prehranbene i životne navike. Vašim dobrim rezultatima pridonose svi ukućani; neki kuhanjem, neki slušanjem...

Samo tako nastavite i osigurana vam je zdrava i sretna budućnost.

Prosječno osviješteni ukućani (13 - 19 bodova)

Članovi vaše obitelji imaju dobre prehranbene navike, ali na nekim bi još trebalo poraditi. Pokušajte uvesti male promjene, odvojite više vremena jedni za druge koliko god se to ponekad činilo nemogućim.

Samo zdrava obitelj je sretna obitelj!

Zdrave navike - što je to?! (manje od 12 bodova)

Ups! Brzo još jednom pročitajte cijeli članak i smjesta uvedite promjene na vaš dnevni jelovnik.

Nastavnici na izletu

Posjet Krapnju i Jurlinovim dvorima

Snažni dojmovi koje su na nas ostavila malena sela kroz koja smo prošli, otočić Krapanj i Jurlinovi dvori ostavit će tragove te ćemo se sigurno poželjeti vratiti nekom drugom prilikom.

I ove godine, povodom Dana škole, veća skupina djelatnika krenula je na jednostavni izlet. Iako odredište nije puno udaljeno od našeg polazišta, sadržaja, zanimljivosti, a nadasve prirodnih ljepota nije nedostajalo. Zapravo, kamo god krenuli, iznova se radujemo otkrivanju nečega novog, drukčijeg od svega što smo do tada vidjeli. Tako nas je i ovog puta iznenadio primorski krajolik, i još više onaj manje primorski kroz koji smo prolazili te izvorni ambijent *Jurlinovi dvori* te mir, tišina otočića Krapnja na kojem se stoljećima njeguje tradicija spužvarstva.

Prvo zaustavljanje u Marini

Posjetili smo OŠ *Ivana Duknovića*. Kroz obnovljenu i proširenu školu prošetali smo s ravnateljem Mirkom Matijašem i nekolicinom djelatnika. Ugodno smo proveli vrijeme razgovarajući s ljubaznim domaćinima koji su nas nakon šetnje školom počastili kavom i kolačima. Nakon ispijene kave zahvalili smo na gostoprimitvu te zadovoljni nastavili putovanje.

Prema pitomim selima primoštenskog zaleđa

Nedaleko od Marine pridružio nam se prof. Nedjeljko Marinov, ravnatelj OŠ *Primošten*, koji je bio naš vodič kroz primoštenski kraj. Krenuli smo prema pitomim selima primoštenskog zaleđa. Samo nekoliko kilometara od mora, u krševitom zaleđu nalaze se malena sela koja otkrivaju ljepote ruralnog ambijenta. U njima vrijeme kao da je stalo. Raštrkana sela, okružena poljima, otkrivaju način života tamošnjih težaka koji su otimali kamenjaru ono malo škrte zemlje i marljivo je obrađivali. Promatrajući slikovite prizore, nemoguće je ne osjetiti toplinu tog kraja. Prof. Marinov nam je pripovijedao o povijesti, djelatnostima kojima se bave stanovnici toga kraja i o ostalim zanimljivostima. Posebnu nam je pozornost privukla izrada primoštenske čipke, koja se naziva i kamena čipka. Danas postoji udruga koja se trudi oživjeti čipkarstvo u Primoštenu. Profesor je pričao i o izložbi „*Primoštenska čipka*“, koja se 2. listopada 2009. održavala u OŠ *Primošten* povodom proglašenja primoštenske čipke nacionalnim nematerijalnim kulturnim dobrom.

Na Krapnju, otoku spužvara i spužvarstva

Ponovno smo se uputili prema obali, točnije do mjesta Bila, a zatim kroz Grebašticu i Žaborić stigli do Brodarice. U 10.30 sati ukrali smo se na brod za Krapanj. Taj otočić sa svega stotinjak stanovnika nikoga nije ostavio ravnodušnim. Kamene kuće, uske kale i crkva sa samostanom savršeni su sklad proš-



Na putu prema Krapnju

losti i sadašnjosti. Mediteranski krajolik, mir i tišina te mirisi koje šire stoljetna stabla čine ovaj otočić posebnim darom prirode.

Ravan kao daska otočić Krapanj najniži je i najmanji naseljeni otok na Jadranu. Smješten u šibenskom akvatoriju, samo je 400 m udaljen od kopna. Najviša mu točka ne prelazi 1,25 m nadmorske visine, a šezdesetih godina prošlog stoljeća s više od 1500 stanovnika bio je najgušće naseljen otok na Jadranu. Površinom je manji od pola četvornog kilometra. Na tako malom prostoru nije bilo lako preživjeti jer su obradive površine na otoku bile vrlo malene. Na Krapnju se stoljećima njeguje tradicija spužvarstva, a jadranska spužva je vrlo cijenjena zbog svoje kvalitete i ljepote. Posebnu cjelinu na otoku čini samostan iz 16. st. u kojem se može posjetiti muzej sa zbirkom spužava, koralja, amfora i antičkog posuđa.

Nakon razgledavanja otoka i posjeta muzeju u franjevačkom samostanu, zaključili smo da ovaj otočić nudi puno više od onoga što možemo očekivati, uzevši u obzir njegovu veličinu. Ako tražite kutak za miran i tih odmor, Krapanj je pravi izbor.

U primoštenskom zaleđu – u Jurlinovim dvorima

Sretni što smo upoznali još jedan biser našeg Jadrana, uputili smo se opet prema zaleđu, spremni za otkrivanje novih bisera Lijepe Naše. A Jurlinovi dvori doista jesu pravi biseri. Otkrili smo ih u Dragi. Priča o njima duga je i bogata, a ispričao nam ju je sadašnji vlasnik don Stipe Perković. Njegov šukundjed Roko otkupio je dvore od vlastelina Marinića. On ih je sačuvao, a Stipin djed Jurlina, po kojemu su dobili ime, dograđivao i obnavljao. U Drugom svjetskom ratu Talijani su ubili Stipina oca i stričeve. U Dvorima je ostala samo majka Antica s djecom, a 1964. dvori su ostali potpuno napušteni. Kad je don Stipe postao župnik u Primoštenu, počeo ih je obnavljati i tako ih sačuvao od propasti. Pomogla mu je slikarica Edith Heinze koja je i započela



Od zidića do zidića

njihovu obnovu da bi tamo stvorila likovnu koloniju. Otvoreni su od 1980. godine i pod državnom su zaštitom kao starina. Čini ih skup priprijetih kamenih kućica u krugu koje čine zatvoreno dvorište. Kućice su građene od kamena, s dosta debelim zidovima, pokrivenne kamenim pločama. U središtu dvora smješten je kameni stol s kamenim klupama, a iznad stola je Brunac, krošnja vinove loze koja ukućane štiti od ljetne vrućine. Tu je i „gusterna“, zatim „slar“ (stubište) koje vodi na terasu s koje se vide polje, vinogradi, maslinici i u daljini plavo more. Kućice koje čine Jurlinove dvore su kužina, tineja, kućica za spava-



Zdravica u Jurlinovim dvorima

nje, kućna kapela, zbirka sakralnih predmeta. Obilazeći kućice, vidjeli smo mnoge stare vrijedne predmete poput tkalačkog stana, stroja za šivanje, alate kojim se obrađivala kamena primoštenska zemlja i druge. Posebno nas se dojmila zbirka sakralnih predmeta koja se sastoji od 150 vrijednih eksponata skupljenih iz crkava župe Primošten Stanovi. Zanimljivo je i raspelo na zidu kraj kamenog oltara u kućnoj kapeli. Napravljeno je od loze i masline na kamenoj podlozi što simbolizira ovaj primoštenski kraj i trud njegovih težaka.

Ručak u Vadlju, selu u primoštenskom zaleđu



Puni dojмова i obogaćeni novom saznanjima, nastavili smo putovanje. Zaustavili smo se u Vadlju. U domaćem ambijentu i ugodnoj atmosferi uživali smo u ukusnim jelima i pićima. Bilo je tu i pjesme, i smijeha, a ponajviše ugodnog druženja.

Šetnja Trogirom i povratka

Dan se bližio kraju. Ispunjeni i zadovoljni zbog svega viđenog, krenuli smo natrag prema Splitu. Bili smo raspoloženi za jednu kratku šetnju starim gradom Trogirom, biserom našeg Jadrana, koji nam je ponudio svu svoju ljepotu. Radovali smo se povratku, ali snažni dojmovi koje su na nas ostavila malena sela kroz koja smo prošli, otočić Krapanj te Jurlinovi dvori ostavit će tragove te ćemo se poželjeti vratiti nekom drugom prilikom.

Anita Jukić, učiteljica

Stručna ekskurzija Verona - Gardaland - Padova

Il viaggio in Italia iliti put po Italiji

2. lipnja 2010., srijeda. Ponoć se bliži. Napetost raste. Uznemireni roditelji okupirali su školsko dvorište. Jedni tragaju za putovnicom, drugi jure kući po jastučić (da se, ne daj Bože, djetetu ne bi vrat ukočio), treći... nije ih bilo moguće popratiti. Djeca? Kao djeca, bezbrižna i sretna, nimalo umorna.

Tako je otprilike izgledao početak naše avanture zvane **STRUČNA EKSURZIJA ZA UČENIKE KOJI POHAĐAJU IZBORNU NASTAVU TALIJANSKOG JEZIKA.**

Za nama su ostala lica zabrinutih roditelja, a ni voditeljicama puta (nastavnica Berić i moja malenkost:) nije bilo sasvim svejedno. Pred nama je bio velik izazov i dugo putovanje.

Noćno putovanje odvija se uobičajeno.

Malo spavanja, više razgovora. Nije bilo jednostavno slegnuti dojmове. Mali granični incident, a onda dolazak u Italiju. Uzbudjenje raste. Novi krajolici izmjenjuju se pred našim očima, čak i nebo ima nekako drugačiju boju. Pozorno slušamo našeg turističkog vodiča Petra dok nam priča o povijesti Trsta, pokazuje nam trčanski zaljev, ali mi ipak ne možemo dočekati dolazak u Veronu.



Padova uoči velikog blagdana

Grad Verona smješten je na rijeci Adige, u neposrednoj blizini Lago di Garda, a broji nešto više od 250 000 stanovnika. U Veroni se nalazi mnoštvo kulturno-povijesnih spomenika, osobito mnogo dobro očuvanih iz rimskog razdoblja, npr. Veronska Arena, treći po veličini očuvani rimski amfiteatar. Arena je izgrađena oko 30. godine, a mogla je primiti čak 22 000 gledatelja.

Verona je grad najpoznatijih svjetskih ljubavnika, Romea i Julije. Julijina kuća velika je turistička atrakcija u Veroni. Do te kuće dolazi se kroz prolaz, a zidovi prolaza ispisani su stotinama ljubavnih poruka. Kada više nije bilo mjesta za pisanje na zidovima, mladi su počeli lijepiti žvakaće gume s porukama, a kasnije i papiriće. Iskreno, očekivali smo da će taj slavni balkon biti malo veći, ali cijela atmosfera bila je jednostavno romantična. Ispod balkona nalazi se kip Julije, a da bi vam se ostvarile ljubavne želje, morate Juliju primiti za grudi. Naravno, svi su nešto poželjeli. Na najpoznatiji balkon ipak se nismo popeli, što zbog promišljenosti, što zbog eura.

Ono što mi je ostalo u sjećanju kao zanimljivo je to da svi u Veroni hodaju „tip-top“ sredi, sa šminkicom, frizuricom, skupom odjećom, a ako ljubimac slučajno obavi veliku nuždu nasred ulice, ne brinite: nema opasnosti da ćete ugaziti jer vlasnik odmah sve počisti. Tako civilizirano, zar ne?!

Napokon u kasnim popodnevnim satima **stižemo u naš hotel „Carica“.** Mogu reći da su sobe bile sasvim dobre, osim jedne sitnice: tuširate se na podu! Da, da, nema tuš kabine ili kade, to ne postoji. Hotelski restoran je „tipico italiano“: dva predjela (uglavnom tjestenina), glavno jelo i desert. Nije da smo se najeli, ali nismo bili gladni. Hvala Talijanima na tjestenini!

Sljedeći dan: GARDALAND – misija mnogih koji su se odlučili na ovo putovanje. Uzbudjenje, iščekivanje, nagle promjene raspoloženja... vozač Stipe koji na svakoj okuci pjevuši: „Ja ga vidim, ja ga vidim!“ Neopisiva euforija! I mi smo ga ugledali - najveći zabavni park u ovom dijelu Europe. (Roditelji, ako mislite da ste ovaj vid zabave prerasli, varate se, jer sadržaji Gardalanda stvarno nisu samo za malu djecu!)

Iako do otvaranja ima još sat vremena, park je već okupiran autobusima iz cijele Europe - Nijemci, Talijani, Slovenci, Hrvati i Splićani... Ulazimo... „Dvoje po dvoje!“ odjekivalo je Gardalandom. Dogovor o kretanju bez razdvajanja - svi za jednoga, jedan za sve. Učenici su bili jednostavno sjajni - poslušni, pažljivi, strpljivi - i hvala im na tome.

Kako opisati Gardaland? Kroz nekoliko rečenica jako teško. To je uistinu čaroban svijet u kojem istovremeno caruju zabava i strah, smijeh i suze. Kako većina naših učenika nije premašila dvanaestu, tako su nastavnice uvele zabrane za najmlađe. **Bavili smo se uglavnom vožnjama na vodi - Vulcano, Tuniga, Colorado Boat, Atlantida (iako smo čekali 45 minuta, isplatilo se!), gusarski brod i Corsari i još puno, puno toga.**

Unutrašnjost parka ugodna je oku, sve je uređeno do najsitnijih detalja. Zabava je trajala koliko radno vrijeme dozvoljava. Umorni, ali zadovoljni vraćamo se u naš hotel na večeru i zasluženi odmor. A u hotelu...? Te večeri svi su spavali kao bebe.

Treći dan rezerviran je za posjet Padovi.

Grad je smješten na rijeci Bacchiglione, broji nešto više od 200 000 stanovnika. Poznat je prvenstveno po renomiranom gotovo 800 godina starom Sveučilištu, između ostalog poznato po tome što je na njemu predavao i sam Galileo Galilei. Grad je slikovito mjesto s gustom mrežom ulica koje se arkadama otvaraju u velike trgovе.

Zanimljiv je **Prato della Valle**, odnosno veliki eliptični trg u čijem središtu je vrt sa 78 skulptura okružen jarkom, koje predstavljaju slavne građane Padove u njihovoj prirodnoj veličini. Već u ovo doba mjeseca svibnja započinju pripreme za veliku proslavu sv. Ante, pa trgovci i proizvođači autohtonih proizvoda pristižu iz svih dijelova Italije, te na Prato della Valle postavljaju štandove u velikim bijelim šatorima.

U Padovi je i prekrasna Bazilika svetog Ante

u kojoj se nalaze njegove relikvije te grob. Od relikvija u cijelosti je sačuvan je jezik, no može se vidjeti i dio čeljusti. Sačuvan je i njegov plašt, ali ne u potpunosti. Unatoč općem mišljenju sv. Ante nije zaštitnik Padove, već Portugala gdje je i rođen. U Padovu je došao pred kraj života gdje je umro i gdje mu je sagrađena bazilika. Postavljamo pitanje vodiču: zašto baš jezik, čeljust, glasnice?

Sveti Ante govorio je propovijedi tako rječito i učeno da se svi zadivljuju. Uz dostojanstvenu i ugodnu vanjštinu, uz jak i mio glas dao mu je Bog i izvrsnu pamet; naukom i molitvom tako je bio prodro u Sv. pismo da je pravi smisao sv. knjiga lako i snažno razvijao.

Nakon razgledavanja užeg centra Padove, odlučili smo se i na panoramsko razgledavanje ostatka grada. Vožnja u otvorenom autobusu bila je pravo rješenje za one koji žele vidjeti, ali ne i hodati. Bili smo preumorni i presretni. Padova nas je oduševila, uostalom kao i cijela ekskurzija. Ipak, bližio se kraj naše talijanske avanture.

Negdje oko podneva smjestili smo se na sjedala vrlo udobnog autobusa, te uz pjesmu i šale naših vozača krenuli prema Splitu gdje su nas nestrpljivo čekali roditelji. Vjerujemo da će ovo putovanje ostati trajna lijepa uspomena svim sudionicima.

Vedrana Šitić, prof. talijanskog jezika



Na izlasku iz Gardalanda

Osmaši na ekskurziji u Slavoniji

Nezaboravni ekskurzijski dani

1. dan

Dana 15. rujna 2010. u ranim jutarnjim satima krenuli smo Dalmatinom prema svom odredištu – ravnoj Slavoniji. Najprije smo se zaustavili na Dalmatininom najprivlačnijem odmorištu – „Krki“.

Naše drugo odmorište je *Memorijalni centar „Nikola Tesla“* u Smiljanu. Pažnju nam je privukla Teslina turbina i ispitna stanica.

Tog prvog dana u večernjim satima stigli smo na cilj, u hotel *Villa Valpovo*.



U neobičnom Teslinom parku u Smiljanu

2. dan

Poslije doručka odlazimo u Vukovar čiji vodotoranj - simbol patnje grada - podsjeća na teška vremena. Posjećujemo *Vukovarsku bolnicu* i u njoj *Sobu sjećanja*, zapravo podrum bolnice u kojem je rekonstrukcijom prikazano kako je sve izgledalo kobnog dana 18. studenog 1991. godine. Na pločicama podruma pratimo sva stradanja, a na zidovima su upisana imena hrvatskih branitelja i medicinskog osoblja, odvedenih iz bolnice i



Prikaz podruma vukovarske bolnice u ratu 1991.



Soba sjećanja u Vukovaru

pogubljenih na Ovčari. Posjećujemo Ovčaru i *Spomen-dom na Ovčari*. Tuga se slila u srca svih nas, suze su tekle gotovo svima. Nezaboravni trenuci! Tamo svatko mora otići da bi barem približno dočarao strahote koje su se događale na tim mjestima.



Na Ovčari



8. c u Vukovaru



Dekavci na obalama Vuke

Zatim odlazimo u Ilok, najistočniji hrvatski grad, i Iločke podruma. Potom smo posjetili Osijek i u njemu crkvu sv. Petra i Pavla. Vraćamo se u hotel na večeru, a onda - disko.



U Iločkim podrumima

3. dan

Jutro je započelo kao i obično. Slijedio je posjet Đakovu i Našicama.

U Đakovu smo se divili katedrali, muzeju... razgledavali grad, a u Našicama posjetili ZOO „Bizik“ i njegove lavove, tigrove, jaguara, crnu panteru, zmije...

U večernjim satima smo se vratili u hotel i večerali te „diskali“.

4. dan

U Kopačkom ritu vožnja brodićima. Bilo je hladno i vlažno, neugodno, stoga i ne odveć zanimljivo.

Kad smo se vratili, u hotelu nas je dočekao ručak. Navečer smo znali da nam je to zadnja večer u hotelu pa je morala biti drukčija nego proklele tri: svi su plesali i pjevali, čak i nastavnice.

5. dan

Pet dana prošlo je u trenu. Stvari smo spakirali još sinoć, kuferu smo smjestili u autobus i žurimo na doručak - obilati švedski stol. Opraštamo se od prekrasne *Ville Valpovo*. Put od Valpova do Splita je dug, ali mi se znamo zabavljati... Bilo je šala, viceva, smijeha... Pauzirali smo u Zagrebu – posjet katedrali, Trgu bana Jelačića, pivnici *Zlatni medo*... Umorni i nenas-



Ručak u Pivnici Zlatni medo, Zagreb, 5. dan

pavani, ali sretni i zadovoljni, vraćamo se kući. Obećali smo jedni drugima da na rastanku ne ćemo plakati, iako nam je bilo teško pri srcu. Kako je tek onima koji na ekskurziji nisu bili!? Nezaboravni dani!

Priredile:

Barbara Podrug, Lara Mladinić i Ivana Jalić, 8. c

A - najbolje s naše ekskurzije:

polazak na ekskurziju, hotelske sobe, disko, posjet Vukovaru, Ovčari i Osijeku, zajedništvo u hotelskim sobama – bez spavanja, atmosfera u autobusu tijekom cijele ekskurzije

Mia Križan, 8.c

B - najbolje s naše ekskurzije:

najpotresnije mjesto – vukovarska bolnica i Ovčara, najluđe mjesto - ZOO vrt „Bizik“, najljepše mjesto - Mirogoj, najbolji ručak - pivnica „Zlatni medo“, Zagreb, najljepše odmorište – „Krka“, najdosadniji događaji - javljanje vodiča

Mateo Strmotić, 8. c

Suza za Vukovar

Vukovar, barokni grad na mjestu gdje Vuka susreće Dunav, zauzima posebno mjesto u srcu svakog Hrvata.

„Mali Beč“ titula je koju je Vukovar zaslužio umijećem infrastrukture i raskošnim načinom življenja svojih stanovnika. Godine 1991. Vukovar je bio sve osim „Malog Beča“, ne bi se čak mogao ni nazvati gradom da nije ostalo mnogo hrabrih ljudi koji su ga skrivali u srcu i nisu htjeli napustiti. Te 1991., za Hrvate tragične i ponosne godine, Vukovarci su najveći teret slobode iznijeli na svojim ranjenim leđima. Treća vojna sila po snazi u Europi, s osamdeset tisuća bezosjećajnih i krvoločnih vojnika, harala je gradom rušeći sve nesrpsko što joj se našlo na putu. Hrabri branitelji Vukovara odolijevali su svakodnevnim žestokim napadima. Zahvaljujući njima, ostatak Hrvatske bolje se pripremio za nasrtaj agresora s drugih strana. Kalvarija koju su prošli svi Vukovarci tih ratnih mjeseci, za mnoge je okončana u masovnim grobnicama i logorima diljem Srbije. Vječni simbol grada, vodotoranj, drži se uspravno sve do danas, kao i ponos onih ljudi koji su ratnih godina pridonosili obrani grada. Spomen na Vukovar u svakome od nas izaziva prvenstveno tugu i suosjećanje, ali i veliki ponos što smo pripadnici naroda koji je srcem, više nego oružjem, branio svoj grad. Tu ratnu sramotu nikad ne smijemo zaboraviti jer bi zaboravom ratne žrtve *Grada Heroja* bile uzaludne. Jedna suza i molitva za Vukovar kao i vječno sjećanje na stradanje, najmanje je što svatko može učiniti za Vukovar danas.

Mi Hrvati se grada na Vuki trebamo sjetiti više puta, ne samo na neku obljetnicu, pomoliti se za Hrvatsku i pustiti suzu za Vukovar.

Josip Varnica, 8. c

Za tragediju koja se dogodila u Vukovaru trebali bi znati svi. To što se tamo dogodilo, jednostavno je nemoguće opisati riječima. Takvu tugu, jad i bol mnogi su izvjestitelji tijekom rata pokušavali opisati, ali ta je tragedija ustvari bila mnogo, mnogo gora, strašnija. Vidjeti Vukovar onako napola porušen i pun tuge bilo je nešto strašno, a Ovčari još strašniji. Na Ovčari smo vidjeli logor u kojem su stradali mnogi naši branitelji, ali i civili ranjenici. U tom logoru su na zidove zalijepljene slike i osobne stvari stradalih branitelja, a na sredini je zapaljena svijeća oko koje se vrte imena svih poginulih branitelja. Upravo nas je Ovčara najviše ražalostila. Kada su nam rekli da idemo posjetiti Vukovarsku bolnicu, mislili smo: bolnica kao svaka druga, ali ono što nas je tamo čekalo, bilo je mnogo više od obične bolnice. Video iz ratnog vremena, stari bolnički kreveti, sobe koje su napravljene što sličnije onima iz rata, zid s imenima poginulih i nestalih ljudi, sve smo to tamo vidjeli. Osjećaj koji me obuzeo dok sam to gledala, ne može se opisati riječima. Sva tuga i bol skupile su se u meni taj dan i pretvorile u suze. Nezamislivo mi je kako su imali srca ubiti tolike ljude, kako su imali srca bacati na *Vukovarsku bolnicu* dvadesetak granata dnevno, kako su imali srca onako hladnokrvno mučiti naše branitelje, pa čak i žene i djecu?! To su samo neka od mnogih pitanja koje su postavljali u sebi vjerojatno mnogi koji su posjetili ova mjesta stradanja. Nezamislivo mi je i to kako neki ljudi danas mogu živjeti sa saznanjem da su nekoga ubili.

Tragedija koja se dogodila u Vukovaru ne smije biti zaboravljena. Svaka nova generacija mora znati za priču o Vukovaru.

Vukovar će zauvijek ostati naš *Grad Heroj*, baš kao što je Siniša Glavašević u svome izvještaju rekao: „A Grad, on je cijelo vrijeme bio s vama, samo skriven da ga krvnik ne nađe.“ To treba upamtiti i svaki put, kad se sjetimo Vukovara, s ponosom pustiti suzu za Grad i za branitelje.

Mia Križan, 8. c

Božićna priredba



Antonio Milatić i školski zbor



Gli angeli



Ekskluzivni intervju iz Betlehema



Moderni balet u izvedbi Anamarije Alebić

Božić je osobito vrijeme u godini kojem se svi radujemo iz osobnih razloga. Nekima Božić znači veselje s okupljenom obitelji, nekima znači darivanje; neki se raduju samo zbog školskih praznika. U školi tu radost uvijek obilježimo prigodnom priredbom neposredno prije završetka polugodišta.

Kao ni na prošlim pa tako ni na ovoj božićnoj priredbi nije nedostajalo pjesme, plesa ni zabave. Priredbu su otvorili voditelji Ana Ljulj i Vedran Beara te najavili veselog Antonija Milatića, učenika 1. d razreda koji je zajedno s tatom otpjevao pjesmu koju su sami napisali. Nakon njega nastupio je raspjevani zbor. Poslije njih nastupili su učenici 5. c koji su nam zanimljivom recitacijom čestitali Božić. Zatim su anđeli četvrtog razreda unijeli malo stranog jezika u priredbu te na talijanskom otpjevali *Tihu noć*. 4. a nas je obradovao zanimljivom recitacijom. Sljedeći su nastupili učenici 6. b s duhovitim igrokazom o pastirima. Malo plesa u priredbu unijele su gljivice muhare. Rasplesani učenici 2. d plesali su na pjesmu „Zvončići“.

Kao i svake godine, i na ovoj priredbi nas je oduševila balerina naše škole Anamarija Alebić. U nastupu joj se pridružila Sara Čupurdija koja je pomogla učiniti njenu izvedbu duhovitom. Cijeli program zašecerio je školski zbor koji je raspjevao sve prisutne. Tijekom priredbe zabavljao nas je Djed Božićnjak (zapravo Matej Kalebić). Čuvši pozitivne komentare od strane roditelja i učenika, shvatila sam da se trud koji su ulagali učitelji i učenici ipak isplatio.

Helena Barać, 6. b

Naš školski zbor na svojim turnejama



Sudjelovali smo na 38. smotri kulturno-umjetničkog stvaralaštva Splita i županije u HČD Lora

Nakon što smo dugo vremena uvježbavali i pripremali naš „glazbeni mix“, u četvrtak, 27. svibnja 2010., trebali smo pokazati što znamo jer tada je bio nastup na 38. smotri kulturno-umjetničkog stvaralaštva mladih koja se održavala u Lori.

Na vrijeme, dakle još prije 20 sati, svi su pjevači, glumci i plesači bili tamo, spremni za nastup. Mi smo se osjećali kao prave „zvijezde“ i spremno smo pozirali pred fotoaparatom.

Počelo je oko 20.30 sati, a mi smo nastupali prvi po redu i tako otvorili Smotru, zapravo probili led i time osvojili velik pljesak.



Profesorica Bakotić s raspevanom družinom

Da vladamo pozornicom, pokazalo se i kad su gledatelji spontano počeli pljeskati na vesele ritmove pjesama „Cvit Mediterana“ i „Večeras je naša fešta“. Ne znam kako je sve izgledalo iz publike, ali mi smo na pozornici uživali i osjećali da smo obavili dobar posao, a osmijesi i pohvale nakon našeg nastupa to su i potvrdili.

Za taj uspjeh moramo zahvaliti našoj voditeljici, nastavnici glazbene kulture Zlatki Bakotić, koja nas je okupila i osmislila cijeli nastup.

Posjet Primoštenu

Nakon uspješnog nastupa na Smotri, s istim smo se pjesmama uputili i u Primošten. Ondje smo opet nastupili prvi. Pjevali smo na otvorenom prostoru, točnije, na trgu. Gledatelji su oko nas stajali na nogama.

Osim pjevača, u programu je sudjelovalo puno plesača, čak su nekima od nas, neki od njih posebno zapeli za oko.

Poslije nastupa imali smo pregršt slobodnog vremena koje smo iskoristili za šetnju po plaži, kupnju sladoleda i palačinka, za razgovor i smijeh, a poneki za kupnju suvenira i drugih stvarčica. Slobodno vrijeme korišteno je za druženje i upoznavanje s onima koje su neki od nas odmah bili primijetili. Moram priznati da nitko od nas nije priželjkivao kraj ove avanture, baš naprotiv. Željeli smo ondje ostati što duže, svatko iz svojih razloga.

Na povratku u Split bili smo gotovo raspevaniji nego na pozornici. Čak ni u 22 sata kad smo stigli kući, nismo bili nimalo umorni.



Nastup u Primoštenu

Spaladium Arena - Dani beba, djece i trudnica

Odmah na početku ove školske godine prisjetili smo se našeg „glazbenog mixa“ pa smo s njim gostovali i u Spaladium Areni, povodom „Dana beba, djece i trudnica“. Ondje smo pjevali okruženi igračkama i balonima. Bili smo ponosni što smo doprinijeli dobroj atmosferi. Ni ovoga puta nismo bili samo oni koji zabavljaju druge, nego smo se i mi zabavili, a dodatno su nas razveselili džepovi puni lizalica, balona, bombona, ali i drugih stvari.

Prodavačice su reklamirale razne proizvode i svoje trgovine. Prodavale su, ali i poklanjale, svašta što bi moglo zatrebati mami, bebama i trudnicama, pa i nama.

Ondje smo se osvježili i coca-colom, a čak su nas snimili za televiziju. Nakon odlično izvedenog nastupa i nekog vremena provedenog besposleno tumarajući po Areni, skupljajući svakakve stvarčice, gledajući druge kako nastupaju ili loveći televizijske kamere, prošetali smo do bazena i jedva odoljeli napasti da se u njemu i okupamo.

Nakon još jedne glazbene „avanture“ dočekali smo autobus i sretno se vratili na Ravne gdje smo se razišli. Iako skoro nitko nije želio nakon nastupa sjesti u školske klupe, na zadnja smo dva sata ipak došli, i sve je prošlo u najboljem redu.

Poslije svih ovih uspješno održanih nastupa, putovanja i druženja, samo mogu reći da se kao i ostala djeca nadam da će ih biti još!

Hana Perković, 7. b

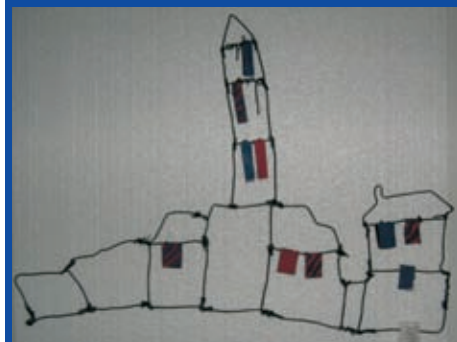
Posjet Muzeju grada Splita

Školski zbor ovu će školsku godinu pamti po brojnim nastupima. Jedan od njih bilo je i gostovanje na likovnom natjecanju LK koje se održalo 15.3. u Muzeju grada Splita. Na izložbi su predstavljeni radovi koji su izabrani za županijsku izložbu. Radovi učenika iz raznih škola sa šireg dalmatinskog područja, pa tako i iz naše škole, posvjedočili su nam kreativne vještine brojnih učenika.



Rad Petre Marić, 6. b

Među radovima bila su izložena dva rada naših učenika: Petre Marić (6. b) te Tee Luković (6. a). Njihovi radovi napravljeni su od žice i maštovitih kuća od kartona koje predstavljaju dijelove grada Splita.



Rad Tee Luković, 6. a

One su svojom kreativnošću uspjele zadiviti izbornu povjerenstvo i plasirati se na državno natjecanje. Naš zbor uveličao je izložbu glazbenim koktelom Cvit mediterana.

Karla Matošić, 6. b



Školski zbor na nastupu u Muzeju grada Splita

Bijeli izlet



Snijeg, sunce i sanjke- zabava neizbježna

Najljepša obavijest ove školske godine bila je da ćemo ići na izlet na Mukinje, rekreativno skijalište u sastavu Nacionalnog parka Plitvička jezera. Stalno smo o tome razgovarali i s nestrpljenjem iščekivali dan odlaska. U rano jutro 4. veljače ispred škole su se okupili učenici svih petih razreda i jednog sedmog, te presretni krenuli autobusom. Uz pjesmu i smijeh brzo smo stigli do cilja. Pred nama se prostirao veliki snježni prekrivač, blještav od sunca koje se smiješilo na nebu. U jednom trenutku bjelinu su ukasili crveni, žuti, zeleni, ljubičasti, modri vragolani koji su se gurali da što prije izađu sanjke.

Radosni povici, smijeh, guranje, sankanje, grudanje ispunili su Mukinje. Na sanjkama smo letjeli nizbrdo kao da nas snažan vjetar gura u leđa, a penjali se natrag kao pogrbljeni starci koji vuku težak teret. Ipak, sve to smo ponovili stotine puta jer mi smo djeca s mora i posebno se radujemo snijegu. Čak se i pizzi nismo posebno radovali. Pojeli smo je vrlo brzo da bi se što prije vratili na snijeg i nastavili snježne vratolomije. Vrijeme je brzo prošlo i dan iz snova bližio se kraju. Mokri i umorni, ali sretni i zadovoljni, krenuli smo prema Splitu. Bila je to nezaboravna snježna uživancija koja će mi dugo ostati u sjećanju.

Bruna Bašić, 5. b

Stigli smo na sanjkalište Mukinje. Snijeg se caklio na suncu. Sanjke se razletjele na sve strane.

Hladnoća nam ne smeta. Svi smo veseli, iako nam je sva odjeća mokra. Torbe čekaju na tribinama dok se njihovi vlasnici vesele na debelom bijelom pokrivaču. Vrijeme je ručka i miriše hrana. Malo tišine, a onda sanjke opet lete i čuje se veseli smijeh. Snjegovići smrznuto stoje i čekaju svoje nove susjede. Znojna i umorna djeca odmaraju se na klupama. Slijeđi fotografiranje i povratak kući. Autobus brekće na mokroj cesti i čeka svoje učenike. Sanjke se spremaju u prtljažnik i kreće se prema Splitu. Baš je bilo dobro!

Lucija Stipičić, 5. a



Nije bilo velikog odmora...



...ali nitko se nije bunio

Romantična proslava Dana ljubavi

Valentinovo na naš način



Glazbena podloga, ljubavni stihovi i ruža - romantika do plafona

Valentinovo možda i jest poprimilo obilježja još jednog potrošačkog blagdana. Sve zavisi tko ga slavi i zašto ga slavi. Za one iskrene srca, Valentinovo je ipak Dan ljubavi, one iste koju bismo trebali svakodnevno veličati.

Kao što odrasli znaju voljeti, isto to znaju i djeca. Nekoliko dana uoči Valentinova, na prijedlog nastavnice Zlatke Bakotić, pokrenuli smo natječaj za najljepše ljubavne stihove. Učenici su nevoljko prihvatili zadatak, ali ipak su ga prihvatili. Dok smo na satovima hrvatskog jezika čitali pjesme, mladi su glazbenici pripremali svoje instrumente i birali odgovarajuće glazbene podloge.

I tako se 14. veljače, sasvim spontano, održala Večer ljubavnih melodija i stihova. Kinodvorana bila je premala za sve zainteresirane, stoga su proslavi prisustvovali samo pojedini učenici.

Na pozornici su se izmjenjivali zvukovi i stihovi čineći skladnu ljubavnu simfoniju. S obzirom na velik broj izvođača bilo bi neprikladno izdvojiti samo pojedine. Svi su svoj zadatak izveli majstorski- i voditelji, i recitatori, i glazbenici.

Učenici su još jednom pokazali interes za nekonvencionalne načine rada u nastavi, odnosno kako ploča i kreda nisu jedina sredstva pomoću kojih možemo nešto naučiti.

Maslačak



Tko kaže da harmonika i romantika ne idu zajedno?



Gužva i uzbuđenje u publici



Nije bilo lako izigravati Don Juana

Trideset minuta radijske slave

Mi smo na redu



Prvi susret sa studijem

Kada su nam **11. ožujka** javili vijest o snimanju radijske emisije o našoj školi, objeručke smo se primili posla. Riječ je o emisiji Radio Splita pod nazivom „**Mi smo na redu**“. Emisija je postojala prije 15-ak godina, tada pod uredničkom palicom novinarkе Mirjane Maroević, a danas ju je s istom svrhom oživjela glavna urednica gđa Vedrana Krstić-Ivanišević. Svakog petka u poslijepodnevним satima rezervirano je pola sata za sve splitske osnovne škole.



Naši voditelji za mikrofonom

18. ožujka bio je naš termin. Kroz nekoliko trenutaka osmislili smo teme o kojima ćemo govoriti u emisiji, slijedile su audicije, probe, snimanja... Svi su željeli sudjelovati i dati svoj doprinos u stvaranju emisije. Nažalost, to nije bilo moguće. Oni najuporniji dobili su svojih 5 minuta slave, a ostali su stavljeni na čekanje do neke druge emisije. Vremena je bilo premalo, a ambicija previše.

Da ovu školu pohađaju marljiva i krasna djeca, potvrdila je i skupina učenika (iz svih razrednih odjela) koji su 16. 3., na dan snimanja došli u 8 sati u školu iako nije bilo nastave (Županijsko natjecanje iz geografije). Usprkos manjim tehničkim problemima, prikupili smo dovoljno (i previše) materijala te se u samostalnom aranžmanu otputili prema Radio Splitu. U pomoć nam je pristigao tehničar Mario. Skupina od 15-ak učenika i dvije nastavnice (Iva Bečić i Antonela Berić) uskoro se našla u studiju.

Snimanje emisije prošlo je glatko zahvaljujući učenicima koji su se ponašali kao da su rođeni s mikrofonom pred ustima. U svemu nas je dodatno ohrabrivao gosp. Stipe Blažević, tehničar koji je bio zadužen za našu emisiju.

Nakon brzog i uspješnog snimanja urednica nas je povela u obilazak Radija - izravno smo slušali vijesti u studiju, razigrali se pred kamerama u tv-studiju... Među učenicima je vladalo oduševljenje; nije im se išlo kućama, ali... Jedino što nam je nakon svega preostalo bilo je čekati petak jer ni sami nismo znali kako će emisija zvučati.



U zagrljaju s Mladenom Vukovićem

Petak, 18 sati - svi vrtimo radijske stanice i tragamo za frekvencijama Radio Splita... Kad odjednom, zaori se školskim hodnicima: „Danas smo mi na redu.“ Sve je utihnulo. Upijali smo svaku riječ i ponosno slušali naše mudre glave. A baš su bili mudri! Školu su (bez prisile) predstavili u najboljem mogućem svjetlu - našla se tek tu i tamo pokoja realna zamjerka. Snimku emisije možete poslušati putem interneta, na stranicama Radio Splita.

Maslačak



Bili smo i pred kamerama u tv-studiju

Nastava izvan učionice

Nastava može biti drukčija, nastava može biti zanimljivija. To znaju i učenici, i nastavnici, ali, nažalost, programi, planovi, pravilnici i zakoni često nam nameću teret kolotečine u učionici. U školskoj knjižnici održali smo sat Hrvatskog jezika, odnosno raspravu na temu: *Školska lektira (ne)doprinosi jezičnoj, kulturnoj i općoj naobrazbi.*



- Ma čemu služi taj Šenoa? - pitali su se neki.



Knjižnica se pokazala kao motivirajuća prostorija

Sat razrednika trebao bi biti jedan od važnijih dijelova učeničke satnice. Upravo na tom satu možemo razgovarati o bilo čemu ili bilo gdje... Tako su se jednog ugodnog proljetnog poslijepodneva učenici 6. a razreda uputili u obližnji park i tamo održali sat razrednika. Jednostavan, ali i učinkovit način kako djeci pokazati da o životu učimo na različite načine, na različitim mjestima.



SRZ - okrugli stol

Posjet Makedonaca našoj školi Naši novi prijatelji

Ovu školsku godinu pamtit ćemo po mnogim zanimljivim trenucima. Osim izgradnje i službenog otvorenja dvorane, u ožujku su našu školu posjetili vrlo zanimljivi gosti. Oni su, vjerovali ili ne, Makedonci, višegodišnji splitski prijatelji. Koliko se po njihovim osmijesima dalo zaključiti, bili su ugodno iznenađeni našom školom, ne samo njezinim izgledom već, kako kažu, urednošću te odgojem učenika. Doputovali su iz, ne tako daleke, Makedonije a mi smo ih gostoljubivo dočekali. Iako su neočekivano vješti u izgovoru hrvatskog jezika, s nekima od njih bilo je teško razgovarati, no ipak smo se sporazumjeli. Naši su gosti bili izrazito susretljivi, pokušali su nam dati jasne odgovore na makedonskom jeziku.



Makedonsko izaslanstvo u našoj zbornici

Iz kojeg makedonskog grada dolazite?

- Kao što vidite, mnogo nas je ovdje prisutnih, nismo svi iz istog grada, točnije trenutno se u ovoj prostoriji nalaze ljudi iz šest različitih gradova.

Je li vam ovo prvi posjet Splitu?

- Da, ovo nam je prvi posjet, žao nam je što ga nismo ranije posjetili jer koliko smo do sada uspjeli vidjeti grad je uistinu prekrasan.

Kako se osjećate u našoj školi i što vam se posebno sviđa?

- Ovdje se zaista ugodno osjećamo, posebno zato što ste nas dočekali s velikim osmijehom na licu i, kako se kaže, raširenih ruku.

Koja je razlika između splitskih i makedonskih škola?

- Pa, razlika nije znatno velika, ali sa sigurnošću mogu potvrditi da vaša škola ima jako lijepo i sređeno igralište, a o dvorani da i ne govorimo. Naše se škole trenutno obnavljaju, radovi idu polako, ali sigurno.

Nalikuje li hrvatski obrazovni program makedonskom sustavu?

- Otprilike su isti, kako u hrvatskom sustavu, tako i u makedonskom imamo osam godina osnovnog školovanja, četiri godine srednje škole, te pet godina fakulteta.

Hoćete li opet posjetiti naš grad i zašto?

- Nadamo se da hoćemo, kao što smo već istaknuli, Split je uistinu lijep grad i bili bismo najsretniji kad bismo ovdje dolazili svako ljeto i uživali u neodoljivom Jadranskom moru.

Porazgovarali smo i s mladom, ali vrlo zanimljivom osobom, Bojanom koja dolazi iz grada Skopja. Rekla nam je da je, kao i ostatak



Hrvatsko-makedonski intervju

njezinih kolega, oduševljena Splitom i našom školom. Između ostalog sviđa joj se hrvatsko more, splitska Riva i uvijek nasmijani ljudi. Kaže kako bi voljela da je jednom uhvati ona naša poznata „splitska fjaka“. Osim fjake, sunca i mora, njezina očekivanja bila su u potpunosti ispunjena. Zadovoljna je školskom dvoranom, lijepo uređenom školom i ugodnim dočekom. Svidjele su joj se fritule kojima smo ih počastili.

Ovo nam je uistinu bilo lijepo i nezaboravno iskustvo, upoznali smo zanimljive i drage ljude. Posebno nam se svidio njihov izgovor hrvatskih riječi. Voljeli bismo kad bi nas „naši“ Makedonci malo češće posjećivali jer su njihove priče vrlo zanimljive i poučne. Nadamo se da ćemo i mi jednog dana imati priliku posjetiti Makedoniju, njihove osnovne ili srednje škole, saznati kako se đaci snalaze u školi i jesu li ikada bili u Hrvatskoj.

Priredile: Ana Ljuli i Hanni Baković, 8. a

Učenici na terenskoj nastavi iz Biologije

Krasno je subotnje jutro 13. studenog 2010. godine. Učenici 7-ih i 8-ih razreda u pratnji učitelja (Silvana Mijić, prof. kemije i biologije i Marka Višića, prof. matematike) krenuli su na terensku nastavu na Kašjune. Cilj ove terenske nastave bio je upoznavanje s podvodnim svijetom i utjecajem čovjeka na okoliš. Na Kašjunima su nas dočekali naši domaćini - članovi podvodnog društva *Mornar* koji su nam pokazali neke krasne primjerke podvodnih životinja: školjaka, puževa i alga.



Ekološki osviješteni učenici

Nakon toga smo prionuli na posao i očistili plažu od smeća koje naši dragi sugrađani vole ostavljati po plaži. Nagrađeni smo ukusnom marendom.

Potom su nas posjetili novinari HRT-a kojima smo dali kratke izjave. Naših pet minuta slave prikazano je u emisiji HRT-a *More*.

Poslije druženja s novinarima, gumenim čamcem smo se prebacili do većeg usidrenog broda gdje nam je gosp. E. Čupo održao kratko predavanje o ronjenju.

Učitelj matematike Marko Višić nas je naučio kako vezivati brodske čvorove.

Još smo malo uživali u vožnji gumenjakom i druženju na našoj prekrasnoj splitskoj plaži, a onda je valjalo poći kući.

Za uspomenu su nam ostale majice i - naravno - fotografije.

Marija Magdalena Milić, 8. d



Svladali smo tajne ribarskih čvorova

Mi i naši stariji (psihotest)

Sigurno ste već bezbroj puta čitali tekstove i testove koji govore o odnosu prema starijima i sigurno vam je sad već zlo od samog spomena takvog naslova. Ne brinite se, mi vam nećemo „soliti pamet“ i uzaludno objašnjavati kako se trebate ponašati prema starijima. Zbog sigurno ste već upoznati s činjenicom da svoje starije (roditelje, bake, djedove, nastavnike itd.) treba poštivati i dobro se odnositi prema njima. No, činimo li to? Poštujemo li starije? Cijenimo li ih onoliko koliko oni to zapravo zaslužuju? Ovaj psihotest pomoći će vam da uvidite svoje pogreške u ophođenju sa starijima i da ih navrijeme ispravite.

1. Sukobljavate li se s odraslima?

- a) Nikada, sukobljavanje s odraslima za mene je potpuna nepoznanica.
- b) Svakodnevno, oni me ne shvaćaju.
- c) Ne često, po potrebi.

2. Koji su najčešći razlozi svađe?

- a) Internet i škola
- b) Prenaporni su i mijesaju mi se u život
- c) Ne svađam s odraslima, jer ih cijenim i smatram da i bez mene oni imaju dovoljno problema

3. Kako postupiš kada starijima treba pomoći?

- a) Uvijek im pomognem.
- b) Nemam vremena za pomaganje, imam dovoljno svojih briga.
- c) Kad god mogu, pomognem im jer imam obzira prema njima.

4. Smatrate li da se prema svim starijima trebate jednako ponašati?

- a) Smatram da samo moji roditelji i ukućani zaslužuju moje poštovanje.
- b) Prema svim starijima ponašam se jednako, jer svi smo mi jednaki.
- c) Ma tko ih još poštuje!

5. U autobusu ti priđe starija gospođa i zamoli te da joj ustupiš svoje mjesto. Što ćeš učiniti?

- a) Bez ikakvih prigovora ustupam svoje mjesto starijoj osobi
- b) Odbijam napustiti svoje mjesto i govorim joj da sjedne drugdje
- c) Ustajem uz „gundanje“ i brojne prigovore

6. Podržavaš li propis po kojem starije osobe imaju prednost pri posjeti liječniku?

- a) Podržavam, zbog toga što mlađi imaju više strpljenja i trebalo bi im biti lakše čekati
- b) Protiv toga sam, zato što stariji ljudi imaju više vremena, a mlade čekaju obaveze
- c) Nemam određeno stajalište prema tome, svedjedno mi je

7. Kakvima držiš svoje starije nastavnike?

- a) Stariji nastavnici su bolji zbog toga što imaju više iskustva.
- b) Jednako cijenim sve nastavnike bez obzira na životnu dob.
- c) Smatram da su stariji nastavnici popustljiviji i da ih je lakše prevariti.

8. Kad su tvoji baka i djed bolesni, što činiš?

- a) Prepuštam roditeljima da se brinu o tome.
- b) Zabrinut(a) sam i skrbim o njima.
- c) Ništa ne poduzimam, moji baka i djed nisu mi toliko bitni, na mladima svijet ostaje.

9. Zbog čega najviše cijeniš svoju baku i djeda?

- a) Najviše ih cijenim zbog njihove neizmjerne ljubavi i razumijevanja.
- b) Zapravo ih i ne cijenim, osim kada mi daju novac.
- c) Volim ih i cijenim zbog malih stvari, npr. bakinih kolača i djedovih priča.

	a)	b)	c)
1.	6	0	3
2.	3	0	6
3.	6	0	3
4.	3	6	0
5.	6	0	3
6.	6	0	3
7.	3	6	0
8.	3	6	0
9.	6	0	3

*0-18

Ti uopće ne mariš za svoje starije, „voliš“ ih samo kad imaš koristi od njih. Krajnje je vrijeme da promijeniš svoje ponašanje. I ti ćeš jednom biti u sličnoj situaciji. Trebaš poštivati starije jer su oni bitan dio tvog života, oni su ispunjeni iskustvom i mudrošću koju je ono stvorilo. Oni te vole i razumiju.

*18-36

Ti si zlatna sredina. U nekim situacijama poštuješ starije, dok ponekad nemaš poštovanja prema njima i ponašaš se kao da su oni tvoji vršnjaci. Trebaš znati: Stariji su ti koji su te odgojili i ulili ti svu ljubav i znanje koje posjeduješ. Pripazi jer, iako su stariji od tebe, i oni su ljudi kojima je potrebna ljubav i pažnja.

*36-54

Samo tako nastavi! Tvoje ophođenje sa starijima je izvrsno. Ti zaista znaš kada i kako trebaš pomoći starijima od sebe. Tvoji roditelji, bake i djedovi su sretni što te imaju i sigurno se ponose tobom. Dobro se dobrim vraća!

Priredile: Ana Ljuli i Hanni Baković, 8. a

REBUSI



O _ _ _ _ _ C



O _ _



P _ _ _ O _



_ _ D _



_ _ D _



_ _ I _ _

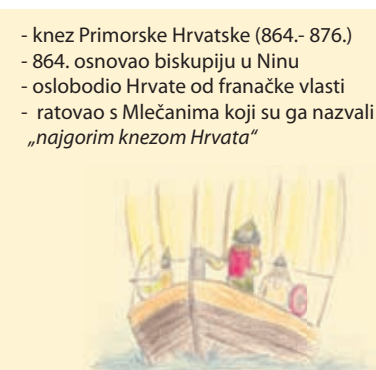
Priredio Marko Mandarić, 6. a
Oslikao Luka Stefanović, 6. d

Najpoznatiji hrvatski vladari



- knez Primorske Hrvatske (845. - 864.)
- utemeljitelj dinastije Trpimirović
- u ispravi iz 852. napisano „milošću Božjom knez Hrvata“

 Z P



- knez Primorske Hrvatske (864. - 876.)
- 864. osnovao biskupiju u Ninu
- oslobodio Hrvate od franačke vlasti
- ratovao s Mlečanima koji su ga nazvali „najgorim knezom Hrvata“

 E G



- knez Primorske Hrvatske (879. - 892.)
- izjavio odanost rimskom papi Ivanu VIII.
- nanio težak poraz mletačkoj vojsci kod Makarske
- dobiva papin blagoslov, što se smatra potvrdom hrvatske samostalnosti i potvrdom da je Hrvatska međunarodno priznata

 N I R



- prvi hrvatski kralj (910. - 928.)
- ujedinio Primorsku i Posavsku Hrvatsku
- ukinuo ninsku biskupiju

 R S



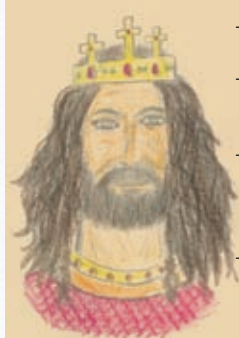
- žena kralja Mihajla Krešimira II. i majka kralja Držislava (? - 975.)
- podrijetlom iz najmoćnije zadarske patricijske obitelji
- omiljena u hrvatskom narodu i poznata kao ... Slavna
- u Solinu dala sagraditi dvije crkve: Crkvu svetog Stjepana i Crkvu Svete Marije
- epitaf s njezina groba pročitao don Frane Bulić, slavni hrvatski arheolog

 A N



- za njegove vladavine hrvatski teritorij bio je najveći (1058. - 1075.)
- obnovio ninsku biskupiju
- pokopan u atriju crkve sv. Stjepana kod Klisa

 T I R



- stolovao u Kninu (1075. - 1089.)
- oženio se Jelenom, sestrom kralja Ladislava
- darovao zemlju samostanu sv. Lucije o čemu svjedoči Bašćanska ploča
- umro bez muškog potomka

 T O E Č



- podrijetlom iz grada Kamičca (1093. - 1097.)
- stolovao u Kninu
- zapamćen kao posljednji hrvatski kralj „narodne krvi“
- izgubio život na planini Gvozda koja je kasnije prozvana Petrova gora

Tekst: Igor Bukarica, 6. c
i Josip Varnica, 8. c
Ilustracije: Josip Varnica, 8. c



Barbara Podrug, 8. c



Petra Dundić, 6. b



Dario Jagnjić, 6. b



Anđela Perić, 6. a

Maslačku za desetu obljetnicu



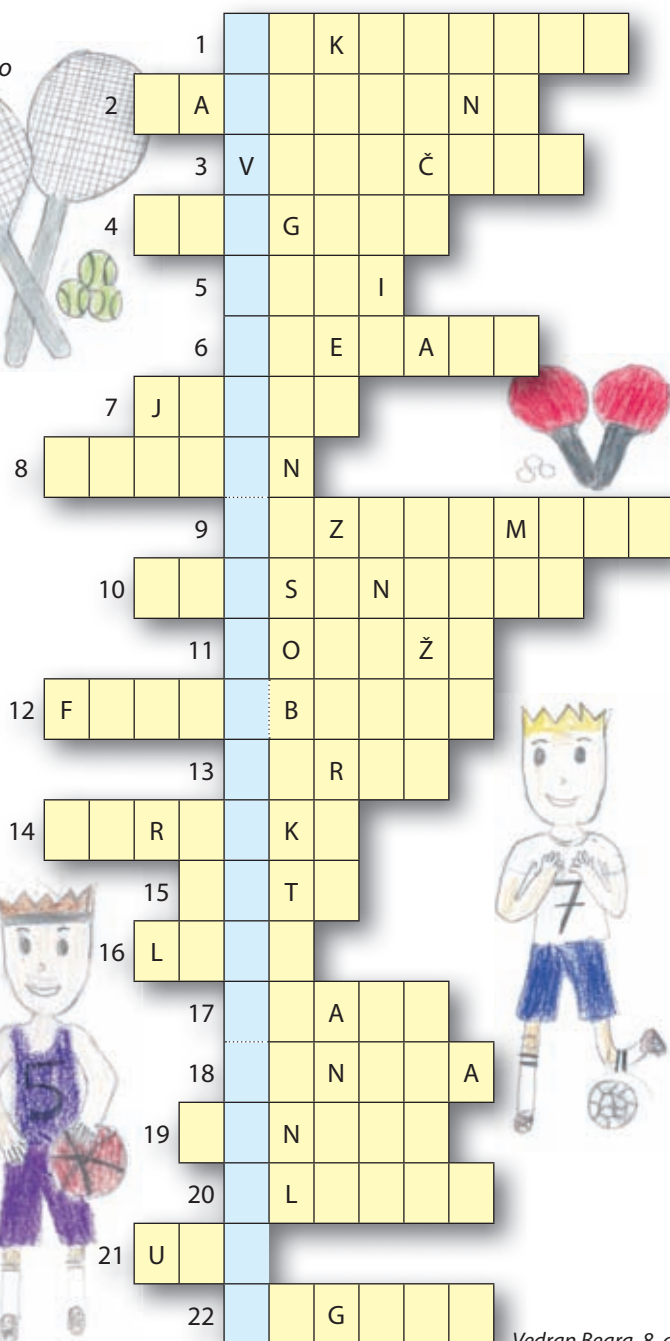
1. *Maslačkov*e stranice na kojima pišemo o raznim školskim predmetima.
2. One prate sva važnija događanja u školi vezana uz redovnu nastavu.
3. *Maslačak* je imao najviše ... stranica?
4. Razne sastavke i pjesme u *Maslačku* zajedničkim imenom zovemo ...
5. Prvi *Maslačak* je imao ... stranica?
6. Organizacije za prikupljanje pomoći zovu se ... *Maslačak* i o tome piše.
7. Stranice sportskih događaja u školi i izvan nje.
8. Stranica na kojoj nas dr. Dabro poučava o zdravlju.
9. Naši se radovi nalaze u *Maslačku*, pomažemo u njegovu uređenju. Mi smo...
10. Zabavne stranice, sastoje se od ispunjaljka, rebusa, osmosmjerka...

11. Cijeli se *Maslačak* sastoji od njih. To su naši...
12. Još uvijek povremeno sudjeluju u *Maslačku* bivši učitelji, a sada...
13. Dežurnice bilježe i imena učenika koji su na njima sudjelovali.
14. Stranice ispunjene našim biserjem, biserima i zbunjozom.
15. Naša likovna ostvarenja zajedničkim imenom zovemo ...
16. Uz nas učenike svojim radovima u *Maslačku* sudjeluju i ...
17. Stranice koje su ispunjene radovima naših najmlađih učenika.
18. Učitelji i učenici ih sastavljaju, u razredu ih ispunjavamo, a u *Maslačku* čitamo njihove rezultate.
19. *Maslačkov*e stranice slikom i riječju bilježe te najdraže, nezaboravne učeničke dane.

SPORTSKE MINUTE

Voliš rukomet, nogomet, plivanje....? Evo prave prilike da to i pokažeš. Ispunjaljka obuhvaća važnije trenutke hrvatskog sporta. Provjeri kakvo je tvoje znanje!

- Medveščak je.....klub.
- Prve olimpijske igre na kojima je sudjelovala Republika Hrvatska održale su se u ...
- Blanka Vlašić naša je najpoznatija...
- Jedan od naših najpoznatijih plivača, Duje...
- Član hrvatske košarkaške reprezentacije koja je 1993.g. osvojila srebro, Kukoč...
- Osvojila je broncu u streljaštvu na Ol u Pekingu, Pejčić...
- Osvojio broncu u biatlonu na Zimskim olimpijskim igrama 2010., Fak...
- Braća koja su obilježila hrvatsko veslanje, Siniša i Nikša...
- Reprezentacija koju je Hrvatska pobijedila u borbi za treće mjesto na Svjetskom nogometnom prvenstvu 1998.g. ...
- Bivši hrvatski nogometaš koji je igrao za Barcelonu i Real Madrid...
- Sadašnji trener hrvatske nogometne reprezentacije, Slavko...
- Državna nagrada za sport...
- Ime najboljeg strijelca hrvatske rukometne reprezentacije...
- Nogometni klub koji je u sezoni 2005./06. Igrao u finalu Nogometnog kupa Hrvatske protiv NK Rijeka...
- Trener hrvatske nogometne reprezentacije 2002.-2004.g., Barić...
- Ime najtrofejnijeg trenera hrvatske rukometne reprezentacije...
- Ime hrvatskog rukometaša koji je 2010. Proglašen najboljim rukometašem svih vremena...
- Ime hrvatske osvajačice zlata na Svjetskom atletskom prvenstvu u Barceloni 2010.g.
- Naša najpoznatija bivša skijašica, Kostelić...
- Ime predsjednika Hrvatskog nogometnog saveza...
- Osvajač srebra u gimnastici na Ol u Pekingu 2008.g., Filip...
- Nogometni klub koji je (uz NK Hajduk i Dinamo) osvojio Prvu hrvatsku nogometnu ligu...



Vedran Beara, 8. a

Točne odgovore upiši u križaljku vodoravno, a u označenom okomitom stupcu, dobit ćeš ime jedne sportske institucije.

Riješenje: HRVATSKI NOGOMETNI SAVEZ

Cvjetna osmosmjerka

L	Š	M	A	S	L	A	Č	A	K	S
A	C	I	Č	N	A	V	I	C	R	T
V	I	S	I	B	A	B	A	I	I	O
A	M	A	K	Č	LJ	C	C	Č	Z	L
N	A	R	O	E	I	A	I	N	A	I
D	N	P	I	Č	LJ	L	H	I	N	S
A	O	C	I	V	A	G	U	T	T	N
L	J	B	E	T	N	A	Č	A	E	I
R	U	Ž	A	O	V	J	A	R	M	K
LJ	Š	A	F	R	A	N	M	T	A	I

PRONAĐI:
LAVANDA
LJUBIČICA
RUŽA
MAČUHICA
TRATINČICA
MASLAČAK
JAGLAC

VISIBABA
ŠAFRAN
IVANČICA
LOPOČ
KRIZANTEMA
STOLISNIK
LJILJAN
MAK

Riješenje: (ŠARENJI CVJETNOV)



Sastavila: Petra Marić, 6. b

Uspješna školska natjecanja



Magdalena Zanze, Antonia Muslim i Renata Runjić

I ove godine naši su sportaši ostvarili brojne uspjehe na školskim natjecanjima. Natjecali smo se u stolnom tenisu, atletici, odbojci, badmintonu i u rukometu.

Naše stolnotenisačice Renata Runjić (8. b) i Antonia Muslim (8. c) osvojile su treće mjesto, Magdalena Zanze (8. a) ponijela je titulu najbolje u skoku u vis; prvo mjesto zauzela je i Katarina Anđelić koja je uvjerljivo slavila u skoku u dalj.

Treće mjesto zauzeli smo trčeci štafetu 4X100 metara. Štafetu su trčale učenice sedmog razreda Nada Šuljić i Antonija Šećer, te učenice osmog razreda Magdalena Zanze i Katarina Anđelić.

Hanni Baković, 8. a



Naše rukometašice



Katarina Anđelić, prva u skoku u dalj

Pliva prsno, pliva kraul...

Anđela Milić, učenica 8. a razreda postigla je velike uspjehe kao plivačica odlazeći na mnoga državna, županijska i međunarodna prvenstva.

Kada i zašto si se počela baviti plivanjem?

Plivanjem sam se počela baviti prije dvije i pol godine, prvenstveno zbog zdravlja, ali ubrzo sam shvatila da je to pravi sport za mene.

Što te je privuklo plivanju?

Plivanje je jedan od težih sportova, traži odricanje, trud, a i vrijeme. Kada sam se upisala na



Anđela Milić, perspektivna plivačica

Odlikaš do odlikaša



Od prvog do osmog razreda odlični učenici

1. red: Sara Radanović, Kristina Čerina, Veronika Prančević, Josipa Babić, Antea Vrgoč, Magdalena Zanze, Hanni Baković, Tea Pažanin, Jelena Milić, Nika Kovačević
2. red: Helena Kačić-Bartulović, Bojana Borović, Lara Mladinić, Mia Križan, Ivana Jalić, Antonia Muslim, Renata Runjić, Iva Đolonga, Barbara Podrug, Lucija Šošić, Marko Matas-Vulac
3. red: Branimir Rajčić, Antonio Leskur, Marin Šipić, Josip Varnica, Bruno Vukić, Matej Kalebić, Dario Grgurević, Vedran Beara, Mario Ramljak

Marcela Supertalent

Moja rodica Marcela Mandarić plesna je senzacija naše škole. Plesom se bavi otkad je prohodala. Planetarno popularna postala je nastupom u *Supertalentu* sa svojom skupinom D'N'F. Od tada je tražena od velikih modnih i glazbenih časopisa da da svoj intervju. Ipak, ja sam ju, preko rodbinske veze, uspio nagovoriti da ekskluzivno za naš *Maslačak* odgovori na nekoliko pitanja.



Ponosna sportašica Marcela Mandarić

Je li bilo teško nastupiti pred cijelom Hrvatskom i što ti se tada „motalo po glavi“?

Nije mi bilo teško, iako je bilo malo treme. No, ona je nestala kad smo počeli plesati. Samo sam uživala u plesu i nisam mislila ni na što drugo.

Sada plešeš u DNF-u. Jesi li u njemu od samih početaka?

Zadnje četiri godine sam u DNF-u. Od tada se ozbiljnije bavim plesom, idem na natjecanja i nižem uspjeha. Prije toga plesala sam u plesnim klubovima *Sedmi vjetar* i *Arnesto*.

Zašto si se odlučila baš za ples a ne, na primjer, za odbojku ili rukomet?

Sport me posebno ne zanima. Plešem otkad znam za sebe, a to se s vremenom pretvorilo u nešto što jako volim i čime se želim baviti zauvijek.

Dok plešeš, sve izgleda tako jednostavno. Koliko truda i vježbe ulažeš u svaku koreografiju?

Na prvi pogled sve izgleda tako jednostavno, ali ples zahtijeva dosta truda, vježbe i odricanja. Pred nastupe se trenira i po četiri-pet sati svaki dan u tjednu.

Koliko se taj trud odražava na tvoje uspjehe?

Trud se na kraju isplati jer imamo dobre uspjehe i u grupnim i pojedinačnim kategorijama. Ja imam 10 zlatnih medalja, a grupno imamo 7 pehara za 1. mjesto.

Možeš li koji uspjeh posebno izdvojiti i zašto?

Od svih uspjeha najviše se ponosim prolaskom u finale televizijskog showa *Supertalent*. Za to smo se dugo i naporno pripremali i uspjeh nije izostao.

Kako uza sve te plesne uspjehe uspijevaš ostati odlična učenica i dobra rodica?

Uživam veliku podršku obitelji i škole. Hvala nastavnicima koji mi često izađu u susret. Ples je ono što volim i u čemu uživam pa mi ništa drugo nije teško.

Želimo ti i dalje mnogo sreće i uspjeha u školi i plesu!

Marko Mandarić, 6. a

Naši osmaši

šk. god. 2010./2011.

(slike na poledini)

8. a

Razrednik: Katica Ljubetić

Josipa Babić, Hanni Baković, Katarina Bašić, Vedran Beara, Bojana Borović, Dario Grgurević, Dragutin Grubešić, Ivo Grubešić, Lovre Kokot-Živalj, Ana Ljulj, Marko Maglić, Anđela Milić, Petra Radanović, Duje Rogulj, Ivan Šarić, Antonio Tomas, Ana Vrdoljak, Antea Vrgoč, Bruno Vukić, Magdalena Zanze

8. b

Razrednik: Dinka Šuto

Željka Bilandžić, Mateo Božić-Štulić, Stipe Čopac, Lea Dekanić, Iva Đolonga, Helena Kačić-Bartulović, Matej Kalebić, Josip Kodžoman, Marko Matas-Vulac, Jelena Milić, Mislav Milović, Tea Pažanin, Veronika Prančević, Tijana Perić, Bruno Pućo, Šime Puljić, Renata Runjić, Ivica Skorup, Ante Šegvić, Ivan Taraš, Ante Vranjković

8. c

Razrednik: Vesna Kujundžić

Ivan Anić, Tea Bošnjak, Antonio Čičmir, Ivana Čosić, Toni Čosić, Ivana Jalić, Mario Katić, Nikolina Klepo, Antonija Kokeza, Mia Križan, Antonio Leskur, Lara Mladinić, Nikolina Mrkonjić, Marino Mula, Antonia Muslim, Kristina Nazlić, Luka Pisac, Barbara Podrug, Mario Ramljak, Mateo Strmotić, Dino Šimić, Josip Varnica, Josip Zoković

8. d

Razrednik: Silvana Mijić

Ana Marija Abramac, Katarina Anđelić, Stipe Anđelić, Kristina Čerina, Ana Grubišić, Marko Jenjić, Duje Jerić-Miloš, Nikola Jerković, Marin Kovačević, Nika Kovačević, Jakov Krivić, Marko Matešić, Marija Magdalena Milić, Ivana Parada, Tomislav Plazonić, Sara Radanović, Branimir Rajčić, Marin Šipić, Ante Škalic, Lucija Šošić, Damir Vadjla, Lucija Veraja

plivanje, shvaćala sam ga kao nešto sporedno, ali kada sam uvidjela da mi to ide, uhvatila sam se posla. Treninzi su jako teški i naporni, zahtijevaju mnogo truda i upornosti, a treniram 2 puta dnevno.

Koji je tvoj stil?

Moji stilovi su prsno i kraul.

Koje si do sada uspjehe postigla?

Svoju prvu medalju osvojila sam 2009. godine na Međunarodnome mitingu u Šibeniku, a zatim su uslijedile brojne medalje s državnih i županijskih natjecanja, od kojih su najvrjednije medalje s državnog prvenstva - 4 zlatne medalje.

Koliko ukupno imaš medalja?

Zasad imam 10 medalja, a nadam se da će ih biti još.

Tko ti je najveća potpora za bavljenje sportom?

Najviše me podržavaju moji roditelji koji su uvijek uz mene i daju mi savjete, a što se tiče mojih prijatelja oni također igraju važnu ulogu u mom životu - podržavaju me i uvijek su uz mene.

Kako se osjećaš nekoliko sekundi prije starta?

Taj osjećaj je neopisiv, budem jako nervozna i uznemirena iako to nitko ne primjećuje. Ponekad znam pričati sama sa sobom, da bih smanjila napetost. Kad sam na startu, sve zaboravim, zaboravim da itko postoji, a ta nervoza koja je postojala jednostavno nestane.

Tko ti je najveći uzor?

Moj najveći uzor je Rebecca Sony, ona je američka plivačica koja je osvojila 2 zlatne medalje na Olimpijskim igrama 2008., a najbrža je plivačica u prsnome stilu.

Kakvi su planovi za budućnost?

Priželjkujem odlazak na Olimpijske igre 2016., ali dotad trebam naporno raditi i trenirati kako bih ostvarila svoj cilj.

Magdalena Zanze, 8. a



U početku bijaše ledina, pusta i prazna sve do dana 11. veljače godine Gospodnje 2009.



Tada se okupiše učenici i nastavnici u iščekivanju važnih zbivanja.



Dodoše poglavice Škole, Kotara, Grada, Održaše slovo, postaviše kamen temeljac i odlučih: „Ovdje ćemo sagraditi dvoranu.”



Krajem siječnja 2009. prvi je stasao južni zid.



Rađahu se i prvi obrisi buduće školske dvorane, a sve se činilo sporo, presporo.



U travnju bi nalivena cijela stopa i već se iz zemlje dizahu osnovne konture.



Nališe betonske zidove i kula se betonska pokazala u svojoj punoj snazi 20. kolovoza 2009.



Krajem kolovoza dio po dio dvorane slagahu vješte ruke radničke.



I rujan stiže uskoro, i pokazala se mjesecom plodnim. Rodiše se novi zidovi, i krovna konstrukcija.



I Božić stiže, i mjesec po mjesec prođe bez izražajnijih promjena. Onima koji čekahu, bijaše to dugo, predugo.



Sredinom svibnja 2010. krovna betonska ploča bijaše potpuno dovršena.



Krajem svibnja 2010. i krov postaviše te se unutarnja uređenja u miru nastaviše.



I oprema čekala svoje sportaše i činilo se da će u čas stići. No nada se pokazala nepouzdanom.



Malobrojne sjedalice očekivahu gledatelje budućih slavnih natjecanja. Nisu ni slutile još jedan polugodišnji odmor.



U svibnju 2010. radnici dvoranu na školske izvore energije priključih.

I STASANJE ŠKOLSKJE DVORANE



Stigoše bageri, kamioni... i započehše „zemljane radove“. Razrovaše ledinu, odnesohše njezin tridesetoljetni mir.



Svuda uokolo nastala široka i duboka stopa, buduća nositeljica dvoranih temelja.



Svrđlo velike grdosije bušilo je nemilosrdno. Cijela se škola tresla, drhtalo je posvuda. Nemir se uvukao u učionice.



Početkom svibnja nikoše zidovi, zidiči, vratašća, a žica se izvi visoko jamčeći čeličnu čvrstoću.



I 1. srpnja donosio je nove detalje, a vrući srpanjski dani sve sporije rađanje nove dvorane.



I kolovoz je stigao, vrijeme za radove sa sobom donio i dio po dio dvorane na ledini slagao.



U listopadu i građu s krova digoše i krov svoj dvorana dozivaše u strahu da se u jezero umjesto u vježbaonicu pretvori.



Zapuhaše vjetri studenog, zagrmješe gromovi, kiša i magla zavladaše, a radovi se nakratko zaustaviše.



Polako se ipak studeni razvedri i navijesti vedrija vremena, krov se polako slagao.



U svibnju počehše unutarnja uređenja pa nada da će dvorana svoje prve korisnike u rujnu primiti bijaše sasvim izvjesna.



Dvorana iznutra u svibnju 2010. dobi svoj konačni oblik i kao da već zove svoje namjernike.



Zasja dvorana i sve izgledaše spremno za nove, dugo čekane igre bez granica.



I izvana dvoranu radnici ušminkavahu jer fasada je u naše vrijeme i prevažna. U svibnju 2010. ova bijaše dovršena.



Početkom rujna 2010. prve posjete primi nova dvorana, no proći će i cijelo prvo polugodište školske godine 2010. / 2011.



Dok dvorana čeka svoje goste, Blaženi Alojzije Stepinac bdije nad njom i svima koji će je posjećivati. Tako neka bude!

Tekst i slike priredila nastavnica Kata Jozić, listopad 2010.

8. a



Naši osmaši

2010./2011.

8. b



8. c



8. d

